

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ
ในสภาพความร่วมมืออ่าวอาหรับกับประเทศไทย

โดย อาจารย์ ดร. มนชยา อูรยศ
อาจารย์ ธานี ชัยวัฒน์

มีนาคม 2551

Executive summary

จากหลักอุปสงค์อุปทานพื้นฐาน สํารองน้ำมันที่มีจำกัดกับกับสถานะที่ไม่แน่นอนในภูมิภาคตะวันออกกลางเป็นปัจจัยจำกัดการขยายตัวของอุปทานน้ำมัน ขณะที่ประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจของโลกในปัจจุบันอย่างจีนได้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ร้อนแรง และเพิ่มอุปสงค์ต่อน้ำมันของโลกอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลให้ราคาน้ำมันปรับตัวสูงขึ้น และเกิดการล้นไหลของเงิน “ปิโตรดอลลาร์” (Petrodollar) หรือ “ไฮโดรคาร์บอน” (Hydrocarbon dollar) เข้าไปสู่ภูมิภาคตะวันออกกลางโดยเฉพาะกลุ่มประเทศสภาความร่วมมืออ่าวอาหรับ (Gulf Cooperation Council, GCC) จำนวนมาก

รายงานวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) แสดงการพัฒนาทางเศรษฐกิจในปัจจุบันของกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง โดยมุ่งศึกษาประเทศในกลุ่ม GCC ได้แก่ บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เพราะเป็นกลุ่มประเทศที่อยู่ในภูมิภาคตะวันออกกลาง มีรายได้เฉลี่ยสูงและมีการออกไปลงทุนในต่างประเทศค่อนข้างมาก และแนวโน้มทางเศรษฐศาสตร์มหภาค 2) แสดงและวิเคราะห์สถานการณ์การลงทุนทางตรงระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับภูมิภาคต่างๆ และกับประเทศไทย และ 3) วิเคราะห์และเปรียบเทียบนโยบายที่มีต่อการลงทุนทางตรงของกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศอาเซียนบางประเทศ ได้แก่ มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์และไทย

ราคาน้ำมันที่ทะยานขึ้นสูงตั้งแต่ พ.ศ. 2545 เป็นต้นมา สร้างรายได้มหาศาลให้แก่กลุ่มประเทศ GCC แม้ว่ารายได้ส่วนใหญ่จะถูกนำไปใช้จ่ายในประเทศและประมาณหนึ่งในสามถูกนำไปใช้เพื่อชำระหนี้แล้ว การเกินดุลบัญชีเดินสะพัดเฉลี่ยประมาณร้อยละ 40 ส่งผลให้เกิดการเกินดุลการคลังถึงประมาณร้อยละ 20 ของ GDP ในปี พ.ศ. 2549 อย่างไรก็ตามการอัดฉีดของปิโตรดอลลาร์สู่ระบบการเงินภายในประเทศก็ลดขนาดลงจากการรั่วไหลไปนอกประเทศในรูปของการถือครองสินทรัพย์ต่างประเทศ โดยกองทุนความมั่งคั่ง (Sovereign Wealth Funds) ของรัฐบาลแต่ละประเทศเป็นหลัก แม้เหตุการณ์ 11 กันยายนจะสร้างความร้าวฉานทางการเมืองระหว่างตะวันออกกลางกับสหรัฐอเมริกาอย่างรุนแรง แต่สหรัฐอเมริกาก็ยังเป็นแหล่งที่กลุ่มประเทศ GCC เข้าไปลงทุนมากที่สุด เนื่องจากความลึกและกว้างของตลาดทุนและตลาดตราสารหนี้ อย่างไรก็ตามภูมิภาคอื่นๆ อาทิ ยุโรป MENA และเอเชีย ก็เป็นแหล่งที่กลุ่ม GCC เข้าไป

ลงทุนจำนวนมาก โดยเฉพาะกลุ่มประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจสูง ให้ผลตอบแทนในการลงทุนสูง และความเสี่ยงไม่มากได้ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากการกลุ่มประเทศ GCC มากขึ้นเรื่อยๆ ในปัจจุบัน

จากตัวเลขของธนาคารแห่งประเทศไทย พบว่าการลงทุนโดยตรงระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศไทยมีมูลค่าน้อยมาก (ประมาณลำดับที่ 25) ซึ่งอาจสะท้อนว่าการลงทุนจาก GCC ไม่นับสำคัญใดๆกับประเทศไทย อย่างไรก็ตามการประเมินตัวเลขการลงทุนขึ้นต่ำจากข้อมูลระดับจุลภาคจากแหล่งต่างๆ พบว่า เม็ดเงินที่ไหลเข้ามาในประเทศไทยจากตะวันออกกลางไม่ได้มีน้อยอย่างที่ปรากฏในตัวเลขที่เป็นทางการ กระนั้นก็ตาม เงินทุนส่วนใหญ่กลับกระจุกตัวอยู่ในภาคอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งทางเศรษฐศาสตร์มองว่าเป็นการลงทุนที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมหรือสาธารณูปโภค

ส่วนที่สองของงานวิจัย วิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ธุรกิจและนโยบายส่งเสริมการลงทุนเปรียบเทียบระหว่างประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์และไทย เพื่อพิจารณาความแตกต่างของปัจจัยดึงดูดการลงทุนทางตรง เนื่องจากประเทศต่างๆ เหล่านี้มีทำเลที่ตั้งใกล้เคียงกับประเทศไทย แต่ได้รับการลงทุนจากประเทศในภูมิภาคตะวันออกกลางสูงกว่าที่มีการลงทุนในประเทศไทยมาก

ความแตกต่างพื้นฐานที่ชัดเจนที่สุดคือความแตกต่างแง่ประชากรศาสตร์ อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีสัดส่วนของประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามมากที่สุด รองลงมาคือ มาเลเซีย สิงคโปร์และไทย ตามลำดับ ซึ่งศาสนาอิสลามเป็นศาสนาเดียวกันกับที่ประชาชนส่วนใหญ่ของกลุ่มประเทศ GCC นับถือ ทำให้วัฒนธรรม ความเชื่อและค่านิยมอาจมีความสอดคล้องกันมากกว่า หากประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาเดียวกัน

ขณะที่หากพิจารณาปัจจัยดึงดูดการลงทุนพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจและธุรกิจ จะพบว่า สิงคโปร์มีปัจจัยพื้นฐานเหล่านี้ดีที่สุดในกลุ่ม รองลงมาคือประเทศไทย โดยมีมาเลเซียอยู่ในลำดับที่ใกล้เคียงกันกับไทย และอินโดนีเซียยังมีปัจจัยดึงดูดการลงทุนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แต่ประเทศที่ได้รับการลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC มากที่สุดกลับเป็นมาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซียและไทย ตามลำดับ

ดังนั้น มูลค่าการลงทุนของกลุ่มประเทศ GCC ต่อประเทศในภูมิภาคนี้จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจและธุรกิจเท่านั้น เมื่อพิจารณาให้ลึกลงไป จะพบว่ามาเลเซียมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับกลุ่มประเทศ GCC มาเป็นเวลานาน และยังเป็นความสัมพันธ์ในระดับของผู้นำสูงสุดของประเทศด้วย ขณะที่สิงคโปร์แม้จะเริ่มดำเนินการมาได้ไม่นาน แต่ก็พยายามสร้างความสัมพันธ์ในระดับผู้นำประเทศและได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องด้วยนโยบายเชิงรุก กล่าวคือ มีการเดินทางของผู้นำประเทศสิงคโปร์ไปเยือนประเทศต่างๆ ในกลุ่ม GCC บ่อยครั้งในช่วงที่ผ่านมา ส่วนอินโดนีเซียก็มีการดำเนินการสร้างความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุนมานานแล้วอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะไม่ได้ดำเนินการเชิงรุกเท่ากับสิงคโปร์ แต่ความสัมพันธ์ทางศาสนาที่ยังรากลึกก็ส่งผลให้การสานสัมพันธ์ทำได้ไม่ยาก

ขณะที่ประเทศไทยเองมีความสัมพันธ์กับกลุ่มประเทศ GCC อย่างดีมาเป็นเวลานาน แต่ส่วนมากเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนกับเอกชน หรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยเอกชน จนกระทั่งหลัง พ.ศ. 2547 ความร่วมมือระหว่างภาครัฐจึงได้เริ่มขึ้น ส่วนใหญ่อยู่ในอุตสาหกรรมทางด้านพลังงานหรือเป็นความร่วมมือทางการเงินเพื่อนำไปสู่การลงทุนในโครงการเมกะโปรเจกต์ อย่างไรก็ตามความร่วมมือดังกล่าวก็ยังไม่เป็นรูปธรรมนักในปัจจุบัน เนื่องจากภาครัฐไม่มียุทธศาสตร์ของอุตสาหกรรมที่มุ่งให้เกิดความร่วมมือที่ชัดเจน กล่าวคือ เอกชนเป็นผู้ดำเนินการหลักในการสร้างความสัมพันธ์ อุตสาหกรรมที่มีการลงทุนระหว่างกันกระจุกกระจาย เป็นไปแบบครั้งคราวหรือระยะสั้น เนื่องจากรัฐบาลไทยมักดำเนินนโยบายเชิงรับคือรอเวลาที่เหมาะสม เช่น เมื่อมีความต้องการเงินทุนจึงสร้างความสัมพันธ์ รวมทั้งนโยบายของระดับผู้นำประเทศยังขาดรูปธรรมที่ต่อเนื่องชัดเจน ผลคือความสัมพันธ์ไม่คืบหน้าเท่าที่ควร

ปัจจุบันประเทศไทยยังมีความต้องการเงินลงทุนสูง โดยเฉพาะในโครงการเมกะโปรเจกต์ของภาครัฐ ที่ต้องใช้เงินลงทุนมหาศาลและมีระยะเวลาดำเนินทุนนาน ก็อาจจะต้องอาศัยเงินทุนจากกลุ่มประเทศ GCC เป็นแหล่งเงินทุนสำคัญนอกเหนือจากที่เคยพึ่งพาเฉพาะเงินทุนจากตะวันตก

เนื่องจากประเทศในกลุ่ม GCC ได้มีบทบาททางเศรษฐกิจสูงขึ้นทั้งปัจจุบันและอนาคตในฐานะกลุ่มประเทศที่สร้างอุปทานสภาพคล่องมหาศาล ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ยังมีโอกาสขยายความสัมพันธ์และดึงดูดการลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC เพียงแต่รัฐบาลต้องให้ความสำคัญกับกลุ่มประเทศ GCC มากขึ้นและมีนโยบายส่งเสริมที่ชัดเจนกว่านี้

บทคัดย่อ

จากระดับราคาน้ำมันที่ปรับขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ พ.ศ. 2545 ส่งผลให้ประเทศในกลุ่ม GCC (บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์) มีรายได้จากการส่งออกน้ำมันมหาศาล มีการเกินดุลการค้าและการคลังขนาดใหญ่ แม้จะมีการจัดสรรเงินส่วนหนึ่งไปชำระหนี้แล้วก็ตาม เพื่อป้องกันสถานะเงินเฟ้อภายในประเทศ และเพื่อการกระจายไปยังภาคเศรษฐกิจที่ไม่เกี่ยวกับน้ำมัน กลุ่มประเทศ GCC จึงต้องหาทางระบายเงินปีโตรดอลลาร์มหาศาลนี้ออกจากภูมิภาค โดยปัจจุบันได้ให้ความสำคัญกับภูมิภาคเอเชียมากขึ้นเนื่องจากมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจสูงและให้ผลตอบแทนจากการลงทุนสูงด้วยความเสี่ยงค่อนข้างต่ำ รายงานวิจัยฉบับนี้ศึกษาสภาพทางเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่ม GCC โดยเฉพาะการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศใน GCC กับภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก การลงทุนโดยตรงระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศ GCC มีมูลค่าน้อยมากเมื่อพิจารณาจากข้อมูลอย่างเป็นทางการของธนาคารแห่งประเทศไทย แต่หากใช้ตัวเลขที่ไม่เป็นทางการที่ได้จากการประเมินข้อมูลจุลภาคในแหล่งต่างๆ จะพบว่า เม็ดเงินที่ไหลเข้ามาในประเทศไทยจากตะวันออกกลางไม่ได้มีน้อยอย่างที่ปรากฏในตัวเลขที่เป็นทางการ อย่างไรก็ตาม เงินทุนส่วนใหญ่กลับกระจุกตัวอยู่ในภาคอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งทางเศรษฐศาสตร์มองว่าเป็นการลงทุนที่ก่อให้เกิดผลิตภาพต่ำโดยเปรียบเทียบกับการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมหรือสาธารณูปโภค ส่วนที่สองของงานวิจัยวิเคราะห์นโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากกลุ่มประเทศ GCC มายังประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์และไทยโดยเปรียบเทียบ พบว่ามาเลเซียเป็นประเทศที่ได้รับการลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC มากที่สุด เนื่องจากมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับกลุ่มประเทศ GCC มาเป็นเวลานาน รองลงมาคือ สิงคโปร์ที่มีปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจดีที่สุดในกลุ่ม และมีการดำเนินนโยบายในเชิงรุก อันดับต่อมาก็คือประเทศไทย และอินโดนีเซีย โดยความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศ GCC ส่วนมากในช่วงแรกเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนกับเอกชนที่กระจัดกระจาย ขาดความต่อเนื่องและขาดทิศทางที่ชัดเจน ขณะที่ความร่วมมือระหว่างภาครัฐเพิ่งเริ่มเกิดขึ้นหลังการริเริ่มโครงการเมกะโปรเจกต์ ซึ่งในปัจจุบันรัฐบาลยังคงไม่มีการดำเนินนโยบายที่ชัดเจนมากนัก ส่งผลให้การลงทุนโดยตรงจากกลุ่มประเทศ GCC ยังมีไม่มากเท่าที่ควร หากประเทศไทยต้องการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากกลุ่มประเทศ GCC จำเป็นต้องมีการกำหนดแนวทางในการประสานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากประเทศในกลุ่ม GCC ในเชิงรุกให้มากขึ้นและต่อเนื่อง

Abstract

Since 2002, high oil prices leads to the boom in oil revenue in the GCC countries (Bahrain, Kuwait, Oman, Qatar, Saudi Arabia and United Arab Emirates.) Even though one-third of total revenue has been designated for debt reduction; there is still considerable improvement in the fiscal and external current account positions that resulted in buoyant liquidity in the region. However, the injection of oil income into the domestic financing system has been reduced by the acquisition of foreign assets that facilitates the diversification from hydrocarbon industries as well as preventing hyperinflation. The outward investments are expanded to various sectors and regions worldwide. Recently, one of the regions that attract more FDI from the GCC is Asia which yields high returns with relatively low risk. This paper studies economic development of the GCC countries especially the flows of FDI between the GCC and other countries/ regions. FDI between the GCC and Thailand is inconsiderable according to the data available by the Bank of Thailand. However, an unofficial data evaluated from various micro data indicated that the inflows of FDI from the GCC countries to Thailand are not that trivial as shown officially. Nonetheless, most of FDI, is concentrated in residential sector, which in economics views, is the investment that yields relatively low productivity compared with the investment in other sectors such as industry or infrastructure. The second part of the paper then analyzes the policies that encourage FDI from the GCC to some countries in ASEAN. Malaysia is the largest recipient of FDI from the GCC due to the long-term close relationship. The second largest recipient is Singapore which has the most-ready infrastructure among other ASEAN countries along with aggressive policies to encourage FDI. Indonesia and Thailand follow these two. The initial business relationship between Thailand and the GCC countries was private to private level that caused aimless and discontinuous in aggregate investment. The cooperation between government to government took place when the mega projects were established. At present, the government still lacks clear policies toward FDI from the GCC, thus much more continuous active policies are greatly called for.

สารบัญ

	หน้า
Executive Summary	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	จ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพ	ญ
 บทที่ 1 บทนำ	 1
ความเป็นมา	1
วัตถุประสงค์	2
ขอบเขตของการศึกษา	3
ระเบียบวิธีที่ใช้ในการศึกษา	3
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	3
คำจำกัดความ	4
 บทที่ 2 สภาพเศรษฐกิจทั่วไปของกลุ่มประเทศ GCC	 5
 บทที่ 3 การเคลื่อนย้ายเงินลงทุนโดยตรงระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศต่างๆ	 18
 บทที่ 4 การลงทุนโดยตรงระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศไทย	 32
 บทที่ 5 นโยบายส่งเสริมการลงทุนระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศไทย	 48
นโยบายส่งเสริมการลงทุนต่อนักลงทุนต่างชาติเข้ามายังประเทศไทย	48
นโยบายส่งเสริมการลงทุนต่อนักลงทุนไทยออกไปลงทุนต่างชาติ	52

บทสรุป	63
บทที่ 6 นโยบายส่งเสริมการลงทุนเปรียบเทียบระหว่างบางประเทศในอาเซียนต่อกลุ่ม GCC	64
ประเทศมาเลเซีย	64
ประเทศอินโดนีเซีย	73
ประเทศสิงคโปร์	78
ประเทศไทย	84
สรุป	88
บทที่ 7 บทสรุป	92
บรรณานุกรม	96
ภาคผนวก ก.	98
ภาคผนวก ข.	105

สารบัญตาราง

ณ

ตาราง	หน้า
ตารางที่ 2.1 กองทุนมั่งคั่งของประเทศในกลุ่ม GCC	16
ตารางที่ 3.1 FDI ไหลเข้า พ.ศ. 2536 – 2549	23
ตารางที่ 3.2 FDI ไหลออก พ.ศ. 2536 – 2549	23
ตารางที่ 3.3 สินทรัพย์ต่างประเทศทั้งภาครัฐบาลและเอกชน พ.ศ. 2550	25
ตารางที่ 3.4 การรวบรวมกิจการข้ามชาติของประเทศในกลุ่ม GCC ที่มีมูลค่ามากกว่าหนึ่ง พันล้านเหรียญสหรัฐ.ใน พ.ศ. 2548	28
ตารางที่ 3.5 การรวบรวมกิจการข้ามชาติของประเทศในกลุ่ม GCC ที่มีมูลค่ามากกว่าหนึ่ง พันล้านเหรียญสหรัฐ.ใน พ.ศ. 2549	29
ตารางที่ 6.1 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของมาเลเซีย ช่วงพ.ศ. 2542 – 2547	65
ตารางที่ 6.2 การจัดอันดับประเทศทั่วโลกที่น่าลงทุนในช่วงพ.ศ. 2549 – 2551	66
ตารางที่ 6.3 การจัดอันดับความสะดวกของการดำเนินการของภาคธุรกิจประเทศมาเลเซีย ช่วงพ.ศ. 2550 – 2551	67
ตารางที่ 6.4 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของอินโดนีเซีย ช่วงพ.ศ. 2542 – 2547	73
ตารางที่ 6.5 การจัดอันดับความสะดวกของการดำเนินการของภาคธุรกิจประเทศอินโดนีเซีย ช่วงพ.ศ. 2550 – 2551	75
ตารางที่ 6.6 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของสิงคโปร์ ช่วงพ.ศ. 2542 – 2547	79
ตารางที่ 6.7 การจัดอันดับความสะดวกของการดำเนินการของภาคธุรกิจประเทศสิงคโปร์ ช่วงพ.ศ. 2550 – 2551	80
ตารางที่ 6.8 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของไทย ช่วงพ.ศ. 2542 – 2547	84
ตารางที่ 6.9 การจัดอันดับความสะดวกของการดำเนินการของภาคธุรกิจประเทศมาเลเซีย ช่วงพ.ศ. 2550 – 2551	86
ตารางที่ 6.10 ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลในการดึงดูดมูลค่าการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC	90

สารบัญภาพ(ต่อ)

ญ

ภาพประกอบ	หน้า
รูปที่ 2.1 อัตราส่วนของ GDP ที่เป็นตัวเงินของประเทศต่างๆ ต่อ GDP โลกใน พ.ศ. 2549	5
รูปที่ 2.2 อัตราส่วนประชากรของประเทศต่างๆ ต่อประชากรโลก พ.ศ. 2548	6
รูปที่ 2.3 ผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศต่อหัวใน พ.ศ. 2550	6
รูปที่ 2.4 อัตราส่วนดุลการชำระเงินต่อ GDP ของประเทศในกลุ่ม GCC ช่วง พ.ศ. 2538 – 2540	7
รูปที่ 2.5 มูลค่าการส่งออกและการนำเข้าของประเทศในกลุ่ม GCC	8
รูปที่ 2.6 สัดส่วนการส่งออกและการนำเข้าของประเทศในกลุ่ม GCC กับประเทศ และภูมิภาคต่างๆ	8
รูปที่ 2.7 สัดส่วนรายได้ภาครัฐที่มาจากไฮโดรคาร์บอนต่อ GDP	9
รูปที่ 2.8 ทุนสำรองระหว่างประเทศของกลุ่มประเทศ GCC ช่วงพ.ศ. 2533 – 2549	10
รูปที่ 2.9 สัดส่วนหนี้ของภาครัฐบาลต่อ GDP ช่วงพ.ศ. 2541 – 2549	11
รูปที่ 2.10 สัดส่วนดุลการคลังของรัฐบาลต่อ GDP ช่วงพ.ศ. 2541 - 2551	11
รูปที่ 2.11 มูลค่าหนี้สินภายนอกระยะสั้นของกลุ่มประเทศ GCC ช่วงพ.ศ. 2539 - 2551	13
รูปที่ 2.12 สัดส่วนหนี้สินภายนอกประเทศระยะสั้นต่อทุนสำรองระหว่างประเทศ ช่วงพ.ศ. 2543 – 2551	13
รูปที่ 2.13 ดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของประเทศในกลุ่ม GCC ช่วงพ.ศ. 2543 - 2451	15
รูปที่ 3.1 การไหลเข้าสุทธิของ FDI พ.ศ. 2549	19
รูปที่ 3.2 การไหลเข้าและไหลออกของ FDI ของกลุ่มประเทศ GCC แยกรายประเทศ พ.ศ. 2539 พ.ศ. 2544 และพ.ศ. 2549	20
รูปที่ 3.3 สถานะของการไหลเข้าและไหลออกของสต็อกของ FDI รายประเทศ พ.ศ. 2549	22

ภาพประกอบ	หน้า
รูปที่ 3.4 ส่วนประกอบของสินทรัพย์ต่างประเทศสุทธิของกลุ่มประเทศ GCC ที่ระบุแหล่ง ปลายทางได้ ณ สิ้นปี พ.ศ. 2544 (มูลค่ารวม 176 ล้านเหรียญสหรัฐ.)	27
รูปที่ 3.5: ส่วนประกอบของสินทรัพย์ต่างประเทศสุทธิของกลุ่มประเทศ GCC ที่ระบุแหล่ง ปลายทางได้ ณ สิ้นปี พ.ศ. 2549 (มูลค่ารวม 434 ล้านเหรียญสหรัฐ.)	28
รูปที่ 4.1 สัดส่วนของ FDI Inflows ต่อการสะสมทุนถาวรเบื้องต้นของประเทศไทย ช่วงพ.ศ. 2543 - 2549	34
รูปที่ 4.2 มูลค่าส่วนต่างการออมและการลงทุนของประเทศไทย ช่วงพ.ศ. 2540 – 2550 (ไตรมาส 2)	34
รูปที่ 4.3 FDI ไหลเข้าประเทศไทยของประเทศไทยสำคัญ ช่วงพ.ศ. 2543 – 2549	36
รูปที่ 4.4 FDI แยกรายภาคธุรกิจที่ไหลเข้ามายังประเทศไทยจากแต่ละประเทศใน GCC (Inflows) และ FDI จากประเทศไทยไปยังแต่ละประเทศใน GCC แยกรายภาคธุรกิจ (Outflows) และการลงทุนสุทธิ (Netflows) เปรียบเทียบ พ.ศ. 2544 และ 2549	37
รูปที่ 4.5 FDI ไหลเข้าจากกลุ่มประเทศ GCC แยกรายภาคธุรกิจ พ.ศ. 2542 - 2549	40
รูปที่ 4.6 FDI ไหลออกจากประเทศไทยไปประเทศสำคัญ พ.ศ. 2543 – 2549	41
รูปที่ 4.7 FDI ไหลออกจากประเทศไทยไปยังกลุ่มประเทศ GCC แยกรายภาคธุรกิจ ช่วงพ.ศ. 2542 – 2549	42

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

ความไม่สมดุลของโลก (Global Imbalance) ในปัจจุบัน ถูกสะท้อนให้เห็นในความไม่สอดคล้องของสถานะดุลบัญชีเดินสะพัดของประเทศต่างๆทั่วโลก อันเนื่องมาจากความไม่สมดุลในการลงทุนและการออมของประเทศต่างๆ จากรายงานของ IMF พ.ศ. 2549 ประมาณการลงทุนและการออมเฉลี่ยของโลกที่ร้อยละ 22.7 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของโลก ประเทศกลุ่มที่ต้องการเงินลงทุนหรือเงินกู้ยืมจากประเทศอื่น คือประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยรายใหญ่ที่สุดคือสหรัฐอเมริกา ต้องการเงินลงทุนและเงินกู้ยืมจากนอกประเทศร้อยละ 6.6 ของ GDP¹ ส่วนกลุ่มที่มีการออมมากกว่าการลงทุน คือกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาในเอเชีย มีเงินออมส่วนเกินที่สามารถนำไปลงทุนหรือให้ประเทศอื่นกู้ยืมได้ประมาณร้อยละ 4 ของ GDP โดยเฉพาะช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาที่ราคาน้ำมันได้ปรับตัวสูงขึ้นอย่างมาก (แม้จะยังไม่เท่ากับวิกฤตน้ำมัน พ.ศ. 2516) ทำให้กลุ่มประเทศผู้ผลิตน้ำมันส่งออกในตะวันออกกลางมีส่วนเกินของเงินออมสูงกว่าการลงทุนมากที่สุด เนื่องจากปัจจัยทั้งด้านอุปสงค์ และอุปทานของสำรองน้ำมันที่มีจำกัด ผนวกกับสถานะดั้งเดิมในตะวันออกกลาง ทำให้ขนาดการเกินดุลบัญชีเดินสะพัดของประเทศผู้ส่งออกน้ำมันเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีส่วนต่างการออมและการลงทุน (Saving-Investment Gap) ประมาณร้อยละ 22 ของ GDP² กลายเป็นผู้เล่นใหม่ในเวทีโลก ที่จะมามีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการปรับลดความไม่สมดุลของโลกที่เกิดขึ้น

การเกินดุลบัญชีเดินสะพัดของกลุ่มประเทศผู้ส่งออกน้ำมันเพิ่มขึ้นจาก 32 พันล้านเหรียญสหรัฐ. (ร้อยละ 5 ของ GDP) ในพ.ศ.2545 เป็น 220 พันล้านเหรียญสหรัฐ. (ร้อยละ 21 ของ GDP) ในพ.ศ. 2548 การเกินดุลบัญชีเดินสะพัดของกลุ่มประเทศผู้ส่งออกน้ำมันระหว่างพ.ศ.2546 - 2548 มีขนาดประมาณ 400 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ประมาณครึ่งหนึ่งถูกออมในรูปของการสะสมของเงินทุนสำรองระหว่างประเทศ ที่เหลือถูกกระจายไปยังสินทรัพย์นอกประเทศที่ไม่ได้ถือโดย

¹ ยุโรปกลางและยุโรปตะวันออกร้อยละ 5.3 สหราชอาณาจักรร้อยละ 2.4 ฝรั่งเศสร้อยละ 1.7 และอิตาลีร้อยละ 1.4 ของ GDP ตามลำดับ

² จากการประเมินของ IMF กลุ่มประเทศผู้ส่งออกน้ำมันมีส่วนการออมประมาณร้อยละ 45 ของ GDP ในขณะที่มีการลงทุนเพียงประมาณร้อยละ 23.1 ของ GDP

ธนาคารกลาง เช่น บริษัทน้ำมันระดับชาติ กองทุนการลงทุน (Investment Funds) การลงทุนในภาคอสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาไปในรายละเอียดของการลงทุน จะพบว่า ประเทศที่มีเงินสำรองระหว่างประเทศเพิ่มสูงขึ้นมากและมีรายได้ค่อนข้างสูงกว่าในกลุ่มประเทศตะวันออกกลางอื่นๆ โดยเปรียบเทียบ คือ กลุ่มประเทศสหภาพความร่วมมืออ่าวอาหรับ GCC (Gulf Cooperation Council) ประกอบด้วย บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

สำหรับประเทศไทย ปัจจุบันยังมีสัดส่วนของการออมมากกว่าการลงทุนอยู่เล็กน้อย แต่ไทยยังต้องการการลงทุนพัฒนาโครงการสาธารณูปโภคพื้นฐานอีกมาก เช่น การสร้างแหล่งกักเก็บน้ำ การขนส่งมวลชน และต้องลงทุนพัฒนาทรัพยากรที่มีค่าที่สุดคือทรัพยากรมนุษย์ ด้วยการลงทุนด้านสาธารณสุข การศึกษา การวิจัยอีกจำนวนมาก เงินที่ใช้ในการลงทุนเหล่านี้หากไม่มาจากเงินออมของบุคคลและธุรกิจในประเทศ ก็ต้องกู้ยืมมาจากต่างประเทศ หรือเชิญชวนให้ผู้ลงทุนต่างประเทศมาลงทุน

จากความต้องการดังกล่าว หากประเทศไทยเป็นแหล่งที่ตะวันออกกลางนำเงินมาลงทุนระยะยาวก็จะเอื้อประโยชน์ต่อโครงการเมกะโปรเจกต์ของภาครัฐ ที่มีนโยบายลงทุน 4-6 ปี ทั้งในโครงการรถไฟฟ้าใต้ดิน รถไฟรางคู่ โครงการก่อสร้างต่างๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการเรื่องน้ำ ซึ่งคาดว่าจะต้องใช้เงินลงทุนมากกว่า 1 ล้านล้านบาท เงินทุนดังกล่าวนี้จะเป็นแหล่งสำคัญที่จะช่วยในเรื่องการลงทุนในโครงการใหญ่ ๆ ของภาครัฐ นอกเหนือเงินทุนจากตะวันตก

จึงเป็นที่น่าสนใจว่าความต้องการเงินทุนเพื่อการลงทุนของประเทศไทยกับสภาพคล่องส่วนเกินของกลุ่มประเทศตะวันออกกลางภายใต้สภาวะราคาน้ำมันที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องมีความเชื่อมโยงกันหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้ประกอบด้วย

- 1) แสดงการพัฒนาทางเศรษฐกิจในปัจจุบันของกลุ่มประเทศ GCC และแนวโน้มทางเศรษฐศาสตร์มหภาค
- 2) แสดงและวิเคราะห์สถานการณ์การลงทุนทางตรงระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศไทย

3) วิเคราะห์นโยบายเปรียบเทียบที่มีต่อการลงทุนทางตรงของกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศอาเซียนบางประเทศ ได้แก่ มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์และไทย

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาจะมุ่งไปยังประเทศในตะวันออกกลางที่มีรายได้จากการส่งออกน้ำมันเป็นหลัก เนื่องจากประเทศเหล่านี้จะมีการส่งออกเงินทุนเพื่อไปลงทุนทั้งการลงทุนทางตรงและการลงทุนทางอ้อมเป็นจำนวนมาก โดยประเทศเหล่านี้คือประเทศในกลุ่ม GCC ได้แก่ บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

ระเบียบวิธีที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยจะมีการแสดงข้อมูลทางสถิติ ประกอบการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร รายงานการวิจัย บทความต่างๆ ตลอดจนการศึกษาวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นกรอบภาพรวมของการศึกษาในครั้งนี้

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ โดยรวบรวมจาก World Economic Outlook, Regional Economic Outlook: IMF, World Development Report, UNCTAD, World Investment Report, UNCTAD ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และข่าวสารจากแหล่งต่างๆ ทั้งเอกสารและข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

คำจำกัดความ

1. FDI (Foreign Direct Investment) หมายถึง ธุรกรรมการลงทุนซึ่งมีเสถียรภาพ ที่ผู้ลงทุนที่มีถิ่นฐานในประเทศหนึ่งมีต่อธุรกิจที่มีถิ่นฐานในอีกประเทศหนึ่ง โดยผู้ลงทุนมีส่วนในการบริหารธุรกิจนั้น ๆ ทั้งที่จัดตั้งเป็นนิติบุคคลและส่วนบุคคล

2. FDI Flows ประกอบด้วยเงินทุน 3 ลักษณะ คือ

2.1 Equity Capital หรือ เงินลงทุนในเรือนหุ้น หมายถึงการลงทุนด้วยการถือหุ้นในกิจการ หรือมีสิทธิร่วมบริหารกิจการ

2.2 Reinvested Earnings หรือ กำไรที่นำกลับมาลงทุน หมายถึง รายได้ในรูปเงินปันผลของผู้มาลงทุนโดยตรงที่สมควรได้รับตามสัดส่วนการถือหุ้นในวิสาหกิจนั้น ๆ หรือรายได้ของสาขาที่ไม่ส่งกลับประเทศผู้ลงทุน

2.3 Intra-company Loans, Intra-company Debt or Loans from Affiliates หรือ เงินกู้จากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ หมายถึง เงินกู้ยืมทั้งในระยะสั้นและระยะยาวจากบริษัทแม่หรือบริษัทในเครือ

3. FDI inflows หรือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้า หมายถึง การลงทุนโดยตรงจากผู้มีถิ่นฐานในต่างประเทศ ซึ่งนับเป็นฐานะทางด้านการเงินของประเทศ

4. FDI outflows หรือ การลงทุนโดยตรงของประเทศไทยไหลออก หมายถึง การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศโดยบุคคลในประเทศไทย ซึ่งนับเป็นฐานะทางด้านการเงินของประเทศ

5. FDI stocks หมายถึง มูลค่าของสัดส่วนของเงินทุนและเงินทุนสำรองของบริษัทแม่รวมกับหนี้ของบริษัทในเครือที่มีต่อบริษัทแม่

6. Sovereign wealth fund หรือกองทุนความมั่งคั่งแห่งชาติ หมายถึง กองทุนที่รัฐบาลเป็นเจ้าของและมีสิทธิกำหนดนโยบายในการลงทุน โดยรูปแบบการจัดตั้งกองทุนความมั่งคั่งแห่งชาติที่ได้รับความนิยมในโลกนี้มี 2 รูปแบบ คือ

6.1 Commodity base คือ รัฐบาลใช้รายได้จากการขายสินค้าโภคภัณฑ์มาตั้งเป็นกองทุน เช่นกองทุนของตะวันออกกลาง และรัสเซีย

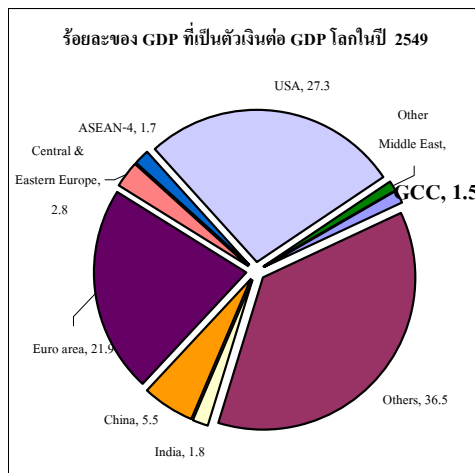
6.2 Non commodity base คือ รัฐบาลใช้เงินทุนสำรองเงินตราต่างประเทศมาตั้งเป็นกองทุน เช่น กองทุนของจีน และสิงคโปร์

บทที่ 2

สภาพเศรษฐกิจทั่วไปของกลุ่มประเทศ GCC

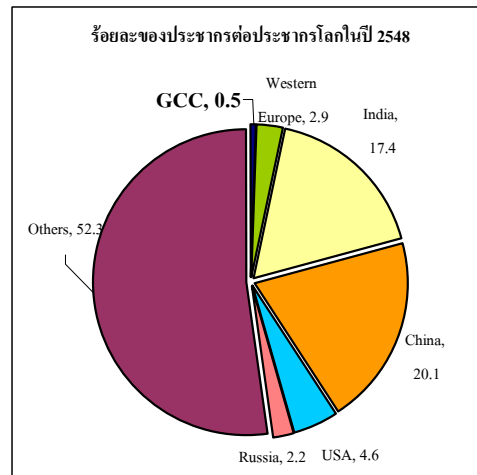
สภาความร่วมมืออ่าวอาหรับ (The Gulf Cooperation Council; GCC) ประกอบด้วยประเทศบาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ถูกตั้งขึ้นมาเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2524 เพื่อความร่วมมือในทุกด้านรวมถึงการจัดตั้งเขตการค้าเสรีและการตั้งภาษีนำเข้าภายในกลุ่มร่วมกัน หากเรามองในแง่ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (Gross Domestic Product; GDP) ของทั้งโลก กลุ่มประเทศ GCC อาจมีส่วนที่น้อยมากด้วย GDP ที่เป็นตัวเงินมีส่วนเพียงร้อยละ 1.5 ของ GDP โลกใน พ.ศ. 2549 (ขนาดใกล้เคียงกันมากกับกลุ่มประเทศอาเซียน-4¹) ดังแสดงในรูปที่ 2.1 กลุ่มประเทศ GCC จะมีความสำคัญน้อยลงไปอีกหากเรามองที่สัดส่วนของประชากรในกลุ่มประเทศ GCC ต่อประชากรโลกด้วยขนาดเพียง 38 ล้านคน หรือร้อยละ 0.5 ดังแสดงในรูปที่ 2.2 อย่างไรก็ตามในแง่ของการขยายตัวทางเศรษฐกิจ กลุ่มประเทศ GCC มีอัตราการขยายตัวสูงกว่าประเทศตะวันออกกลางอื่นๆ รวมถึงประเทศในลาตินอเมริกาด้วย ที่สำคัญรายได้ประชาชาติต่อคนของ GCC โดยเฉพาะสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และกาตาร์ คิดอันดับกลุ่มประเทศที่มีรายได้ประชาชาติต่อคนสูงที่สุดในโลก ดังแสดงในรูปที่ 2.3

รูปที่ 2.1 อัตราส่วนของ GDP ที่เป็นตัวเงินของประเทศต่างๆ ต่อ GDP โลกใน พ.ศ. 2549

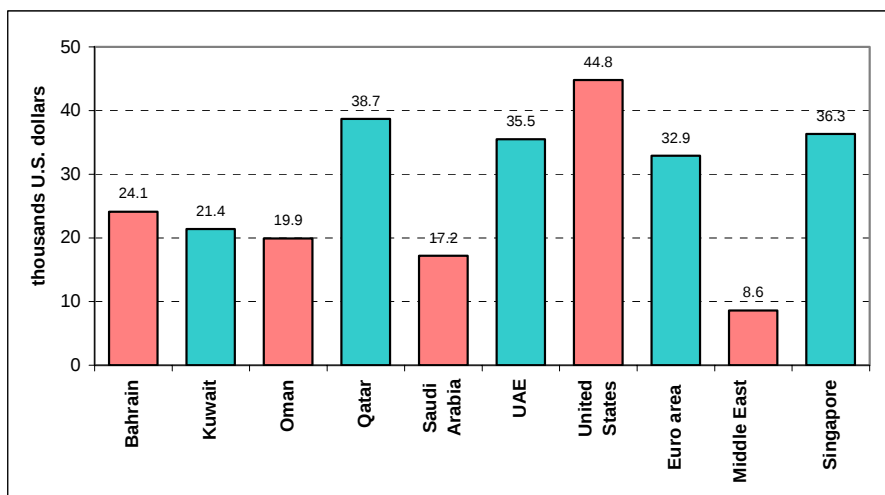
¹ อาเซียน-4 ประกอบด้วย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย

รูปที่ 2.2 อัตราส่วนประชากรของประเทศต่างๆ ต่อประชากรโลก พ.ศ. 2548

แหล่งที่มา International Monetary Fund (IMF), World Economic Outlook Database (WEO), 2007

รูปที่ 2.3 ผลผลิตน้ำมันรวมของประเทศต่อหัวใน พ.ศ. 2550

แหล่งที่มา IMF, WEO 2007

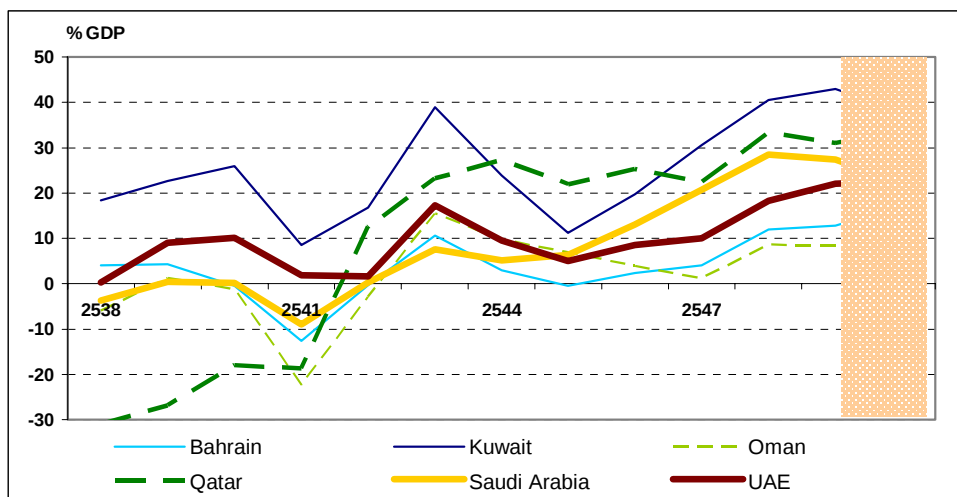
หมายเหตุ **Euro Area** ประกอบด้วยประเทศ ออสเตรีย เบลเยียม ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมันนี กรีซ ไอร์แลนด์ อิตาลี ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ โปรตุเกส สโลวีเนีย และสเปน

Middle East ประกอบด้วยประเทศ บาห์เรน อิหร่าน จอร์แดน คูเวต เลบานอน ลิเบีย โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย ซีเรีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และเยเมน

ทางด้านสถานะภายนอกประเทศกลุ่มประเทศ GCC ก็มีความเข้มแข็งมาก ดังที่ทราบกันดีว่าระดับราคาน้ำมันที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องได้ผลักดันให้ผลตอบแทนจากการส่งออกไฮโดรคาร์บอน (Hydrocarbon) สูงขึ้นมหาศาล จนทำให้ดุลการค้าและดุลการชำระเงินระหว่าง

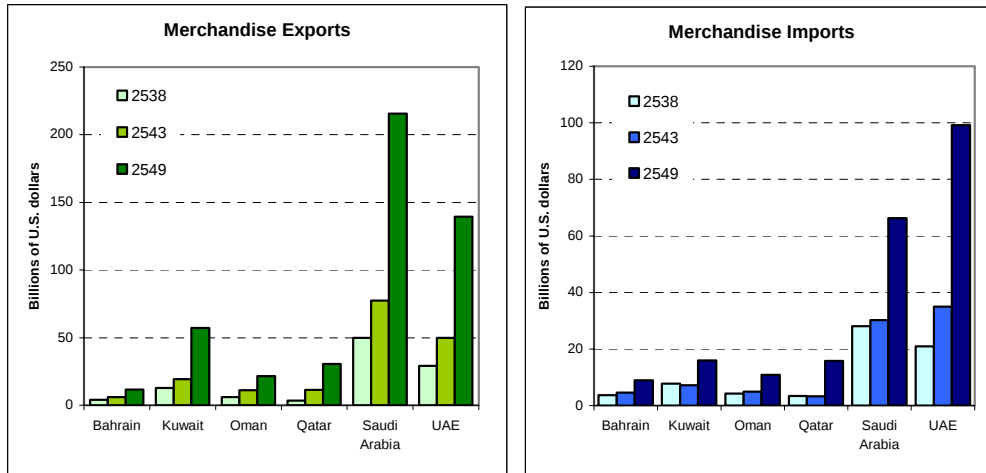
ประเทศเกินดุลเป็นจำนวนมาก รูปที่ 2.4 แสดงดุลการชำระเงินของแต่ละประเทศในกลุ่มประเทศ GCC ที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษ 2540 โดยประเทศคูเวตซึ่งมีสัดส่วนการส่งออกน้ำมันถึงร้อยละ 95 ของการส่งออกทั้งหมด มีการเกินดุลชำระเงินต่อ GDP สูงสุด ที่ระดับประมาณร้อยละ 40 ตั้งแต่ พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา ตรงกันข้าม ประเทศบาห์เรนและโอมานซึ่งมีการนำเข้าน้ำมันบางส่วน มีการเกินดุลบัญชีเดินสะพัดเพียงประมาณร้อยละ 10 ของ GDP รูปที่ 2.5 แสดงมูลค่าการส่งออกและนำเข้าของแต่ละประเทศใน GCC เห็นได้ชัดว่ามูลค่าการส่งออกมีขนาดเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย 3 เท่าตัวจาก พ.ศ. 2538 ถึง พ.ศ. 2549 สาเหตุหลักมาจากราคาน้ำมันที่สูงขึ้น โดยกลุ่มประเทศในเอเชียเป็นตลาดส่งออกหลักของกลุ่มประเทศ GCC (รูปที่ 2.6) ปัจจุบัน GCC กำลังดำเนินการต่อรองข้อตกลงเขตการค้าเสรีกับประเทศในกลุ่ม EU ญี่ปุ่น และอินเดีย ซึ่งช่วยกระจ่ายการส่งออกของกลุ่มประเทศ GCC สำหรับมูลค่าการนำเข้าขยายตัวประมาณ 2 – 3 เท่าในช่วงเวลาเดียวกัน ดังแสดงในรูปที่ 2.5 โดยกลุ่มประเทศ GCC นำเข้าสินค้าจำพวกเครื่องจักรและอุปกรณ์ทางการขนส่งจากประเทศในสหภาพยุโรป หรือ EU (European Union) และเอเชียเป็นหลัก นอกจากนี้การเพิ่มขึ้นของอุปสงค์ภายในประเทศก็ได้เพิ่มการใช้จ่ายเพื่อการนำเข้าถึงร้อยละ 14 ใน พ.ศ. 2550 ประกอบกับข้อจำกัดทางด้านอุปทานแรงงานทำให้กลุ่มประเทศ GCC ต้องนำเข้าบริการจากประเทศต่างๆจำนวนมาก ตั้งแต่ผู้จัดการระดับกลางถึงระดับอาวุโส บุคลากรในภาคก่อสร้างที่มีความชำนาญ อาทิ ผู้จัดการโครงการ สถาปนิก ที่ปรึกษาด้านการออกแบบ เป็นต้น ต้นทุนของการจ้างแรงงานมีฝีมือที่เพิ่มขึ้นในอุตสาหกรรมใหม่ๆ มีขนาดใหญ่พอที่จะหักล้างกับรายได้จากภาคบริการ อาทิ การท่องเที่ยวที่ขยายตัวอย่างมีนัยสำคัญในประเทศสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ กาตาร์ และโอมาน เป็นต้น

รูปที่ 2.4 อัตราส่วนดุลการชำระเงินต่อ GDP ของประเทศในกลุ่ม GCC ช่วงพ.ศ. 2538 – 2540

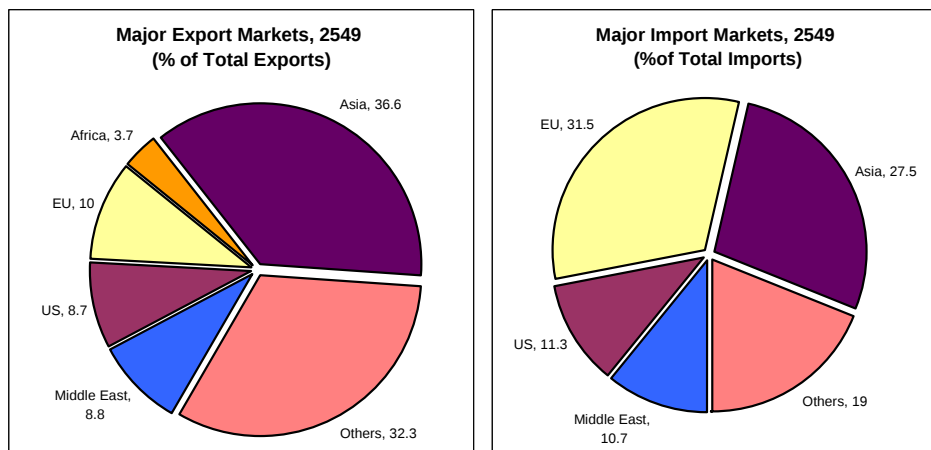
แหล่งที่มา IMF, WEO 2007

รูปที่ 2.5 มูลค่าการส่งออกและการนำเข้าของประเทศในกลุ่ม GCC

แหล่งที่มา United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD), Handbook of Statistics 2007

รูปที่ 2.6 สัดส่วนการส่งออกและการนำเข้าของประเทศในกลุ่ม GCC กับประเทศและภูมิภาคต่างๆ

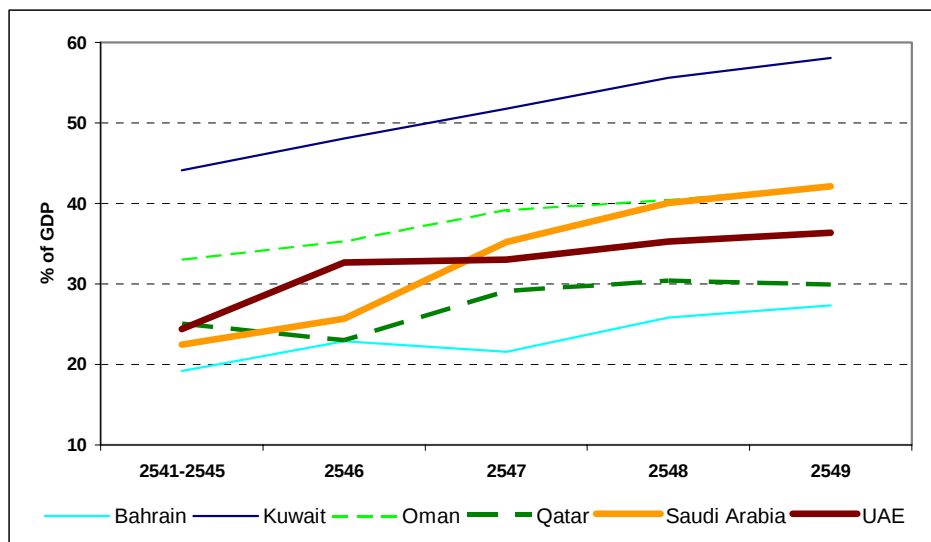

แหล่งที่มา IMF, Direction of Trade Statistics (DOTS)

อย่างไรก็ดี หลังจาก 20 ปีของข้อตกลงการค้าภายในภูมิภาค (Intra-Regional Trade) ใน GCC เพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยจากร้อยละ 5 ในพ.ศ. 2525 เป็นประมาณร้อยละ 9 ในพ.ศ. 2549 ซึ่งน้อยกว่าการค้าภูมิภาคในกลุ่มอื่นๆ อย่างมาก (โดยทั่วไป การค้าภายในภูมิภาคจะมีขนาดประมาณร้อยละ 30 ของการค้าทั้งหมดของแต่ละประเทศในกลุ่ม) เหตุผลหลักคือ โครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ใน GCC ที่คล้ายกันมาก นั่นคือ มีฐานมาจากน้ำมันเหมือนกัน ประกอบกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและการเมืองอื่นๆ การขาดการประสานงานระหว่างกฎหมายและข้อปฏิบัติที่กำหนดใน GCC กับที่กำหนดในแต่ละประเทศ ตัวอย่างเช่น ซาอุดีอาระเบียมุ่งที่จะใช้นโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ขณะที่สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์เน้นที่การค้าขาย

ซาอุดีอาระเบียจึงใช้นโยบายปกป้องอุตสาหกรรม โดยกำหนดกำแพงภาษีกับสินค้านำเข้านอกกลุ่ม GCC ถึงร้อยละ 20 ขณะที่สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์กำหนดภาษีสำหรับสินค้านำเข้าส่วนใหญ่เพียงร้อยละ 4

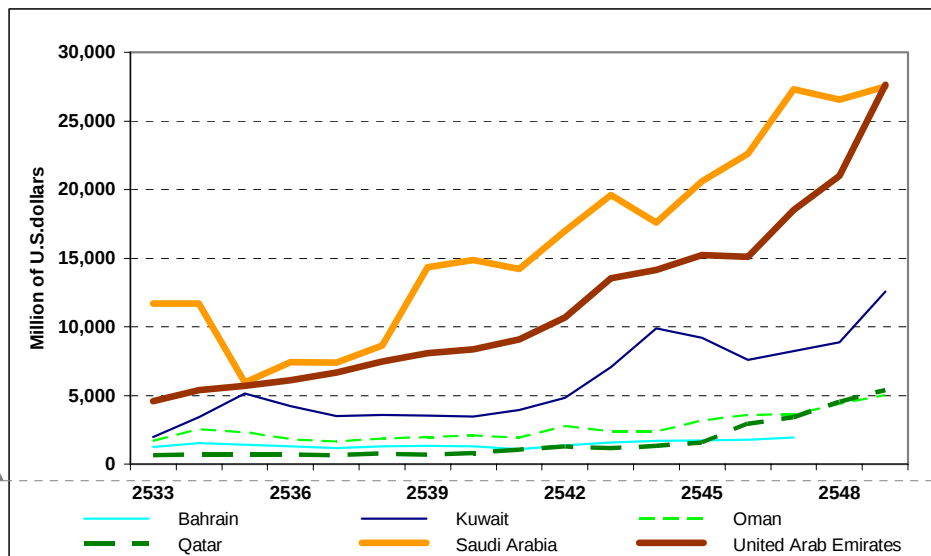
รูปที่ 2.7 สัดส่วนรายได้ภาครัฐที่มาจากไฮโดรคาร์บอนต่อ GDP

แหล่งที่มา ธนาคารกลางแต่ละประเทศในกลุ่ม GCC

จากรูปที่ 2.7 จะเห็นได้ว่า สัดส่วนรายได้ของรัฐบาลที่มาจากน้ำมันและก๊าซ มีแนวโน้มสูงขึ้นโดยตลอด เนื่องมาจากราคาน้ำมันที่ทะยานขึ้นมากในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา รายได้จากน้ำมันจำนวนหนึ่งจะถูกนำไปเก็บไว้เป็นทุนสำรองระหว่างประเทศ จากรูปที่ 2.8 จะเห็นว่า ซาอุดีอาระเบียและสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์มีทุนสำรองระหว่างประเทศสูงที่สุดในกลุ่ม GCC ที่มีมูลค่าประมาณ 27.5 พันล้านเหรียญสหรัฐใน พ.ศ. 2549 UNCTAD ได้ประมาณการว่าทุนสำรองระหว่างประเทศของสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์จะเพิ่มขึ้นอย่างมากจนมีมูลค่าสูงสุดเป็นประวัติการณ์ที่ประมาณ 63 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ใน พ.ศ. 2551 ทุนสำรองส่วนนี้จะถูกดูดออกไปจากระบบโดยไม่มีส่วนกระตุ้นเศรษฐกิจมากนัก

รูปที่ 2.8 ทุนสำรองระหว่างประเทศของกลุ่มประเทศ GCC ช่วงพ.ศ. 2533 – 2549

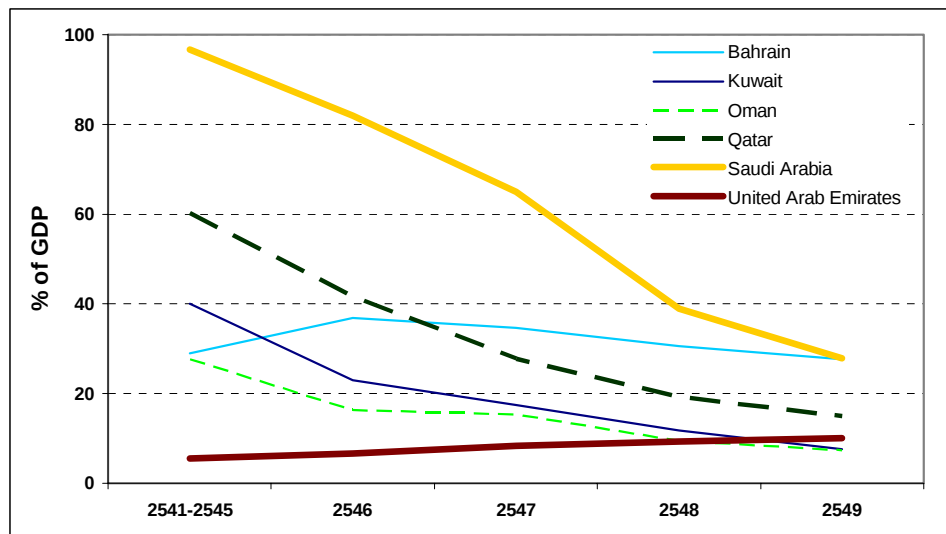
แหล่งที่มา UNCTAD, Handbook of Statistics 2007

หมายเหตุ ข้อมูลของประเทศบาห์เรนใน พ.ศ. 2548 – 2549 ยังไม่ได้รับการเปิดเผย

สำหรับบางประเทศ เช่น ซาอุดีอาระเบีย โอมาน เป็นประเทศที่ก่อหนี้ในประเทศสูง (เฉลี่ยร้อยละ 97 และร้อยละ 70 ของ GDP ในช่วงพ.ศ. 2541- 2545 ตามลำดับ) ก็จะนำรายได้ที่เพิ่มขึ้นในส่วนนี้ไปชำระหนี้ในประเทศ โดยซาอุดีอาระเบียเปิดเผยข้อมูลเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2550 ว่าได้จัดทำงบประมาณเกินดุลสูงที่สุดที่ 71 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ใน พ.ศ. 2549 เพิ่มขึ้นร้อยละ 24 จาก พ.ศ. 2548 และจัดสรรเงินราว 1 ใน 3 ของงบประมาณดังกล่าวในการชำระหนี้² จากรูปที่ 2.9 จะเห็นได้ว่าสัดส่วนหนี้ของภาครัฐบาลต่อ GDP ลดลงอย่างมากจากเฉลี่ยร้อยละ 43.2 ของ GDP ในช่วง พ.ศ. 2541 – 2545 เหลือเพียงร้อยละ 16 ของ GDP ใน พ.ศ. 2549

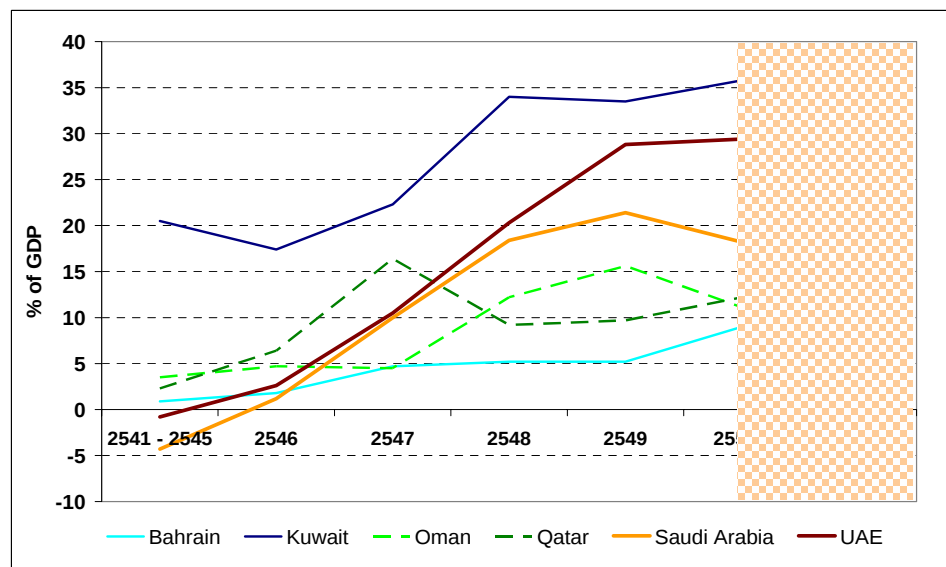
² หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ, จันทร์ที่ 8 มกราคม 2550

รูปที่ 2.9 สัดส่วนหนี้ของภาครัฐบาลต่อ GDP ช่วงพ.ศ. 2541 – 2549

แหล่งที่มา IMF, Region Economic Outlook: Middle East and Central Asia, October 2007

รูปที่ 2.10 สัดส่วนดุลการคลังของรัฐบาลต่อ GDP ช่วงพ.ศ. 2541 - 2551

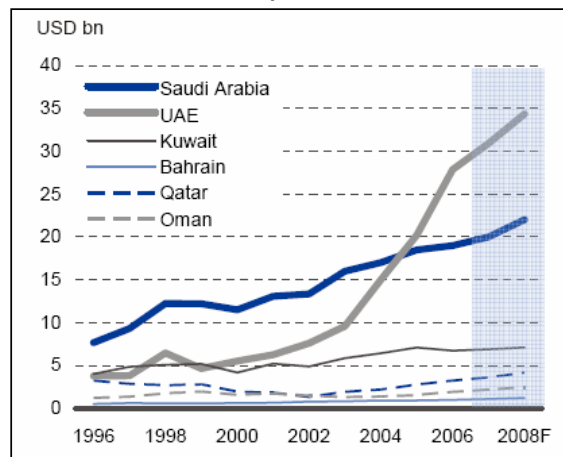
แหล่งที่มา IMF, Region Economic Outlook: Middle East and Central Asia, October 2007

หมายเหตุ พ.ศ. 2550 ได้จากการประมาณของ IMF และ พ.ศ. 2551 ได้จากการคาดการณ์ของ IMF

ผลทางเศรษฐกิจที่ตามมาของการชำระหนี้ในประเทศ คือ ทำให้เศรษฐกิจขยายตัว และการจ้างงานในประเทศเพิ่มขึ้น กล่าวคือการชำระหนี้ในประเทศเปรียบเสมือนการอัดฉีดปริมาณเงินใหม่เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ ภาคครัวเรือนและภาคธุรกิจมีสภาพคล่องเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้การลงทุนเพิ่มมากขึ้นผ่านทางอัตราดอกเบี้ยที่ลดลง การบริโภคเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันราคาสินทรัพย์ก็สูงขึ้น เกิดการขยายตัวของภาคอสังหาริมทรัพย์ในประเทศ นอกจากผลกระทบต่อเศรษฐกิจในภูมิภาคเองแล้ว การที่กลุ่มประเทศ GCC มีการขยายตัวของ GDP สูง (เฉลี่ยประมาณร้อยละ 7 ใน พ.ศ. 2549) ก่อให้เกิดอุปสงค์ต่อสินค้านำเข้าเพิ่มมากขึ้น ช่วยให้เศรษฐกิจในภูมิภาคอื่นขยายตัวมากขึ้นด้วย แม้สัดส่วนการเกินดุลการค้าของ GCC จะอยู่ในระดับสูงมาก (รูปที่ 2.10) นั้น ไม่ได้หมายความว่าค่าใช้จ่ายของภาครัฐมีความสำคัญลดลง กล่าวคือ ขนาดของการใช้จ่ายของภาครัฐยังสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยกลุ่มประเทศ GCC มีแผนการลงทุนขนาดใหญ่กว่า 700 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ระหว่าง ช่วงพ.ศ. 2549 – 2553 ซึ่งรวมถึงโครงการระบบสาธารณสุขไปรษณีย์พื้นฐาน โครงการน้ำมันและก๊าซธรรมชาติแหล่งใหม่ รวมถึงอสังหาริมทรัพย์ ตัวอย่างเช่น ซาอุดีอาระเบีย กำลังดำเนินโครงการเคหะ โรงเรียนและโรงพยาบาล ขณะที่คูเวตซึ่งได้ปรับเปลี่ยนภาพในอดีตสู่เมืองแห่งดีกรีฟ้าและศูนย์การค้าในช่วงที่ผ่านมา ได้ประกาศแผนสร้างโรงแรมใหญ่ที่สุดในโลก อันเป็นส่วนหนึ่งของโครงการรีสอร์ท 27 พันล้านเหรียญสหรัฐ. โครงการใหม่ๆ เหล่านี้สะท้อนว่ากลุ่มประเทศ GCC อาจต้องนำเข้าสินค้าและวัตถุดิบมากขึ้น อีกทั้งการใช้จ่ายระยะยาวรอบใหม่ยังอาจช่วยหมุนเวียนเงินที่ได้จากการขายน้ำมันกลับสู่ภูมิภาคอื่นๆ ของโลก รวมถึงกลุ่มประเทศที่นำเข้าน้ำมัน นอกจากนี้การเพิ่มขึ้นของการใช้จ่ายรัฐบาลในส่วนของเงินเดือนค่าจ้าง อันเป็นผลจากเงินเพื่อและความจำเป็นในการอุดหนุนราคาน้ำมันในประเทศ เนื่องจากราคาน้ำมันโลกที่พุ่งสูงขึ้นก็เป็นปัจจัยที่ทำให้การใช้จ่ายภาครัฐขยายตัวสูงขึ้นด้วย

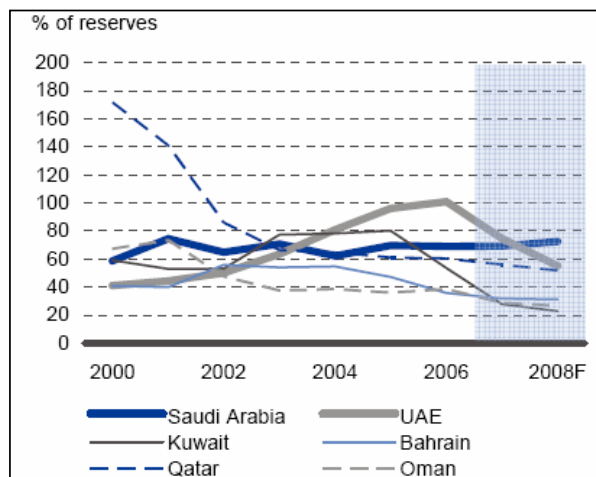
รูปที่ 2.11 แสดงแนวโน้มของหนี้ภายนอกระยะสั้นที่เพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากโครงการของเศรษฐกิจใหม่ๆ ที่เพิ่มจำนวนขึ้นหลายเท่าตัว อย่างไรก็ตามหนี้ระยะสั้นที่เพิ่มขึ้นสูงนี้ไม่น่ากังวลแต่อย่างใด เนื่องจากความสามารถในการชำระหนี้ยังดีอยู่ รูปที่ 2.12 แสดงสัดส่วนของหนี้ภายนอกประเทศระยะสั้นต่อสำรองระหว่างประเทศของ GCC มีแนวโน้มคงที่หรือลดลงตลอดช่วงที่ราคาน้ำมันปรับตัวสูงขึ้น

รูปที่ 2.11 มูลค่าหนี้สินภายนอกระยะสั้นของกลุ่มประเทศ GCC ช่วงพ.ศ. 2539 - 2551

แหล่งที่มา Institute of International Finance (IIF), Economist Intelligence Unit (EIU)

รูปที่ 2.12 สัดส่วนหนี้สินภายนอกประเทศระยะสั้นต่อทุนสำรองระหว่างประเทศ ช่วงพ.ศ. 2543 - 2551

แหล่งที่มา IIF, EIU

ในปัจจุบันภาคการก่อสร้างและการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์เป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญของเศรษฐกิจนอกภาคน้ำมันและก๊าซของกลุ่มประเทศ GCC อาทิ โครงการสาธารณูปโภคพื้นฐานของรัฐบาล การพัฒนาการท่องเที่ยวรวมถึงการพัฒนาสายการบินของประเทศ การขยายถนนและท่าเรือ ศูนย์การค้าและโครงการอสังหาริมทรัพย์ที่ทันสมัย นอกจากภาคการก่อสร้างจะเพิ่ม GDP โดยตรงแล้ว ยังช่วยให้เกิดการขยายตัวในภาคเศรษฐกิจอื่นที่ไม่เกี่ยวกับน้ำมันและก๊าซตามมาอีกด้วย อาทิ ภาคการเงิน ภาคการขนส่ง และบริการอสังหาริมทรัพย์ ฯลฯ แบบจำลองการพัฒนาเมืองดูไบถือเป็นตัวอย่างที่ดีเยี่ยมของการกระจายตัวทางเศรษฐกิจให้มีความหลากหลายและ

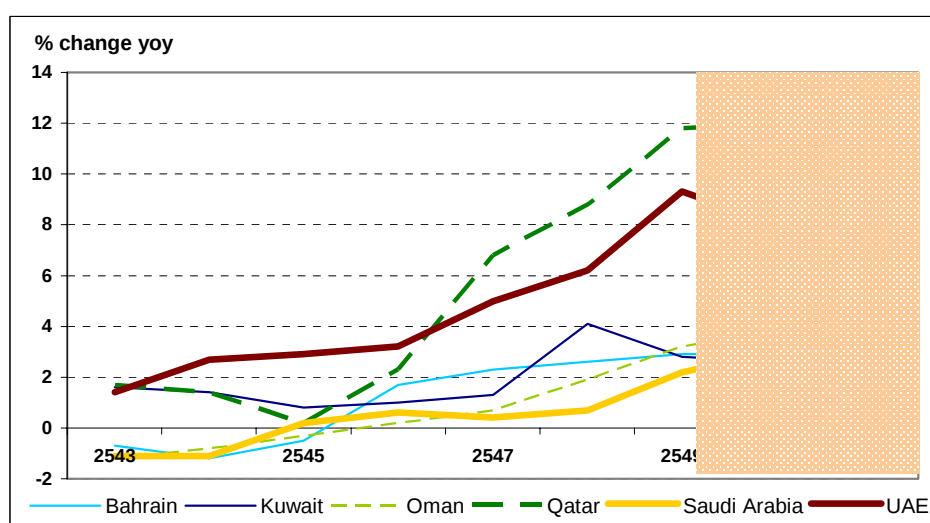
ได้ถูกเปลี่ยนแปลงอย่างกว้างขวาง อาทิ นครเศรษฐกิจมัธยัสถ์อับดุลเลาะห์ ซึ่งประกอบด้วย ท่าเรือ การเงิน และเขตอุตสาหกรรม มีการประมาณการว่าการลงทุนในโครงสร้างสาธารณูปโภคที่กำลังจะเกิดขึ้นในปัจจุบันมีมูลค่า 1 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ. และจะเพิ่มเป็น 3 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ. ในพ.ศ. 2553 การแพร่หลายของเมืองที่พัฒนาใหม่แบบดูไบ อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงที่จะเกิดภาวะฟองสบู่ในภาคอสังหาริมทรัพย์ของ GCC ในอนาคตได้

นอกจากนี้ระดับของรายได้จากไฮโดรคาร์บอนต่อหัว ยังมีความเชื่อมโยงสำคัญต่อระดับอัตราการว่างงาน เนื่องจากระดับของไฮโดรคาร์บอนต่อหัวเป็นปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดสัดส่วนของแรงงานที่ภาครัฐบาลจะรองรับได้ ด้วยอัตราการขยายตัวของประชากรประมาณร้อยละ 4 ต่อปี การสร้างงานในภูมิภาคนี้มีความสำคัญยิ่ง ที่ผ่านมารัฐบาลได้ใช้รายได้จากการส่งออกน้ำมันมาเพิ่มการจ้างงานในภาคราชการเพื่อรองรับการเพิ่มขึ้นของจำนวนแรงงานในประเทศที่มีน้ำมันและก๊าซอุดมสมบูรณ์อย่างสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย กาตาร์ และคูเวต ซึ่งการว่างงานมีระดับต่ำที่ประมาณร้อยละ 5 ขณะที่ประเทศใน GCC ที่เหลือมีการว่างงานถึงร้อยละ 15 – 17 อย่างไรก็ตาม นโยบายการสร้างงานในภาคราชการไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาการว่างงานในระยะยาวได้ด้วยทั้งความไม่แน่นอนในระดับราคาของน้ำมันและก๊าซ ประกอบกับลักษณะโดยธรรมชาติของภาคการผลิตน้ำมันที่ใช้ทุนเข้มข้น ทำให้ความต้องการแรงงานน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับภาคอื่นๆ ดังนั้นการขยายตัวของภาคเอกชนในปัจจุบันจึงสร้างโอกาสในการจ้างงานที่สำคัญ อย่างไรก็ตามตำแหน่งงานใหม่จำนวนมากกลับถูกเติมเต็มโดยแรงงานต่างชาติ ด้วยสาเหตุของความไม่สอดคล้องของลักษณะงานกับความรู้ของแรงงานท้องถิ่น กอปรกับการคาดหวังค่าจ้างและเงื่อนไขในการทำงานของแรงงานท้องถิ่นที่สูงเกินความเป็นจริง การออกกฎหมายบังคับให้ภาคเอกชนจ้างคนงานในประเทศ ตัวอย่างเช่น ในโอมานและซาอุดีอาระเบีย ไม่ประสบความสำเร็จนัก รัฐบาลของ GCC ส่วนใหญ่ในปัจจุบันจึงหันมาให้ความสำคัญมากขึ้น กับการศึกษาและการฝึกงานเพื่อให้คนในชาติเองมีความสามารถในการทำงานในภาคเอกชนมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามการพัฒนานี้เป็นนโยบายระยะยาว ในระยะนี้ภาครัฐบาลจึงยังเป็นผู้จ้างงานรายใหญ่ของแรงงานในกลุ่มประเทศ GCC ต่อไป

ปัญหาสำคัญทางเศรษฐกิจมหภาคของกลุ่มประเทศ GCC ในปัจจุบัน คือ ปัญหาเงินเฟ้อ รูปที่ 2.13 แสดงดัชนีราคาสินค้าของผู้บริโภค โดยกาตาร์มีอัตราเงินเฟ้อสูงกว่าร้อยละ 10 ในปัจจุบัน สาเหตุของเงินเฟ้อในกลุ่มประเทศ GCC มาจากทั้งด้านอุปสงค์รวมและอุปทานรวมในภูมิภาค กล่าวคือ ปัญหาของขาดทางด้านอุปทานของสินค้าและบริการในประเทศ เนื่องจากการขยายตัวของขนาดประชากรอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดปัญหาที่อยู่อาศัยซึ่งถูกซื้อเต็มด้วยค่าเงินที่อ่อนเกินจริง อันเนื่องมาจากนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการให้อัตราแลกเปลี่ยนของประเทศถูกกำหนดไว้ตายตัวกับเงินดอลลาร์สหรัฐ. ผลที่ตามมาคือ ธนาคารกลางของกลุ่มประเทศ GCC ไม่สามารถใช้

นโยบายการเงินเพื่อรักษาเสถียรภาพทางด้านราคาของประเทศได้ เพราะต้องรักษาค่าอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างสกุลเงินของตนเองกับดอลลาร์สหรัฐ. ให้งดที่เสมอ กล่าวคือ นโยบายการเงินของ GCC ต้องเป็นไปในทางเดียวกันกับนโยบายการเงินของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยปัจจุบันจากวิกฤตสินเชื่ออสังหาริมทรัพย์ (Subprime Mortgage Crisis) ทำให้สหรัฐฯใช้นโยบายการเงินแบบผ่อนคลายมาก โดยการลดอัตราดอกเบี้ยนโยบาย (Fed Fund Rate) ลงอย่างต่อเนื่อง เพื่อบรรเทาปัญหาการหดตัวของเศรษฐกิจในประเทศของสหรัฐอเมริกาเอง ด้วยนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ GCC จึงต้องใช้นโยบายอัตราดอกเบี้ยต่ำ แม้การขยายตัวของสินเชื่อในประเทศจะอยู่ในระดับสูงแล้ว ประกอบนโยบายการคลังแบบผ่อนคลายของทุกรัฐบาลในกลุ่มประเทศ GCC ส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อในภูมิภาคทะยานขึ้นอย่างมาก

รูปที่ 2.13 ดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคของประเทศในกลุ่ม GCC ช่วงพ.ศ. 2543 - 2551

แหล่งที่มา IMF, WEO 2007

อีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้เงินเฟ้อในกลุ่มประเทศ GCC พุ่งสูงขึ้น คือ การที่เงินดอลลาร์สหรัฐ มีแนวโน้มอ่อนค่าลงเรื่อยๆ ส่งผลให้เงินที่แรงงานต่างด้าวส่งกลับภูมิลำเนา มีค่าน้อยลงเมื่อแปลงกลับไปเป็นเงินสกุลท้องถิ่นของตัวเอง แรงงานต่างด้าวโดยเฉพาะแรงงานระดับกลางและระดับสูงจึงเรียกร้องค่าจ้างที่สูงขึ้นเพื่อชดเชยกับค่าเงินที่อ่อนลง ค่าจ้างที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นกระทบต่อเงินเฟ้อที่คาดการณ์ให้เพิ่มขึ้น และส่งผลต่อการปรับขึ้นของเงินเฟ้อที่แท้จริงได้ในที่สุด นอกจากนี้ การที่เงินดอลลาร์สหรัฐ อ่อนค่าลงยังทำให้ต้นทุนการนำเข้าของ GCC เพิ่มขึ้นด้วย จากแรงกดดันด้านอัตราเงินเฟ้ออย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้วุฒิสภาตัดสินใจยกเลิกระบบอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2550 การปรับเปลี่ยนระบบอัตราแลกเปลี่ยนทำให้สกุลเงินของประเทศ

อื่นๆในกลุ่มประเทศ GCC แข็งค่าขึ้น อาจช่วยบรรเทาปัญหาเงินเฟ้อในกลุ่มประเทศ GCC ได้ ถ้ามีการพัฒนาตลาดทุนเกิดขึ้นไปพร้อมๆกัน

ด้วยราคาน้ำมันปัจจุบันที่ระดับสูงสุดเป็นประวัติการณ์ ทำให้มูลค่าของสินทรัพย์ทั่วโลกที่ถือครองโดยกองทุนความมั่งคั่ง (Sovereign Wealth Funds; SWFs) เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล ในช่วง 2 – 3 ปีที่ผ่านมา SWFs ที่ใหญ่ที่สุดใน GCC คือ Abu Dhabi Investment Authority (ADIA) ด้วยสินทรัพย์ทั้งหมดประมาณ 875 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ตามมาด้วยกองทุนหลากหลายในประเทศซาอุดีอาระเบียและ Kuwait Investment Authority (KIA) ดังรายละเอียดในตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 กองทุนความมั่งคั่งของประเทศในกลุ่ม GCC

ประเทศ	รายชื่อ	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	ปีที่ก่อตั้ง (พ.ศ.)
สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์	Abu Dhabi Investment Authority	875	2519
ซาอุดีอาระเบีย	Various funds	300	n.a.
คูเวต	Kuwait Investment Authority (KIA)	250	2496
กาตาร์	Qatar Investment Authority (QIA)	40	2543
โอมาน	State General Stabilization Fund (SGSF)	8.2	2523

แหล่งที่มา: DB Research

นี่คือกลยุทธ์รูปแบบใหม่ของประเทศร่ำรวยในตะวันออกกลาง เพื่อกระจายความเสี่ยงอันเกิดจากตลาดลอย (Windfall) จึงต้องสร้างฐานเศรษฐกิจใหม่ที่ต้องไม่พึ่งพารายได้จากน้ำมันอย่างเดียว ตัวอย่างเช่นในเดือนกันยายน พ.ศ. 2550 Abu Dhabi ได้ซื้อหุ้นร้อยละ 7.5 ของกองทุนการลงทุนหลากหลายที่ชื่อ Carlyle Group ในเดือนตุลาคม ปีเดียวกัน คูไบ้เข้าซื้อหุ้นกองทุน HSBC และ Hedge Fund ที่นิวยอร์ก ชื่อ Och – Ziff Capital Management เพื่อแปลงเงินจากน้ำมันมาพักอยู่ในธุรกิจการเงินเพื่อผลตอบแทนทางธุรกิจอีกด้านหนึ่ง ไม่เพียงแต่การลงทุนในตลาดการเงินเท่านั้น Hi – tech ก็เป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่ GCC หวังพึ่งพาในอนาคตด้วย ดังตัวอย่าง ADIA เข้าไปเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทผลิตชิพคอมพิวเตอร์ชื่อ Advanced Micro Device³ หรือการเข้าซื้อสินทรัพย์ที่มีปัญหาในสหรัฐอเมริกา โดยกองทุนความมั่งคั่งของ GCC มักถูกพาดหัวข่าวอยู่เสมอ กลุ่ม Citigroup ของสหรัฐอเมริกาที่เผชิญกับวิกฤตการเงิน ก็ได้เงินทุนอัดฉีดมูลค่า 7.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ. จาก ADIA ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2550 KIA ของกาตาร์ก็ได้เข้ามาเป็นคู่แข่งในการ

³ กรุงเทพธุรกิจ จันทร์ที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2550

เป็นเจ้าของสถาบันการเงินโดยการลงทุนใน Merrill Lynch และ Citigroup ในสหรัฐอเมริกาด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ รัฐบาลของ Ra's al Khaymah หนึ่งในรัฐบาลของสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ยังได้ตั้งบริษัทเพื่อการลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในเอเชีย แอฟริกา และยุโรปตะวันออก ชื่อ RAK Minerals and Metals Investment สิ่งนี้ RAK Minerals and Metals Investment แตกต่างจากหน่วยลงทุนอื่นๆ ในกลุ่มประเทศ GCC คือ แทนที่จะเข้าซื้อบริษัทที่กำลังดำเนินการอยู่ RAK Minerals and Metals Investment จะลงทุนในรูปแบบ “Greenfield” โดยได้มีการเซ็นสัญญามูลค่า 1 พันล้านเหรียญสหรัฐแล้ว กับรัฐบาลของสุมาตราใต้ในอินโดนีเซียเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมถ่านหิน และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ที่อุดมสมบูรณ์แต่ขาดสาธารณูปโภคพื้นฐานสำหรับการทำเหมืองแร่และการส่งออก เป้าหมายหนึ่งของกองทุนนี้เพื่อหาแหล่งทรัพยากรนำเข้าไปในตะวันออกกลางเพื่อบรรเทาเงินเพื่อที่กำลังเป็นปัญหาใหญ่ของรัฐบาล

ในสัญญา RAK Minerals and Metals Investment จะมุ่งเน้นที่อุตสาหกรรมถ่านหินและเหมืองแร่ต่างๆ และช่วยพัฒนาโครงสร้างสาธารณูปโภคในท้องถิ่น โดย RAK Minerals and Metals Investment จะถ่ายทอดความชำนาญทางด้านเทคโนโลยีที่จำเป็นในการสร้างการขนส่งทางรถไฟ เพื่อช่วยให้การส่งออกทำได้คล่องตัวขึ้น และสร้างนิคมอุตสาหกรรมสำหรับการถลุงโลหะ อุตสาหกรรม และปาล์มน้ำมัน⁴

ตามหลักเศรษฐศาสตร์ การเข้าถือครองสินทรัพย์ต่างประเทศของ GCC ไม่ใช่เรื่องผิดปกติ เนื่องจากทางเลือกในการลงทุนในภูมิภาคมีจำกัด เงินทุนไหลเข้าสู่ภูมิภาคตะวันออกกลางมหาศาลต้องถูกจัดการอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศ อย่างเช่น Hyperinflation

⁴ Asian Wallstreet Journal, March 2008

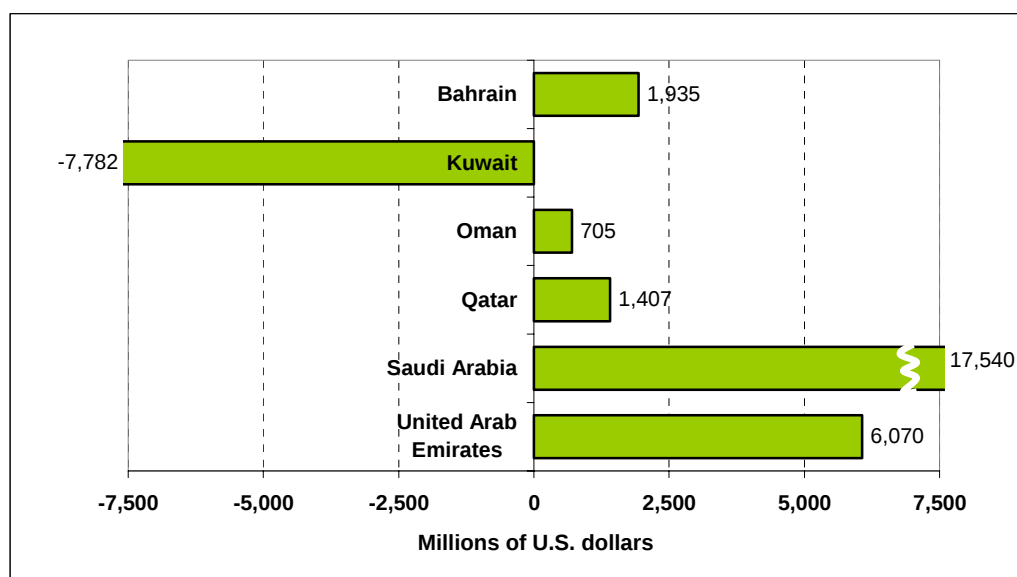
บทที่ 3

การเคลื่อนย้ายเงินลงทุนโดยตรงระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศต่างๆ

แม้ว่านักเศรษฐศาสตร์จะไม่มีมติเอกฉันท์ต่อความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรงของต่างชาติ (Foreign Direct Investment; FDI) กับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่งานวรรณกรรมปริทัศน์จำนวนมากได้สนับสนุนความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างสองตัวแปรนี้ จากมุมมองของทฤษฎีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ FDI สามารถกระตุ้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจผ่านการพัฒนาของเทคโนโลยีและประสิทธิภาพการผลิต เนื่องจาก FDI ก่อให้เกิดการส่งผ่านหรือการถ่ายทอดเทคโนโลยีและการจัดการจากประเทศที่พัฒนาแล้วไปสู่ประเทศที่กำลังพัฒนา หรือจากบริษัทที่ไปลงทุนโดยตรงกับบริษัทท้องถิ่น ซึ่งในวรรณกรรมปริทัศน์ของ FDI รู้จักกันในชื่อ Externality หรือ Efficiency Spillovers การถ่ายโอนความรู้เกิดขึ้นเมื่อบริษัทท้องถิ่นเพิ่มผลผลิตการผลิตด้วยการลอกเลียนเทคโนโลยีการผลิตของบริษัทที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในท้องถิ่น นอกจากนี้ Spillovers ยังเกิดขึ้นเมื่อบริษัทท้องถิ่นอื่นๆ ต้องแข่งขันกันมากขึ้นจากการที่มีบริษัท FDI เข้ามา เปรียบเสมือนการบังคับกลายๆ ให้บริษัทท้องถิ่นต้องเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต มิเช่นนั้นก็ต้องออกจากตลาดไป หรือเกิด Spillovers ในแง่ที่ว่าบุคลากรท้องถิ่นที่ฝึกงานในบริษัท FDI แล้วย้ายไปทำงานในบริษัทท้องถิ่นหรือตั้งบริษัทของตัวเอง นอกจากนี้ FDI ยังนำไปสู่การพัฒนาสภาพแวดล้อมในการลงทุน การเปิดประเทศ การพัฒนาโครงสร้างสังคม ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา และนำนวัตกรรมในกระบวนการผลิตมาใช้ เหล่านี้จะช่วยผลักดันให้ประเทศมีความสามารถในการแข่งขันกับประเทศอื่นๆ ได้

วรรณกรรมปริทัศน์จำนวนมาก สรุปปัจจัยที่กำหนด FDI ได้ดังนี้ ขนาดของตลาด สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน อุตสาหกรรม ต้นทุนค่าแรง กฎหมายและข้อบังคับต่างๆ เขตการค้าเสรี บรรยากาศธุรกิจและการลงทุน ความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการเมือง ระดับการเปิดประเทศ แรงจูงใจด้านภาษี ต้นทุนค่าขนส่ง และการรวมตัวทางเศรษฐกิจในภูมิภาค

รูปที่ 3.1 การไหลเข้าสุทธิของ FDI พ.ศ. 2549

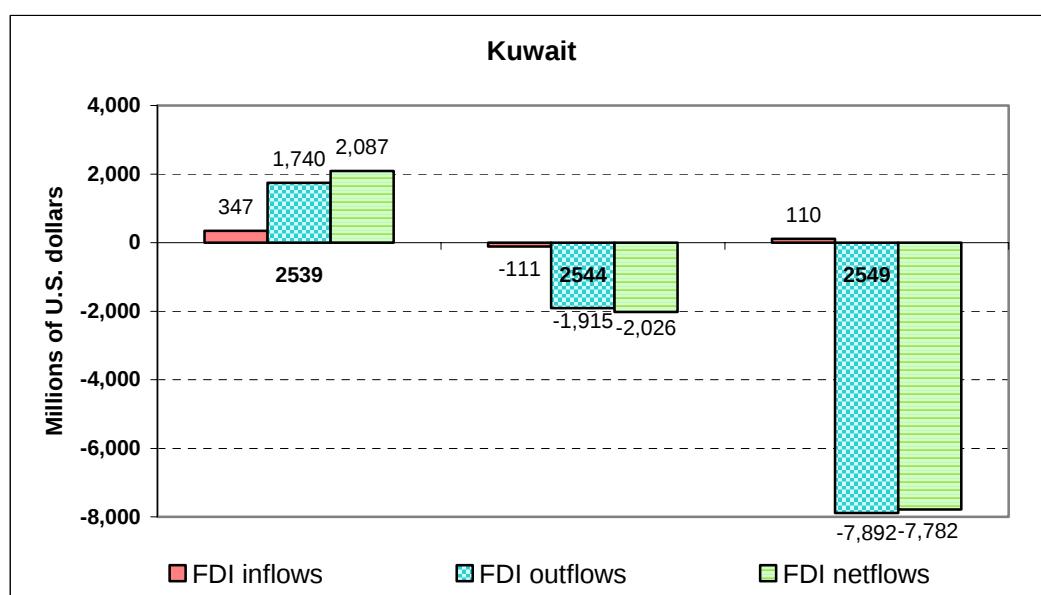
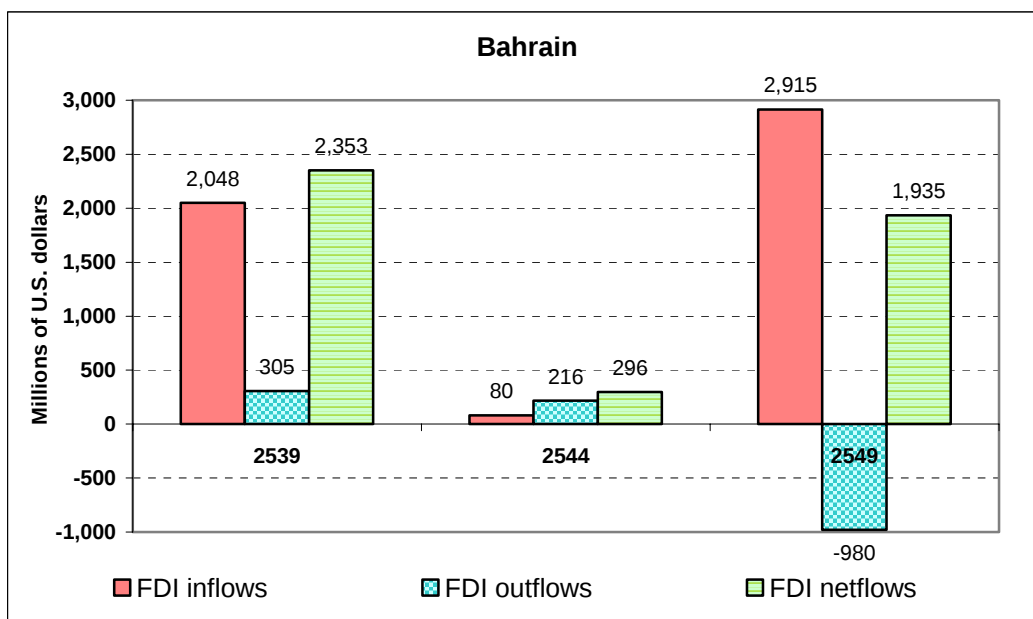
แหล่งที่มา UNCTAD, World Investment Report (WIR) 2007

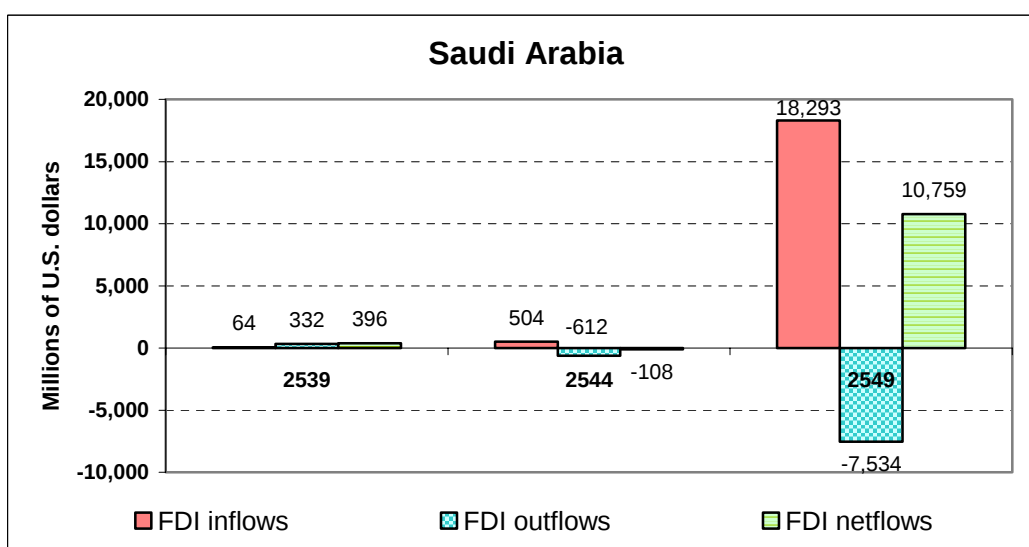
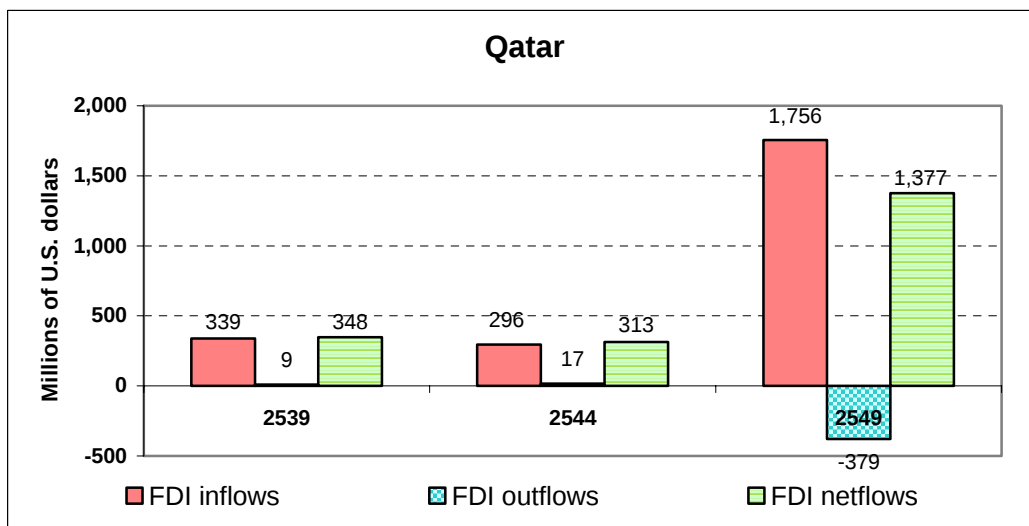
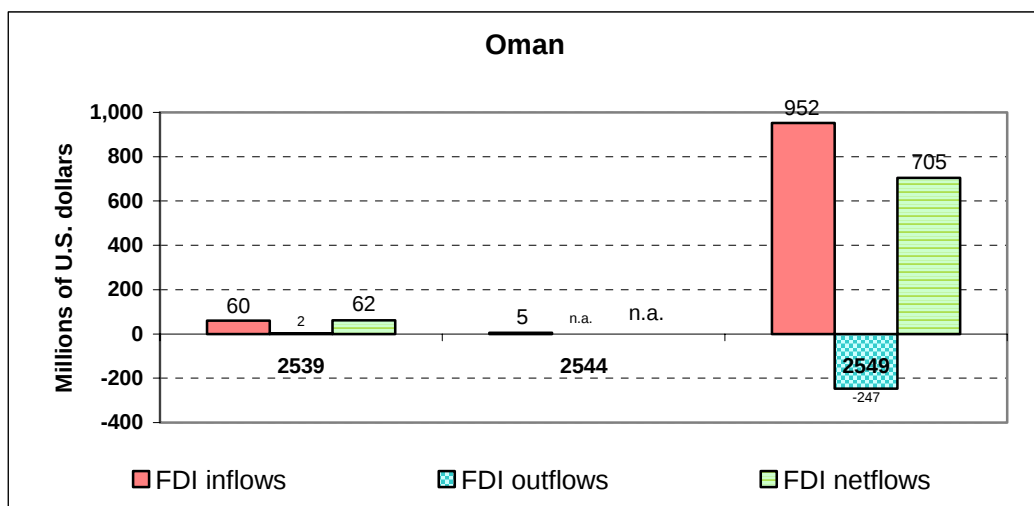
จากรูปที่ 3.1 ทุกประเทศใน GCC ยกเว้นคูเวต มีการไหลเข้าของ FDI มากกว่าการไหลออก โดยใน พ.ศ. 2549 ประเทศซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ มีการลงทุนจากต่างประเทศสุทธิถึง 17,504 ล้านดอลลาร์. และ 6,070 ล้านดอลลาร์. ตามลำดับ สำหรับคูเวตมีการลงทุนต่างประเทศสุทธิติดลบ 7,782 ล้านดอลลาร์. หมายความว่าคูเวตไปลงทุนในโครงการนอกประเทศมากกว่าที่ต่างประเทศมาลงทุนในคูเวตถึง 7,782 ล้านดอลลาร์. เหตุผลประการหนึ่งคือคูเวตมีข้อจำกัดทางด้านนโยบายเกี่ยวกับการลงทุนจากต่างประเทศ โดยกำหนดให้ชาวต่างประเทศที่มาลงทุนต้องจ่ายภาษีร้อยละ 55 ของกำไรที่ได้จากการลงทุน¹

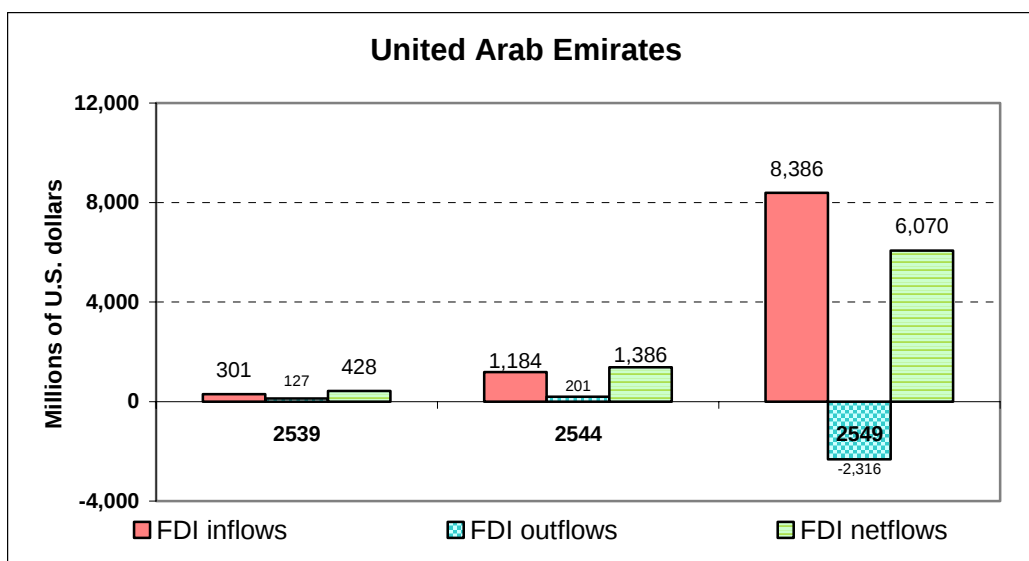
รูปที่ 3.2 แสดงการไหลเข้า – ออกของกลุ่มประเทศ GCC จะเห็นว่าขนาดของ FDI ทั้งไหลเข้าและออกใน พ.ศ. 2549 ของทุกประเทศมีขนาดใหญ่ขึ้นอย่างชัดเจน สะท้อนว่ากลุ่มประเทศ GCC ให้ความสำคัญกับการลงทุนในประเทศอื่นมากขึ้น เพื่อขยายผลตอบแทนให้กับปิโตรดอลลาร์ (Petrodollar) ในทางตรงกันข้ามประเทศต่างๆก็ได้ให้ความสนใจเข้าลงทุนใน GCC เช่นเดียวกัน เนื่องจากศักยภาพในด้านแหล่งพลังงานและเป็นภูมิภาคที่อุปสงค์ในประเทศกำลังเพิ่มขึ้นสูง

¹ ข้อมูลจาก www.meed.com

รูปที่ 3.2 การไหลเข้าและไหลออกของ FDI ของกลุ่มประเทศ GCC แยกรายประเทศ พ.ศ. 2539
พ.ศ. 2544 และพ.ศ. 2549

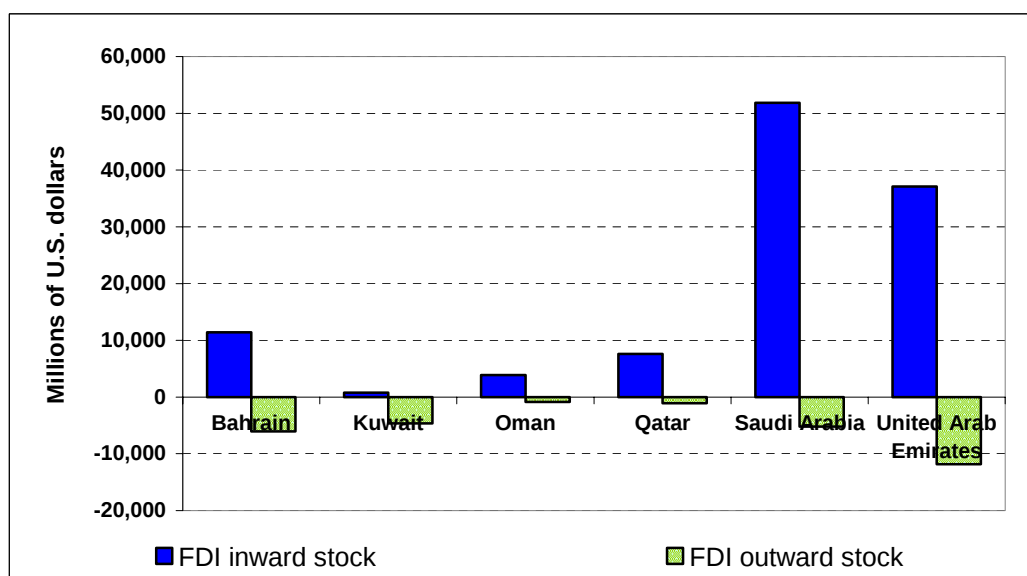

แหล่งที่มา UNCTAD, World Investment Report 2006

รูปที่ 3.3 สถานะของการไหลเข้าและไหลออกของสต็อกของ FDI รายประเทศ พ.ศ. 2549

แหล่งที่มา UNCTAD, WIR 2007

สต็อกของ FDI ไหลเข้าและไหลออก ให้ข้อมูลทิศทางเดียวกันกับการเคลื่อนย้ายของ FDI ดังแสดงในรูปที่ 3.3 กล่าวคือ ทุกประเทศใน GCC ยกเว้นคูเวต มีสต็อกของการลงทุนโดยตรงไหลเข้าสูงกว่าสต็อกของการลงทุนไหลออก โดยใน พ.ศ. 2549 ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ มีสต็อกของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้ารวมกันถึงร้อยละ 79 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าของกลุ่มประเทศ GCC

ตารางที่ 3.1 FDI ไหลเข้า พ.ศ. 2536 – 2549

ประเทศ	2536 - 2538	2539 - 2541	2542 - 2544	2545	2546	2547	2548	2549
บาห์เรน	121	852	299	217	517	865	1,049	2,915
คูเวต	7	142	-8	4	-67	24	250	110
โอมาน	76	75	42	122	494	229	900	952
กาตาร์	99	368	220	624	625	1,199	1,152	1,786
ซาอุดีอาระเบีย	483	72	270	453	778	1,942	12,097	18,293
สหรัฐอเมริกา	288	264	-105	1,307	4,256	10,004	10,900	8,386
GCC	1,074	1,773	718	2,727	6,603	14,263	26,348	32,442

หมายเหตุ ข้อมูลในตารางแสดง FDI ไหลเข้า ตัวเลขที่เป็นบวก จะแสดงการไหลเข้าสุทธิของการลงทุนจากต่างประเทศ โดยข้อมูลในหลักที่ 2 ถึง 4 แสดงข้อมูลเฉลี่ยของแต่ละช่วงเวลา

ตารางที่ 3.2 FDI ไหลออก พ.ศ. 2536 – 2549

ประเทศ	2536 - 2538	2539 - 2541	2542 - 2544	2545	2546	2547	2548	2549
บาห์เรน	74	178	130	190	741	1,036	1,123	980
คูเวต	-628	-365	-732	-77	-4,960	2,526	5,142	7,892
โอมาน	7	0	19	3	153	250	114	247
กาตาร์	13	15	14	-21	88	192	352	379
ซาอุดีอาระเบีย	133	259	-127	211	368	709	1,183	753
สหรัฐอเมริกา	223	162	318	413	991	2,208	3,750	2,316
GCC	-178	249	-378	719	-2,619	6,921	11,664	12,567

หมายเหตุ ข้อมูลในตารางแสดง FDI ไหลออก ตัวเลขที่เป็นบวก แสดงการไหลออกสุทธิของการลงทุนในต่างประเทศ โดยข้อมูลในหลักที่ 2 ถึง 4 แสดงข้อมูลเฉลี่ยของแต่ละช่วงเวลา

แหล่งที่มา UNCTAD, WIR 2007

ช่วงพ.ศ. 2536 – 2545 การไหลเข้าออกของ FDI ของแทบทุกประเทศมีขนาดต่ำกว่า 500 ล้านดอลลาร์.² เนื่องจากนโยบายในอดีตไม่ส่งเสริมการไหลเข้าของทุน กล่าวคือ มี

² ยกเว้นการไหลเข้าของประเทศบาห์เรนใน พ.ศ. 2539 เท่ากับ 2,048 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ข้อจำกัดทั้งระดับประเทศและระดับภูมิภาค 1) ข้อจำกัดระดับประเทศรวมถึงการจำกัดความเป็นเจ้าของของนักลงทุนต่างชาติ ความเข้มงวดของกฎหมายแรงงานและการมีอำนาจเหนือตลาดของภาคเอกชนโดยกลุ่มธุรกิจครอบครัวขนาดใหญ่ 2) ข้อจำกัดทางด้านภูมิภาค อาทิ การขาดการประสานกันในแง่กฎระเบียบ ข้อมูลและการส่งเสริมการลงทุนร่วมกันอาจเป็นเพราะประเทศในภูมิภาคตะวันออกกลางมอง FDI ด้วยความไม่ไว้วางใจ กอปรกับกลุ่มประเทศ GCC ไม่ต้องพึ่ง FDI ด้วยเหตุผลทางการเงิน (เงินที่ได้จากการเกินดุลการค้ามีจำนวนมากกว่าที่จะถูกนำมาใช้ในประเทศอย่างเหลือเฟือ) แต่นับจาก พ.ศ. 2546 เป็นต้นมา อัตราการขยายตัวของการไหลเข้าและออกของ FDI โดยเฉพาะของ 2 ประเทศใหญ่ ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ มีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยทัศนคติในทางบวกต่อ FDI เพิ่งจะเกิดขึ้นไม่นานมานี้ ด้วยเหตุผลหลักที่ต่างไปจากประเทศกำลังพัฒนากลุ่มอื่นๆ คือ กลุ่มประเทศ GCC ต้องการ FDI เพื่อผลประโยชน์ด้านการถ่ายโอนเทคโนโลยี ความรู้ การจัดการ และความชำนาญทางด้านการตลาดของคู่ค้าต่างประเทศเป็นหลัก รัฐบาล GCC มองว่าการลงทุนจากต่างประเทศจะเป็นตัวเร่งการพัฒนาของประเทศ และเป็นหนทางในการก้าวไปข้างหน้าของการเข้าถึงตลาดและเทคโนโลยีระดับนานาชาติ ภาคเอกชนเริ่มเข้ามามีบทบาทในการกระจายการผลิตไปสู่ภาคอุตสาหกรรมต่างๆ โดยให้ความช่วยเหลือทางการเงินกับโครงสร้างสาธารณูปโภคต่างๆ ผ่านการแปรรูปของรัฐเป็นกิจกรรมของเอกชน (Privatization) จึงเริ่มเสาะหาผู้ร่วมลงทุนชาวต่างชาติ เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ

การไหลเข้าของ FDI ไปยังกลุ่มประเทศ GCC โดยเฉพาะสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ซาอุดีอาระเบีย และคูเวต สะท้อนถึงโครงการจำนวนมากที่กำลังจะดำเนินการในภาคพลังงานและการก่อสร้าง แต่ก็ยังมีความเข้มงวดกับชาวต่างชาติในการลงทุนตลาดหุ้นอยู่มาก ซึ่งจำกัดการไหลเข้ามายังตลาดทุนท้องถิ่นอยู่บ้าง สำหรับการลงทุนในตราสารหนี้มีการขยายตัวอย่างชัดเจนเนื่องจากธนาคารพาณิชย์มีความต้องการกู้ยืมในตลาดนอกประเทศที่มีระยะเวลาการกู้ยืมยาวกว่า นอกจากนี้เงินฝากต่างด้าวในธนาคารพาณิชย์ของกลุ่ม GCC มีการเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากการเก็งกำไรอัตราแลกเปลี่ยนโดยนักลงทุนต่างชาติที่คาดว่าทางการ GCC น่าจะมีการปรับค่าเงินสกุลท้องถิ่นของ GCC ให้แข็งค่าขึ้นในอนาคต

หลักฐานด้านเศรษฐกิจและการสำรวจความคิดเห็นของนักลงทุนพ้องกันว่า การที่กลุ่มประเทศ GCC จะสามารถดึงดูด FDI ได้มากขึ้นน้อยเพียงใดขึ้นกับการพัฒนาโครงสร้างสาธารณูปโภค การปรับปรุงกฎหมายและข้อบังคับ พัฒนาบรรยากาศการลงทุน เสริมสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาค การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมเสรีเพื่อสร้าง “Clusters Effects” และการสร้างความร่วมมือกันในภูมิภาคให้กว้างขวางขึ้น

ปัญหาของข้อมูล FDI ในรายงานวิจัยนี้คือ หน่วยงานราชการของ GCC ไม่มีการบันทึกหรือตีพิมพ์ข้อมูลการไหลเข้า – ออกของ FDI อย่างเป็นทางการ คำจำกัดความของ FDI ครอบคลุมถึงการลงทุนต่างประเทศที่นักลงทุนมีสิทธิออกเสียงในการบริหารจัดการบริษัท โดยปกติคือการถือหุ้นของบริษัทนั้นๆ อย่างน้อยร้อยละ 10 การใช้คำจำกัดความนี้ก่อให้เกิดข้อจำกัดภายในข้อมูล FDI เนื่องจากสภาพคล่องที่สูงใน GCC หมายความว่า GCC คือ ผู้ส่งออกสุทธิของการลงทุนไปนอกประเทศ อย่างไรก็ตามการจะแยกว่าการลงทุนใดเป็น FDI หรือไม่ไม่มีความชัดเจน ข้อมูลของ IMF และ UNCTAD ระบุว่าประเทศใน GCC ยกเว้น คูเวต เป็นผู้นำเข้าสุทธิของ FDI ประเด็นจึงอยู่ที่ว่าแม้คำจำกัดความและแนวทางการจัดข้อมูลของ IMF และ UNCTAD จะชัดเจน แต่การที่ลักษณะธุรกิจในกลุ่มประเทศ GCC ประกอบด้วย ธุรกิจรอบครัวขนาดใหญ่เป็นสำคัญ นั้นหมายถึง การตกลงทางธุรกิจและการเงินต่างๆ ไม่จำเป็นที่จะต้องโปร่งใสเสมอไป ผลคือเราไม่อาจคาดหวังว่าหลักฐานการบันทึกของเงินทุนเคลื่อนย้ายเหล่านี้จะเป็นทางการจะให้ข้อมูลที่ถูกต้อง เมื่อรวมกับข้อมูล FDI ระดับชาติที่มีคุณภาพต่ำ ส่งผลให้โอกาสที่ทั้ง IMF และ UNCTAD จะประเมิน FDI ไหลออกจาก GCC ต่ำกว่าที่เกิดขึ้นจริง

จากรายงานของ The Institute of International Finance (IIF)³ พบว่า นับตั้งแต่ พ.ศ. 2545 ที่ราคาน้ำมันโลกทะยานขึ้น ส่งผลให้ดุลบัญชีเดินสะพัดของกลุ่มประเทศ GCC เกินดุลสูงเป็นประวัติการณ์ถึง 215 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ใน พ.ศ. 2549 (ร้อยละ 27 ของ GDP) ซึ่งการเกินดุลที่สูงขนาดนี้จะยังทำให้การสะสมสินทรัพย์ต่างประเทศของกลุ่มประเทศ GCC ขยายตัวเพิ่มขึ้นอีกมาก โดย IIF ประมาณสินทรัพย์ต่างประเทศทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ณ สิ้น พ.ศ. 2550 อยู่ที่ประมาณ 1.8 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ. สินทรัพย์ต่างประเทศแยกประเทศดังแสดงในตารางที่ 3.3

³ รายงานภาวะเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศ GCC ฉบับวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2551

ตารางที่ 3.3 สินทรัพย์ต่างประเทศทั้งภาครัฐบาลและเอกชน พ.ศ. 2550

ประเทศ	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	ร้อยละของ GDP
บาห์เรน	25	150
คูเวต	280	244
โอมาน	15	38
กาตาร์	85	134
ซาอุดีอาระเบีย	540	143
สหรัฐอเมริกา	850	450
GCC	1,795	224

แหล่งที่มา IIF, Economic Report GCC, January 16, 2008

มีข้อสังเกตว่ารายได้จากสินทรัพย์ต่างประเทศในข้อมูลทางการนำจะถูกประเมินต่ำกว่าความเป็นจริง เนื่องด้วยเหตุผลด้านการเมือง McKinsey Global Institute ประเมินการเติบโตของสินทรัพย์สุทธิของการลงทุนในต่างประเทศไว้ในสถานการณ์ที่มีอัตราขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ร้อยละ 6, 10 และ 13 ถ้าราคาน้ำมันคงที่ที่ 70 เหรียญสหรัฐต่อบาร์เรล จนกระทั่ง พ.ศ. 2555 การซื้อสินทรัพย์ต่างประเทศด้วยปิโตรดอลลาร์ จะมีขนาดเป็น 6.9 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ. นั่นคือมีการไหลเข้าของเงินทุนถึงวันละ 2 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ไปยังตลาดเงินโลก แม้ว่าระดับราคาน้ำมันจะตกมาอยู่ที่ 30 เหรียญสหรัฐต่อบาร์เรล การซื้อสินทรัพย์ต่างประเทศด้วยปิโตรดอลลาร์ก็ยังคงโตอย่างต่อเนื่อง⁴ และการที่สภาพคล่องในตลาดทุนโลกถูกอัดฉีดมหาศาลติดต่อกันอาจจะส่งผลให้ผลตอบแทนจากการลงทุนลดลงและกดดันให้เกิดเงินเฟ้อในภาคอสังหาริมทรัพย์ได้

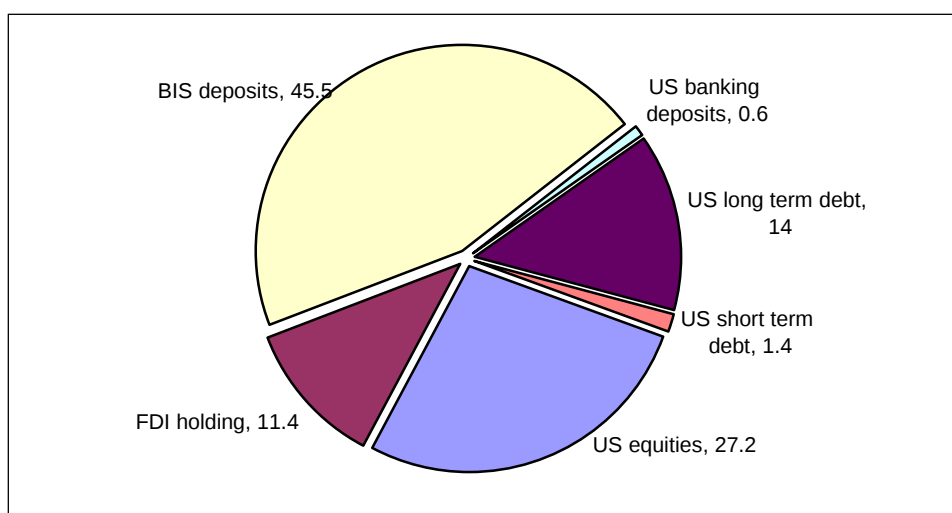
จากการที่กลุ่มประเทศ GCC ไม่มีการบันทึกข้อมูลบัญชีทุนภายนอก IIF จึงใช้การเกินดุลบัญชีเดินสะพัด เพื่อประมาณขนาดของการไหลเข้าออกของทุนในกลุ่มประเทศ GCC วิธีการดังกล่าวประมาณทุนไหลออกของ GCC ช่วง พ.ศ. 2545 – 2549 ที่ 530 พันล้านเหรียญสหรัฐ. โดยเฉพาะใน พ.ศ. 2549 ปีเดียว ทุนไหลออกจาก GCC มีค่าประมาณหนึ่งในสี่ของการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดของประเทศสหรัฐอเมริกา

⁴ ระดับราคาน้ำมันแกว่งตัวในช่วง 90 - 110 เหรียญสหรัฐต่อบาร์เรลในไตรมาสแรกของ พ.ศ. 2551 ฉะนั้นโอกาสที่การถือครองสินทรัพย์สุทธิจะสูงกว่าที่ประมาณการไว้ค่อนข้างสูงมาก

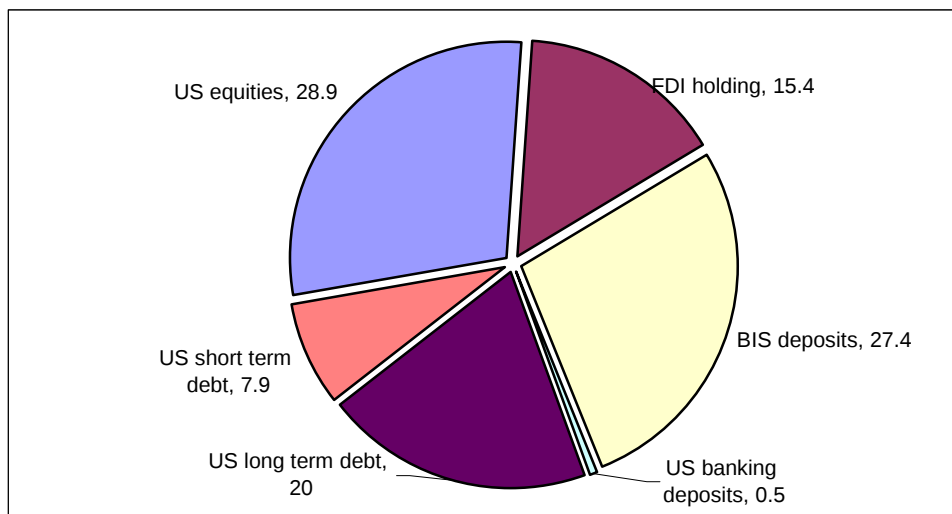
การที่ไม่มีข้อมูลของแหล่งปลายทางของทุนไหลออกจาก GCC ทำให้มีความจำเป็นในการใช้ข้อมูลของประเทศที่คาดว่าเป็นแหล่งที่ทุนจาก GCC ไหลเข้าไปจำนวนมาก แหล่งข้อมูลที่สำคัญ 3 แหล่งคือ หนึ่ง Treasury International Capital System (TIC) ของสหรัฐอเมริการวบรวมข้อมูลสินทรัพย์และหนี้สินของภาคธนาคารพาณิชย์ในสหรัฐอเมริกากับสถาบันการเงินต่างประเทศ และการถือครองสินทรัพย์ของสหรัฐอเมริกาจากต่างประเทศ สอง ธนาคารเพื่อการชำระหนี้ระหว่างประเทศหรือ BIS (Bank of International Settlement) รวบรวมข้อมูลสถานะภายนอกของธนาคารกับแต่ละประเทศในรายงานประจำไตรมาส (Quarterly Review) และ สาม ฐานข้อมูลการควบรวมและถือครองกิจการข้ามประเทศ หรือ M&A (Merger and Acquisition) ของ Bloomberg's ซึ่งใช้สำหรับการค้นหาการเข้าซื้อทรัพย์สินหรือทุนสำคัญๆ นั่นคือการลงทุนโดยตรงโดยบริษัทและรัฐบาลของกลุ่มประเทศ GCC

ข้อมูล TIC และ Bloomberg ช่วยในการระบุแหล่งปลายทางของสินทรัพย์ที่สะสมในช่วงพ.ศ. 2545 – 2549 ของ GCC มูลค่า 224 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ข้อมูลจาก BIS ชี้ว่าการเป็นเจ้าหนี้ BIS ของกลุ่มประเทศ GCC เพิ่มขึ้นราว 35 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ในเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ข้อมูลจาก BIS ไม่ได้เปิดเผยแหล่งปลายทางของทุนเหล่านั้น จาก 3 แหล่งข้อมูลดังกล่าวช่วยให้เราสามารถระบุทุนไหลออกจาก GCC ในช่วงพ.ศ. 2545 – 2549 ได้ 259 พันล้านเหรียญสหรัฐ. หรือร้อยละ 49

รูปที่ 3.4 ส่วนประกอบของเงินทุนไหลออกต่างประเทศสุทธิของกลุ่มประเทศ GCC ที่ระบุแหล่งปลายทางได้ ณ สิ้นปี พ.ศ. 2544 (มูลค่ารวม 176 พันล้านเหรียญสหรัฐ.)

รูปที่ 3.5: ส่วนประกอบของเงินทุนไหลออกต่างประเทศสุทธิของกลุ่มประเทศ GCC ที่ระบุแหล่งปลายทางได้ ณ สิ้นปี พ.ศ. 2549 (มูลค่ารวม 434 พันล้านเหรียญสหรัฐ.)

แหล่งที่มา IIF, Regional Briefing GCC, May 31, 2007

ที่เห็นได้ชัดจากรูปที่ 3.4 และ 3.5 คือ เงินฝากสุทธิของ BIS ได้ลดความสำคัญลงมากจากร้อยละ 45 เหลือเพียงร้อยละ 27 ในช่วงระยะเวลา 5 ปี สะท้อนถึงแนวโน้มของโลกที่การจัดหาแหล่งทุนได้เบนออกจากการพึ่งพาภาคธนาคารมาสู่ภาคตลาดทุนมากขึ้น เห็นได้จากสัดส่วนของ FDI ในรูปของ M&A ที่ใหญ่ขึ้น ตารางที่ 3.4 และ 3.5 แสดงการรวบรวมกิจกรรมข้ามชาติของประเทศในกลุ่ม GCC ที่มีมูลค่ามากกว่าหนึ่งพันล้านเหรียญสหรัฐ. ใน พ.ศ. 2548 และ 2549

ตารางที่ 3.4 การรวบรวมกิจการข้ามชาติของประเทศในกลุ่ม GCC ที่มีมูลค่ามากกว่าหนึ่งพันล้านเหรียญสหรัฐ.ใน พ.ศ. 2548

Rank	Value (\$ billion)	Target nation	Target industry	Acquiring nation	Acquiring industry
30	3.4	Netherlands	Telephone communications, except radiotelephone	Kuwait	Radiotelephone communications
84	1.7	Denmark	Plastics materials and synthetic resins	United Arab Emirates	Investors, nec
94	1.5	United Kingdom	Amusement and recreation svcs	United Arab Emirates	Investors, nec
117	1.2	United States	Marine cargo handling	United Arab Emirates	Marine cargo handling

แหล่งที่มา UNCTAD, WIR 2006

ตารางที่ 3.5 การรวบรวมกิจการข้ามชาติของประเทศในกลุ่ม GCC ที่มีมูลค่ามากกว่าหนึ่งพันล้าน
เหรียญสหรัฐใน พ.ศ. 2549

Rank	Value (\$ billion)	Target nation	Target industry	Acquiring nation	Acquiring industry
15	6.9	United Kingdom	Deep sea foreign transportation of freight Biological products,except diagnostic	United Arab Emirates	Marina cargo handling
42	3.6	Canada	Hotels and Motels	Saudi Arabia	Investors, nec
64	2.6	Pakistan	Telephone communications, except radiotelephone	United Arab Emirates	Telephone communications, except radiotelephone
77	2.3	Tunisia	Telephone communications, except radiotelephone	United Arab Emirates	Investors, nec
125	1.3	Sudan	radiotelephone communications	Kuwait	radiotelephone communications
130	1.3	Switzerland	Aircraft	United Arab Emirates	Investors, nec
133	1.3	United Kingdom	Hotels and Motels	United Arab Emirates	Investors, nec
140	1.2	United Kingdom	Aircraft parts, equipment	United Arab Emirates	Investors, nec
146	1.2	United States	Operators of nonresidential buildings	United Arab Emirates	Investors, nec
162	1.1	United States	Land subdividers and developers, except cemeteries	United Arab Emirates	Land subdividers and developers, except cemeteries

แหล่งที่มา UNCTAD, WIR 2007

อย่างไรก็ตามการถือครองสินทรัพย์ในสหรัฐอเมริกายังคงมีความสำคัญมากและเป็นรายการเดียวที่มีสัดส่วนสูงสุดที่ร้อยละ 29 ขยับขึ้นเล็กน้อยจากร้อยละ 27 ใน พ.ศ. 2544 และแม้สัดส่วนของอุปสงค์สำหรับสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง กลุ่มประเทศ GCC ก็ไม่ได้ละทิ้งความสนใจจากหนี้ภาครัฐบาลของสหรัฐอเมริกา การขยายตัวที่สูงที่สุดอยู่ในการถือครองหลักทรัพย์ระยะสั้น โดยเฉพาะตั๋วเงินคลังและตราสารหนี้รัฐวิสาหกิจ/ตราสารหนี้ท้องถิ่นต่างๆ จากร้อยละ 1.4 ใน พ.ศ. 2544 เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.9 ใน พ.ศ. 2549 ขณะเดียวกันอุปสงค์ของตราสารหนี้ระยะยาวก็ยังคงแข็งแกร่งเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 14 เป็นร้อยละ 20 ในช่วงเวลาเดียวกันสำหรับส่วนประกอบย่อยประมาณน้อยกว่าร้อยละ 1 อยู่ในรูปของเงินฝากในธนาคารพาณิชย์ในสหรัฐอเมริกา

สำหรับเงินทุนไหลออกอีกประมาณ 271 พันล้านเหรียญสหรัฐ หรือร้อยละ 51 ที่ระบุแหล่งปลายทางไม่ได้ชัดเจน มีการประมาณว่า 31 พันล้านเหรียญสหรัฐ อยู่ในทุนสำรองระหว่างประเทศทางการ และน่าจะมีสภาพคล่องสูงมาก แต่ส่วนประกอบและแหล่งของทุนสำรองนี้ไม่สามารถระบุได้

IMF เชื่อว่าการที่นักลงทุนสามารถทำการเคลื่อนย้ายเงินทุนได้อย่างคล่องตัวในปัจจุบัน ส่งผลให้การประเมินสถานะความเป็นเจ้าหนี้ของ GCC ต่อสหรัฐอเมริกาต่ำกว่าความเป็นจริงมาก ประมาณ 100 พันล้านเหรียญสหรัฐ. (หรือประมาณร้อยละ 19 ของเงินทุนไหลออกทั้งหมดที่ 530 พันล้านเหรียญสหรัฐ.) ฉะนั้นการถือครองสินทรัพย์ของสหรัฐอเมริกาในช่วงเวลา 5 ปีนี้ น่าจะมีขนาดถึง 300 พันล้านเหรียญสหรัฐ. หรือร้อยละ 57 ของเงินทุนไหลออกในช่วงระยะเวลาดังกล่าว

คาดการณ์ว่าทุนของกลุ่มประเทศ GCC น่าจะอยู่ใน MENA (Middle East and North Africa) หรือภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ ซึ่งกำลังมีการเปิดเสรี การแปรรูปของรัฐเป็นกิจกรรมของเอกชน (Privatization) การรวมตัวกันในภูมิภาค การส่งเสริมโครงการใหม่ๆ และการแพร่หลายของเครื่องมือทางการเงินอิสลามมากขึ้น เหล่านี้ได้ดึงดูดที่เคยออกไปจากโลกอาหรับกลับเข้ามาเป็นจำนวนมาก ประมาณว่ามีมูลค่า 60 พันล้านเหรียญสหรัฐ. หรือร้อยละ 11 ของสินทรัพย์ที่สะสมทั้งหมด

ขณะเดียวกันนโยบายในการกระจายความเสี่ยงของการถือครองสกุลเงิน ก็ทำให้ภูมิภาคยุโรปเป็นที่น่าสนใจของกลุ่มประเทศ GCC เช่นกัน ทั้งในตลาดทุน ตลาดตราสารหนี้และตลาดอสังหาริมทรัพย์ ประมาณว่าทุนไหลออกจากกลุ่ม GCC ไปยังยุโรปอยู่ที่ราวๆ 100 พันล้านเหรียญสหรัฐ. หรือร้อยละ 19 ของเงินทุนไหลออกทั้งหมด

สำหรับเอเชีย มีหลักฐานชี้ถึงการลงทุนของกลุ่มประเทศ GCC ในภูมิภาคเอเชียที่กำลังขยายตัวอย่างมีนัยสำคัญ UBS ระบุว่า เฉพาะ พ.ศ. 2545- 2549 กลุ่มประเทศ GCC ได้ประกาศโครงการลงทุนในสาธารณูปโภคในเอเชียมีมูลค่าถึง 155 พันล้านเหรียญสหรัฐ. โดยมีระยะเวลา 15 ปี มุ่งเน้นที่โครงสร้างพื้นฐานในด้านพลังงาน ธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์ และการสื่อสาร ผู้ลงทุนจาก GCC ยังเป็นผู้ซื้อหุ้น IPO (หุ้นใหม่ที่เสนอขายครั้งแรก) ของจีนและอสังหาริมทรัพย์ในเอเชียรายใหญ่ ประมาณว่าทุนที่ไหลเข้ามาในเอเชียมีขนาดเดียวกันกับที่ลงทุนใน MENA ที่ประมาณ 60 พันล้านเหรียญสหรัฐ. หรือร้อยละ 11 ของเงินทุนไหลออกทั้งหมด

เงินทุนไหลออกจำนวนมากที่ระบุแหล่งปลายทางไม่ได้ อีกประมาณ 10 พันล้านเหรียญสหรัฐ. มักอยู่ภายใต้การจัดการของหน่วยลงทุนภาครัฐของกลุ่มประเทศ GCC ซึ่งมีความเป็นอิสระและคล่องตัวในการบริหารมากกว่าธนาคารกลาง และมีแนวโน้มจะลงทุนในสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงสูงกว่า นอกจากนั้นยังมีการลงทุนภาคเอกชนโดยกลุ่มบุคคลที่ร่ำรวยมาก การระบุแหล่งเงินทุนเหล่านี้จึงเป็นเรื่องที่ยากมาก จากรายงานการวิจัยของ IIF ได้กล่าวถึงข้อมูลที่ได้จากการบอกเล่าและประมาณการณ์ของหน่วยการลงทุนต่างๆ ซึ่งยืนยันว่ามีการกระจายพอร์ตโฟลิโอไปทั่วโลกในสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงต่างกัน ตั้งแต่หุ้น ตราสารหนี้ อสังหาริมทรัพย์ และกองทุนเพื่อการเก็งกำไร (Hedge Fund) เนื่องจากการขยายตัวของผลตอบแทน แหล่งปลายทางจึงมุ่งไปที่ตลาดเกิดใหม่

บทที่ 4

การลงทุนโดยตรงระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศไทย

ในปัจจุบันมีกระแสการเจริญเติบโตของ FDI ทั่วโลกโดยเฉพาะจากกลุ่มเศรษฐกิจเกิดใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือกลุ่มผู้ส่งออกน้ำมัน จึงเป็นโอกาสสำหรับประเทศไทยและประเทศกำลังพัฒนาอื่นๆ ที่ต้องการแหล่งเงินทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ด้วยการดึงดูดแหล่งเงินทุนขนาดใหญ่จากกลุ่มผู้ส่งออกน้ำมัน หรือ “ปิโตรดอลลาร์”

หลายๆประเทศทั่วโลกพยายามกระชับความสัมพันธ์กับประเทศรอบอ่าวอาหรับ ตัวอย่างเช่น การเยือนซาอุดีอาระเบีย ของประธานาธิบดี หูจิ่นเทา เมื่อ พ.ศ. 2550 ช่วยกระตุ้นการติดต่อระหว่าง 2 ประเทศได้มาก เจ้าชายอัลวาลิด บินคาลิด แห่งซาอุดีอาระเบีย และนักลงทุนตะวันออกกลางรายอื่นได้กลายเป็นผู้ซื้อรายใหญ่ของหุ้น IPO ของบริษัทในจีน ความสัมพันธ์ด้านการเงินลงทุนระหว่างตะวันออกกลางกับเอเชียเริ่มแน่นแฟ้นขึ้นเรื่อยๆ สร้างปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “การติดต่อจากตะวันออกสู่ตะวันออก” หรือ “นโยบายมองตะวันออก” กล่าวคือ จุดหมายปลายทางดั้งเดิมของการลงทุนปิโตรดอลลาร์ ซึ่งอยู่ที่สหรัฐอเมริกาและยุโรปกำลังอาจจะลดความสำคัญลง ในอนาคต CB Richard Ellis และ Jones Lang LaSalle สองบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ลงทุนและเป็นที่ปรึกษาในภาคอสังหาริมทรัพย์ คาดการณ์ว่าใน พ.ศ. 2551 เป็นต้นไป การลงทุนของกลุ่มประเทศ GCC ในอสังหาริมทรัพย์ข้ามชาติจะมีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์คุณภาพสูง (Prime Real Estate) มีความมั่นคง และมีสินทรัพย์ที่มีคุณภาพหนุนหลัง โดยจะมีอัตราการขายตัวถึงร้อยละ 50 ไปแต่ละระดับ 20 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ใน พ.ศ. 2551 ขยับจาก 14.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ใน พ.ศ. 2550 และ 12.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ. ใน พ.ศ. 2549 และคาดว่าผู้ซื้อจากตะวันออกกลางจะหันมาลงทุนในอสังหาริมทรัพย์และบริษัทอุตสาหกรรมในเอเชียเพิ่มสูงขึ้น โดยในขณะนี้กลุ่มประเทศ GCC กำลังอยู่ระหว่างการเจรจาข้อตกลงการค้าเสรี (Free Trade Area; FTA) กับจีน อินเดีย และชาติเอเชียอื่นๆ และคาดว่าจะลงนามได้ก่อน FTA กับ EU

หากมองเพียงผิวเผิน อาจสรุปง่ายๆว่าเหตุที่นักลงทุนตะวันออกกลางหันมาลงทุนในเอเชียมากขึ้น เป็นเพราะความไม่พอใจในสงครามอิรัก แต่นายธนาคารหลายคนเชื่อว่าจริงๆแล้ว นักลงทุนตะวันออกกลางเห็นตัวอย่างจากความยุ่งยากกรณีบริษัทบูไบพอร์ตที่ถูกบีบให้ขายธุรกิจท่าเรือในสหรัฐอเมริกา เนื่องจากสหรัฐอเมริกาวิตกเรื่องความมั่นคง ในขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างเอเชียและตะวันออกกลางเกิดจากเหตุผลทางเศรษฐกิจพื้นฐาน คือ ผลประโยชน์ร่วมกัน

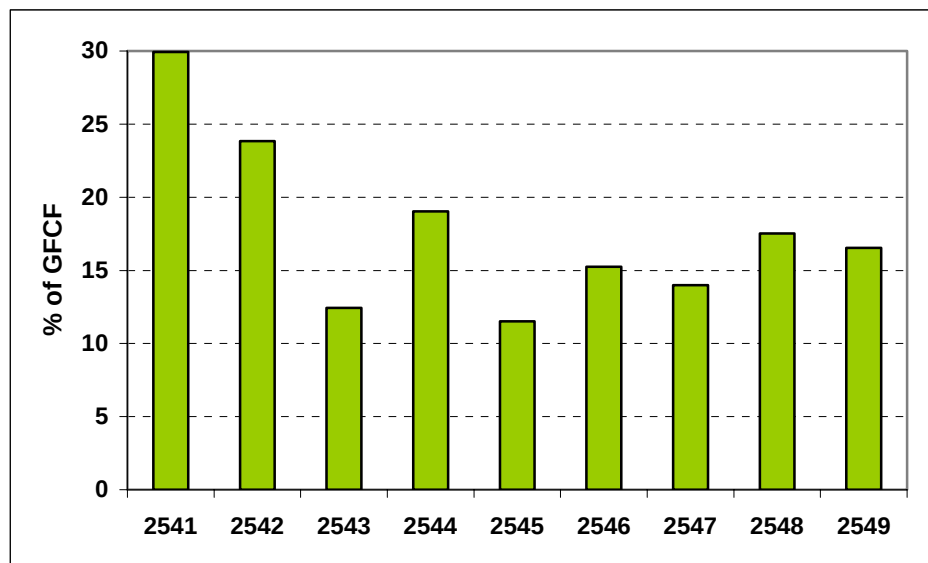
กล่าวคือ ประเทศในเอเชียที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว และหลายๆประเทศในเอเชีย หรือแม้กระทั่ง ญี่ปุ่นต้องการแหล่งพลังงานจากตะวันออกกลาง ขณะเดียวกันตะวันออกกลางก็ต้องการหาแหล่งลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงและความเสี่ยงต่ำ ซึ่งการลงทุนในเอเชียย่อมให้ผลตอบแทนมากกว่าการลงทุนในพันธบัตรสหรัฐอเมริกาอย่างแน่นอน

เป็นที่ทราบกันดีว่า FDI มีลักษณะที่แตกต่างจากเงินลงทุนประเภทอื่นๆ คือ บริษัท และแรงงานจะได้รับผลพลอยได้จาก FDI ในรูปแบบของการถ่ายทอดทางเทคโนโลยีการผลิต การพัฒนาฝีมือแรงงาน และระบบบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพตามมาตรฐานสากล หรือเรียกว่า Spillover Effects ดังนั้นแต่ละประเทศในแถบภูมิภาคเอเชียและประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ ต่างพยายามที่จะแข่งขันกันเพื่อดึงดูดนักลงทุน หรือบริษัทข้ามชาติให้มาลงทุนในประเทศของตน รวมถึงประเทศไทยด้วย โดยจะเห็นได้ว่า FDI ที่ไหลเข้าไทย (FDI Inflows) ในแต่ละปีคิดรวมได้ประมาณเกือบ 1 ใน 5 ของการสะสมทุนถาวรเบื้องต้น (Gross Fixed Capital Formation; GFCF) (รูปที่ 4.1) ถึงแม้ว่าความจำเป็นในการพึ่งพิงเงินทุนจากต่างประเทศจะลดลง พิจารณาจากส่วนต่างการออมและการลงทุนที่เพิ่มขึ้น (Saving-Investment Gap) จากอดีต (รูปที่ 4.2) ในครั้งแรกของ พ.ศ. 2550 คิดเป็นร้อยละ 6.7 ของ GDP ที่ราคาปัจจุบัน¹ หรือ 2.76 แสนล้านบาท เทียบกับก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ที่การออมมีสัดส่วนน้อยกว่าการลงทุนถึงประมาณร้อยละ 8 ของ GDP² แต่หากพิจารณาจากสถานะของประเทศโดยแท้จริงแล้ว ไทยเรายังต้องลงทุนพัฒนาโครงการสาธารณูปโภคพื้นฐานอีกมาก เช่น การจัดหาและการสร้างแหล่งกักเก็บน้ำ การขนส่งมวลชน และต้องลงทุนพัฒนาทรัพยากรที่มีค่าที่สุดคือทรัพยากรมนุษย์ ด้วยการลงทุนด้านสาธารณสุข การศึกษา การวิจัยอีกจำนวนมาก เงินที่ใช้ในการลงทุนเหล่านี้หากไม่มาจากเงินออมของบุคคลและธุรกิจในประเทศ ก็ต้องกู้ยืมมาจากต่างประเทศ หรือเชิญชวนให้ผู้ลงทุนต่างประเทศมาลงทุน

¹ ข้อมูลจากการคำนวณโดย กลุ่มงานดุลยภาพการเงิน การออม และการลงทุนสำนักงานนโยบายการออมและการลงทุน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง

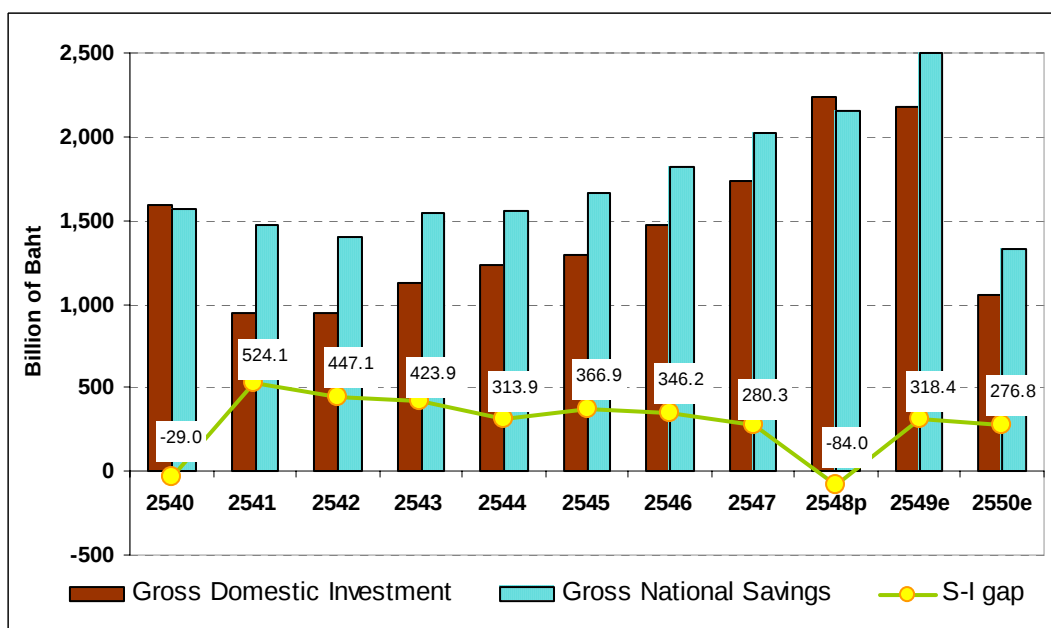
² สาเหตุสำคัญประการหนึ่งมาจากภาคเอกชนลงทุนเกินตัว โดยเป็นการลงทุนในโครงการที่ไม่ก่อให้เกิดผลตอบแทนที่เหมาะสม

รูปที่ 4.1 สัดส่วนของ FDI Inflows ต่อการสะสมทุนถาวรเบื้องต้นของประเทศไทย ช่วงพ.ศ. 2543 - 2549

แหล่งที่มา สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (National Economic and Social Development Board : NESDB) และธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 4.2 มูลค่าส่วนต่างการออมและการลงทุนของประเทศไทย ช่วงพ.ศ. 2540 – 2550 (ไตรมาส 2)

หมายเหตุ ข้อมูลพ.ศ. 2550 เป็นข้อมูลใน 2 ไตรมาสแรก

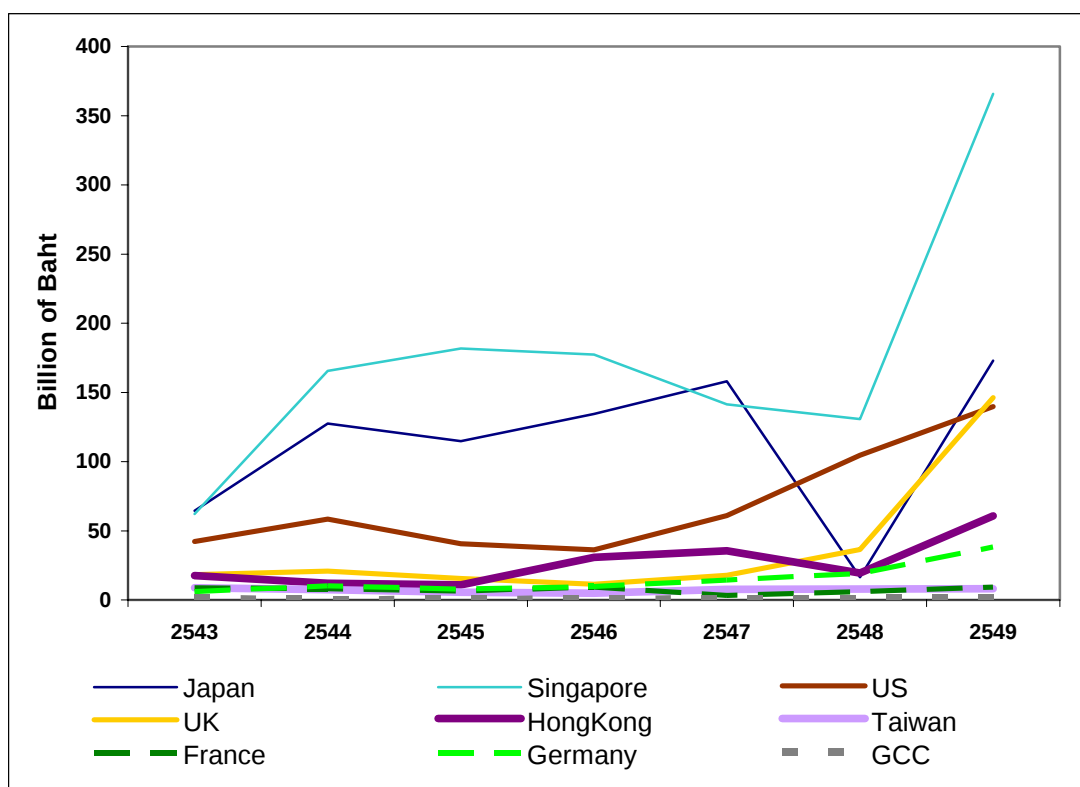
แหล่งที่มา สำนักบัญชีประชาชาติ, สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และพยากรณ์โดยกลุ่มงานดุลยภาพการเงิน การออม และการลงทุน (Financial Savings and Investment Equilibrium Group : FSEG)

นับตั้งแต่วิกฤตเศรษฐกิจเป็นต้นมา พบว่าไทยพึ่งพิงเงินทุนโดยตรงจากต่างประเทศลดลง โดยในช่วงพ.ศ. 2541 สัดส่วนของ FDI ไหลเข้าไทยต่อการสะสมทุนถาวร

เบื้องต้นคิดเป็นร้อยละ 30 และลดลงเหลือเพียงร้อยละ 16.5 ใน พ.ศ. 2549 แม้ว่ามูลค่า FDI ในช่วงหลังวิกฤตเศรษฐกิจจะลดลงแต่ก็มีอัตราการเจริญเติบโตของ FDI เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประเทศหลักๆ ที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในไทย ได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ สิงคโปร์ ฮังการี ฝรั่งเศส โดยใน พ.ศ. 2544 ประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากที่สุดคือ ประเทศสิงคโปร์ รองลงมาได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 34.33 , 26.41, 12.13 และ 4.31 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมดตามลำดับ โดยมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 165.7, 127.5, 58.5 และ 20.8 พันล้านบาท ในขณะที่ประเทศกลุ่ม GCC เข้ามาลงทุนโดยตรงในไทย มีมูลค่า 90 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 0.02 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั้งหมด (อันดับที่ 28) หากพิจารณาแยกรายประเทศในกลุ่ม GCC พบว่า FDI ส่วนมากมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และซาอุดีอาระเบีย คิดเป็นร้อยละ 69 และ 20.5 ของมูลค่าการลงทุนทางตรงจากประเทศกลุ่ม GCC ตามลำดับ อันดับรองลงมาได้แก่ประเทศคูเวต โอมาน และบาห์เรน ในขณะที่ประเทศกาตาร์ไม่มีการลงทุนโดยตรงในประเทศไทยเลย

มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ใน พ.ศ. 2549 มีมูลค่า FDI ไหลเข้ารวม 2.56 แสนล้านบาท ซึ่งประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากที่สุดยังคงเป็นกลุ่มประเทศหลักๆเดิม คือ ประเทศสิงคโปร์ รองลงมาได้แก่ ญี่ปุ่น อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา คิดเป็นร้อยละ 29.95, 14.16, 11.97 และ 11.44 ของมูลค่า FDI จากต่างประเทศทั้งหมดตามลำดับ โดยมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 365.74, 175.91, 146.21 และ 136.64 พันล้านบาท ในขณะที่ประเทศกลุ่ม GCC เข้ามาลงทุนโดยตรงในไทย 1,427 ล้านบาท (อันดับที่ 25) คิดเป็นร้อยละ 0.12 ของมูลค่า FDI จากต่างประเทศทั้งหมด โดยพบว่า FDI ไหลเข้าจากกลุ่ม GCC เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากปี พ.ศ. 2544 (รูปที่ 4.5) หากมองแยกรายประเทศ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์เป็นประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในไทยมากที่สุดที่ 1,092 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 76.5 ของ FDI ไหลเข้าไทยจากกลุ่ม GCC ทั้งหมด อันดับรองลงมาคือ ประเทศคูเวตและกาตาร์มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 114 และ 87 ล้านบาทตามลำดับ

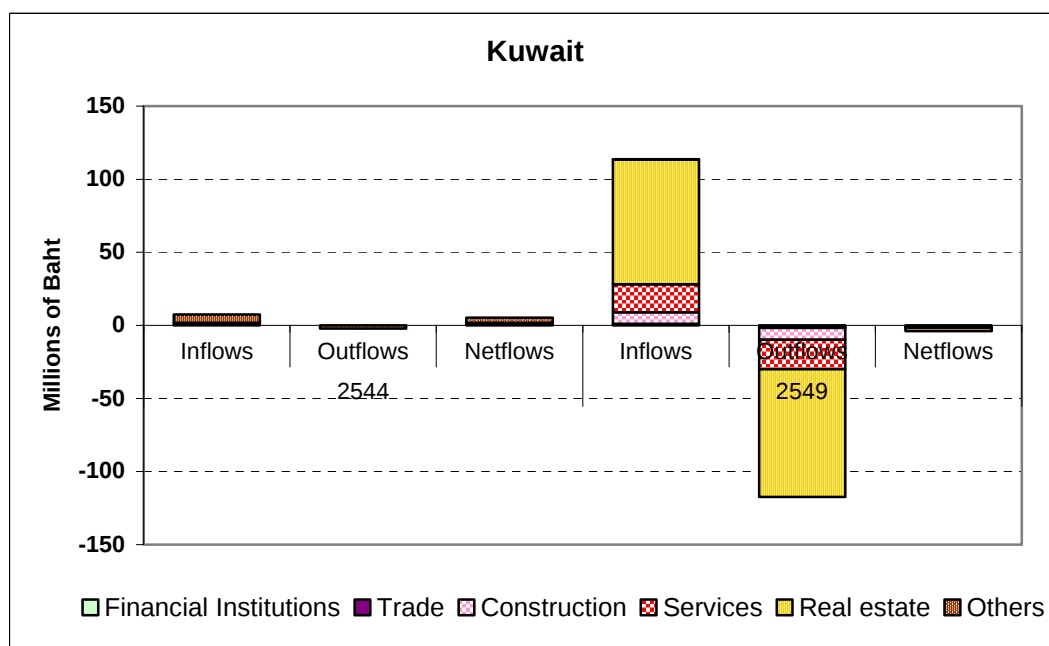
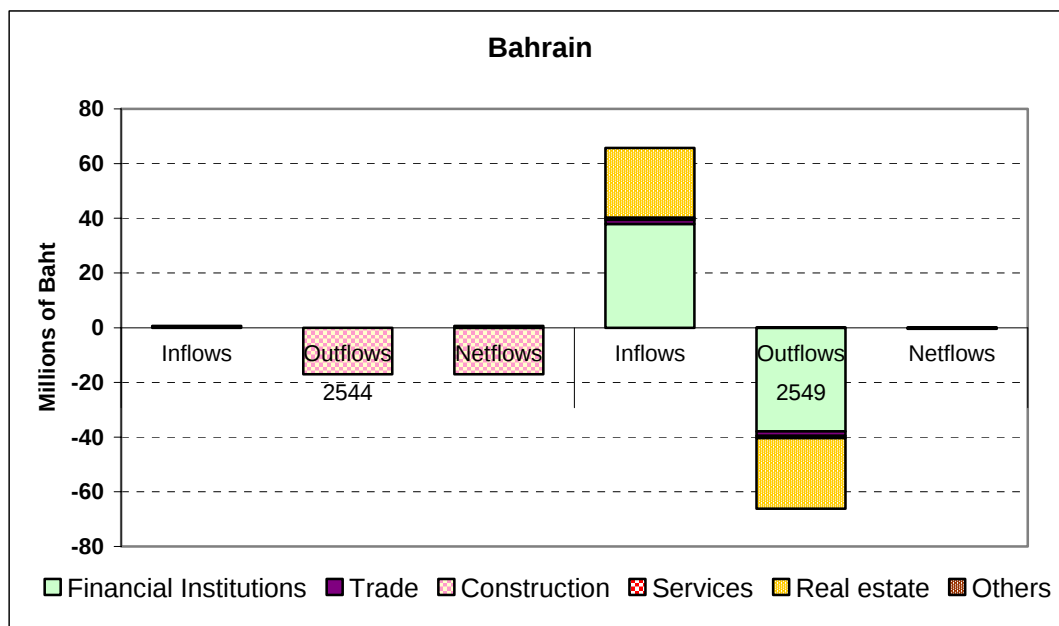
รูปที่ 4.3 FDI ไหลเข้าประเทศไทยของประเทศไทยของประเทศไทย ช่วงพ.ศ. 2543 – 2549

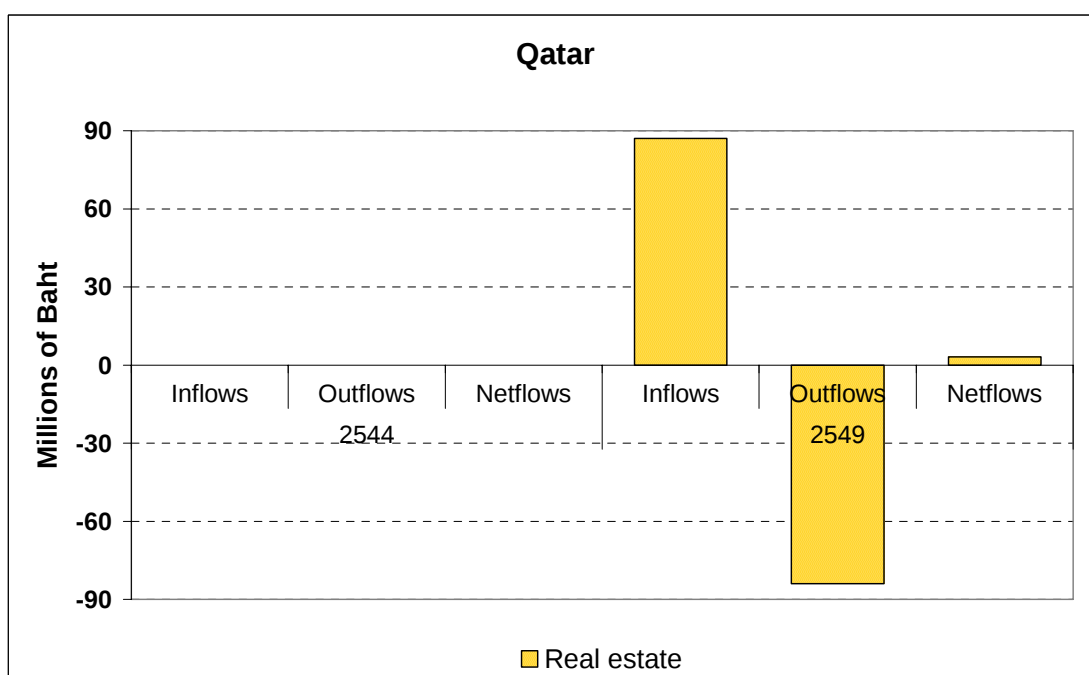
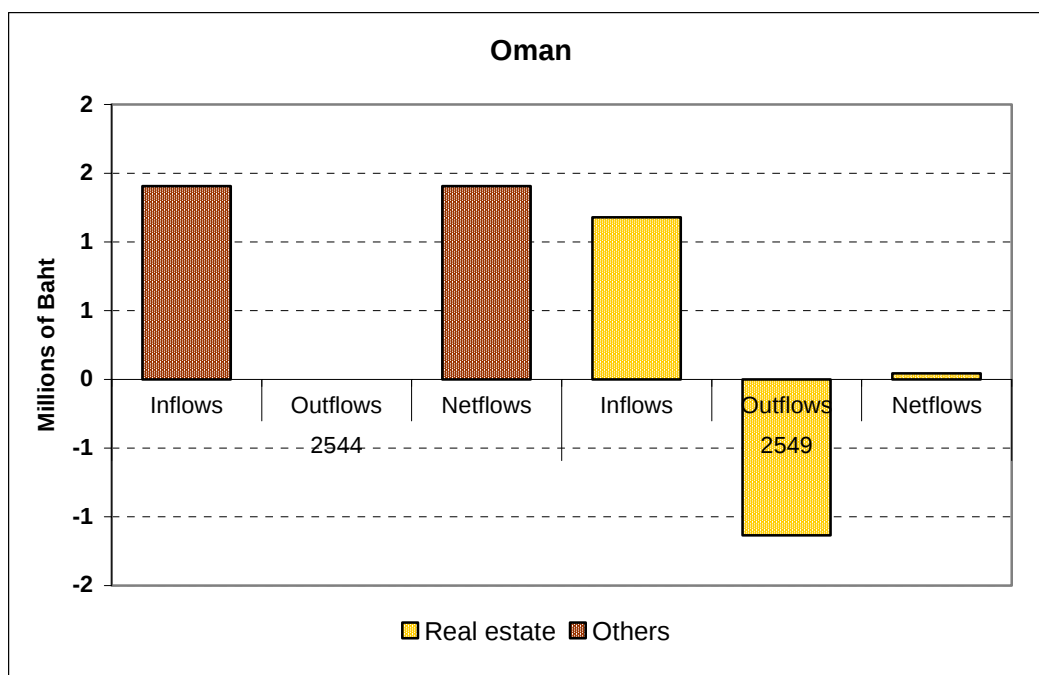

แหล่งที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

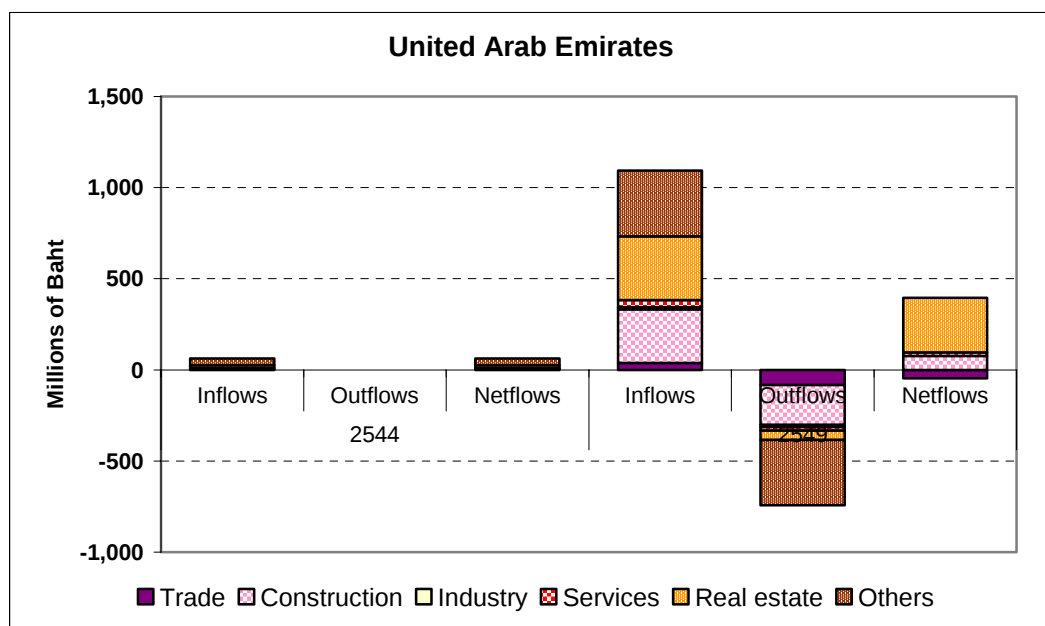
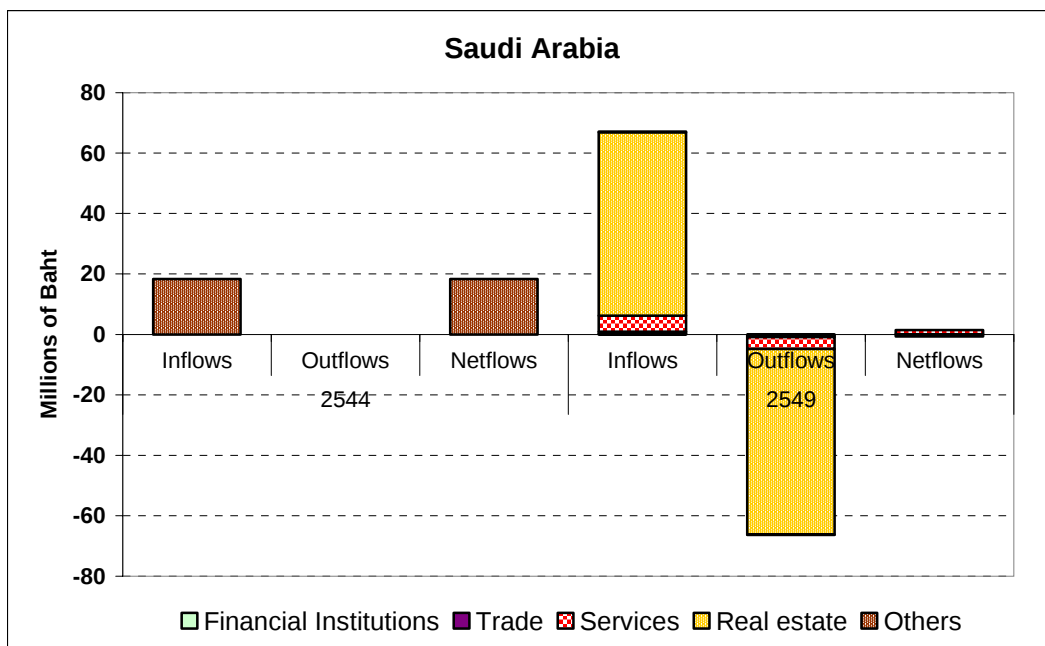
เนื่องจากไม่มีการรายงานข้อมูล FDI แยกรายประเทศโดยหน่วยงานของกลุ่มประเทศ GCC รายงานฉบับนี้จึงมีเฉพาะข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทยที่บอกการเคลื่อนย้ายเงินลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศไทยและกลุ่มประเทศ GCC เท่านั้น โดยธนาคารแห่งประเทศไทยมีข้อมูล FDI ไหลเข้า – ออกแยกรายประเทศและรายภาคธุรกิจย้อนหลังถึง พ.ศ. 2542 รายละเอียดของข้อมูลแสดงในภาคผนวก ข

รูปที่ 4.4 FDI แยกรายภาคธุรกิจที่ไหลเข้ามายังประเทศไทยจากแต่ละประเทศใน GCC (Inflows) และ FDI จากประเทศไทยไปยังแต่ละประเทศใน GCC แยกรายภาคธุรกิจ (Outflows) และการลงทุนสุทธิ (Netflows) เปรียบเทียบ พ.ศ. 2544 และ 2549

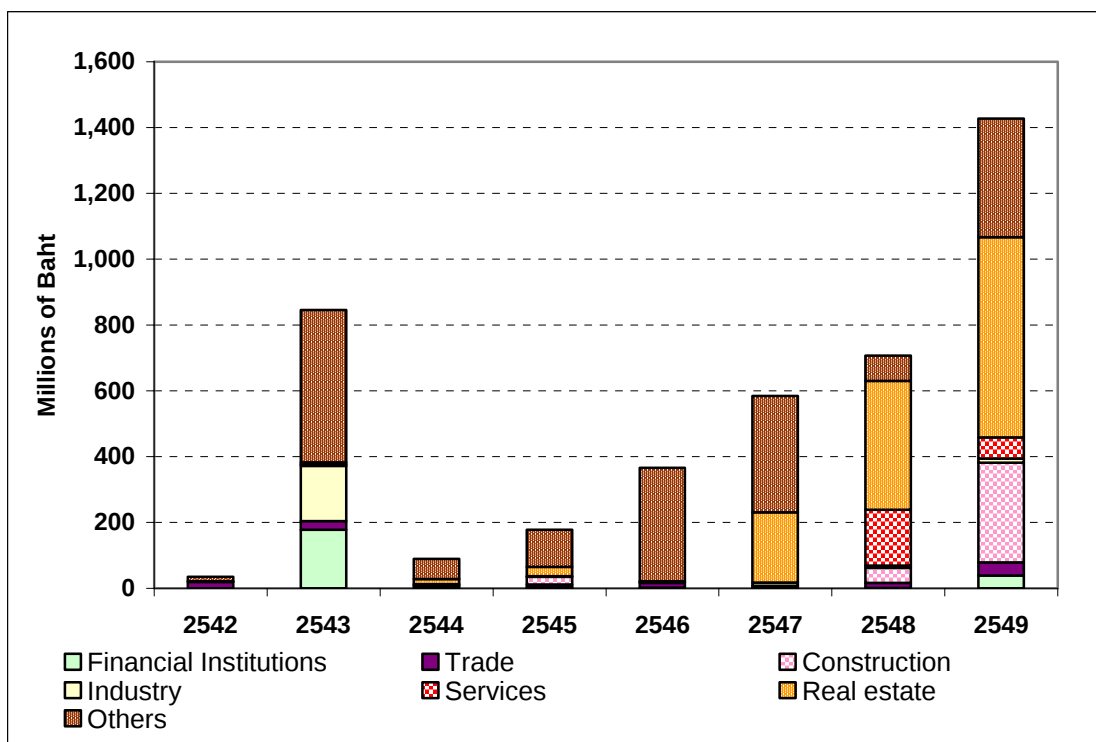

หมายเหตุ ใน พ.ศ. 2544 ยังไม่มีรายงานข้อมูล FDI ไหลเข้า – ออก ของประเทศกาตาร์

แหล่งที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

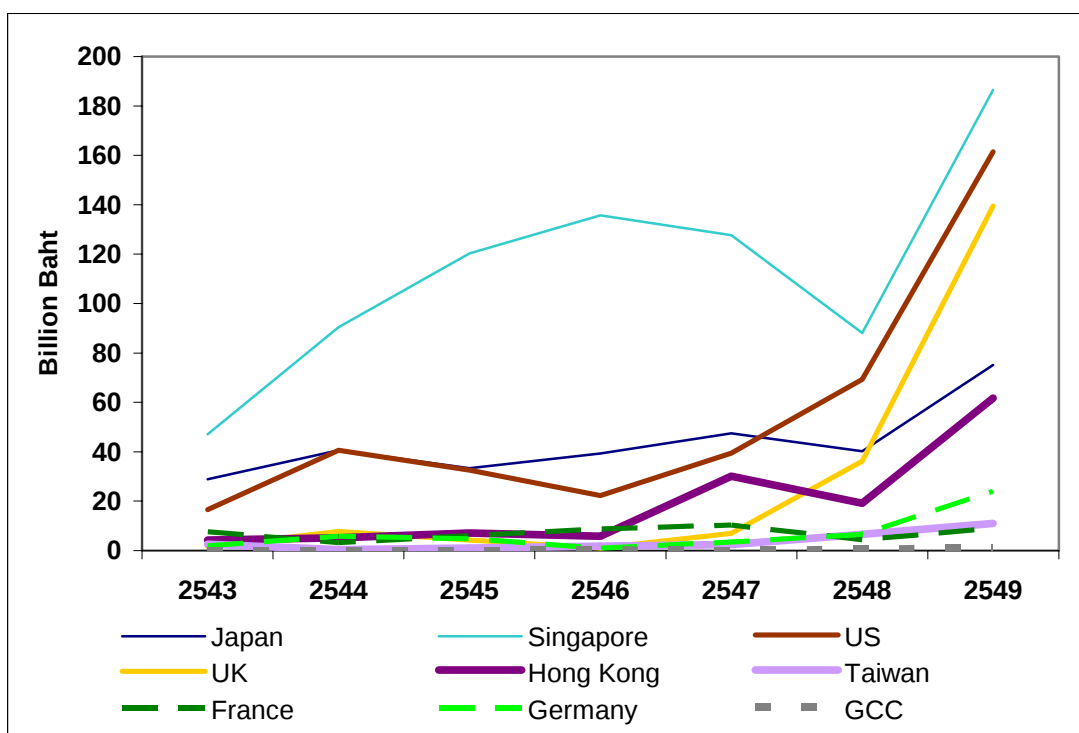
รูปที่ 4.5 FDI ไหลเข้าจากกลุ่มประเทศ GCC แยกรายภาคธุรกิจ พ.ศ. 2542 - 2549

แหล่งที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

สังเกตว่าภาคธุรกิจที่กลุ่มประเทศ GCC เข้ามาลงทุนโดยตรงมีรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงไป กลุ่ม GCC เข้ามาลงทุนโดยตรงในภาคอื่นๆมากที่สุดในปี พ.ศ. 2543 รองลงมาคือสถาบันการเงิน และอุตสาหกรรม แต่ในปัจจุบันกลุ่ม GCC หันมาลงทุนในภาคอสังหาริมทรัพย์ และการก่อสร้างมาก โดย พ.ศ. 2549 สองภาคธุรกิจนี้มีมูลค่ามากกว่าร้อยละ 60 ของ FDI จากกลุ่ม GCC ทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับการรายงานของ Jones Lang LaSalle ที่รายงานว่ากลุ่มประเทศ GCC มีอัตราการขยายตัวของการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ที่สูงมาก โดยใน พ.ศ. 2549 การลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ของกลุ่ม GCC มีมูลค่ากว่า 12.5 พันล้านเหรียญ สหรัฐ.

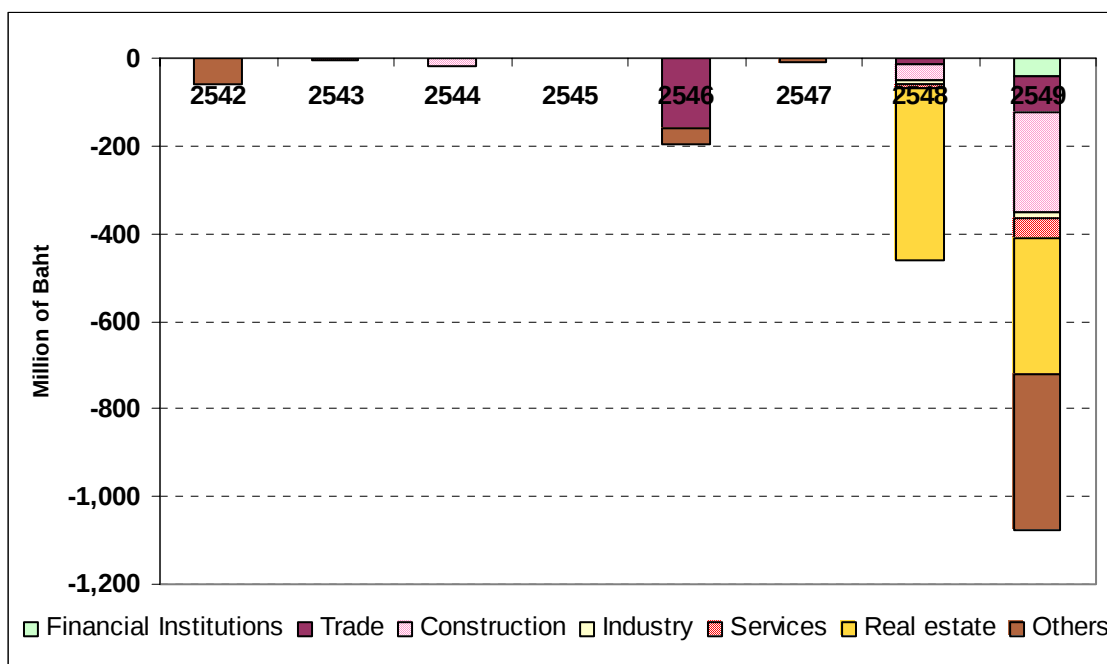
รูปที่ 4.6 FDI ไหลออกจากประเทศไทยไปประเทศสำคัญ พ.ศ. 2543 – 2549

แหล่งที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 4.6 แสดงมูลค่าของ FDI ไหลออกจากไทย ซึ่งพบว่ามียอดค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การขยายตัวในช่วงพ.ศ. 2548 – 2549 มีอัตราร้อยละ 75 (จาก 4.78 แสนล้านบาทใน พ.ศ. 2548 เพิ่มขึ้นเป็น 8.37 แสนล้านบาท ใน พ.ศ. 2549) โดยประเทศที่ไทยให้ความสนใจไปลงทุนโดยตรงมากที่สุด คือ สิงคโปร์ รองลงมาคือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ญี่ปุ่น ซึ่งเป็นกลุ่มประเทศเดียวกันกับที่นำเงินเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยมากที่สุด

รูปที่ 4.7 FDI ไหลออกจากประเทศไทยไปยังกลุ่มประเทศ GCC แยกรายภาคธุรกิจ ช่วงพ.ศ. 2542 - 2549

แหล่งที่มา ธนาคารแห่งประเทศไทย

จากข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทย พบว่าไทยเริ่มเข้าไปลงทุนโดยตรงในประเทศกลุ่ม GCC เมื่อช่วง 4 – 5 ปีที่มา และยังมีมูลค่าที่น้อยมาก อย่างไรก็ตามประเทศที่ไทยให้ความสำคัญไปลงทุนมากที่สุดในช่วง พ.ศ. 2549 คือ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ โดยมีมูลค่าการลงทุนคิดเป็นร้อยละ 70 ของ FDI ทั้งหมดจากไทยไปกลุ่มประเทศ GCC

ปัจจุบันตลาดอสังหาริมทรัพย์ในเมืองท่องเที่ยวหลัก ได้รับความสนใจจากนักลงทุนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยเฉพาะในจังหวัดภูเก็ต ที่หลังจากเกิดเหตุการณ์สึนามิเมื่อปลายปี 2547 ตลาดอสังหาริมทรัพย์ได้กลับฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวตากอากาศสำหรับชาวต่างชาติทั่วโลก ส่งผลให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ขยายตัวได้อย่างต่อเนื่อง

ทุนแถบตะวันออกกลางเข้ามาลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ไทยอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะทุนจากคูไบ ที่ก่อนหน้านี้กระจายการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ในไทยหลากหลายรูปแบบ ทั้งคอนโดมิเนียมในเมือง และบ้านพักตากอากาศในเมืองท่องเที่ยว ถึงแม้ว่าตลาดอสังหาริมทรัพย์ของเมืองท่องเที่ยวจะเผชิญกับความเข้มงวดของรัฐในการตรวจสอบนอมินีในบริษัทต่างด้าวที่เป็นวิธีหลักในการซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ไทยให้กับชาวต่างชาติ และการลงทุน

พัฒนาโครงการจากนักลงทุนชาวต่างชาติ³ ล่าสุดมีกลุ่มทุนจากดูไบที่ชื่อ “อิสติหมาร์” (Istishmar) ซึ่งเป็นหนึ่งในนักพัฒนาโรงแรมและที่อยู่อาศัยรายใหญ่ในดูไบ เข้ามาร่วมลงทุนกับกลุ่มผู้ประกอบการไทย “บริษัท อัมบุราญา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด” เจ้าของโรงแรมเชอราตัน พัทยา รีสอร์ท พัฒนาโครงการ โรงแรมและวิลล่าระดับไฮเอนด์ ภายใต้ชื่อ “ดับเบิลยู เรสซิเดนซ์” (W Residence) บนพื้นที่ 70 ไร่ ดิดชายหาด ในเกาะสมุย มูลค่าลงทุนเฉพาะโรงแรม 3 พันล้านบาท ซึ่งถือว่าเป็นระดับราคาที่สูงที่สุดในสมุย และเป็นครั้งแรกสำหรับเซกเตอร์โรงแรม โดยกลุ่มทุนอิสติหมาร์ ดูไบ เป็นกลุ่มทุนที่เข้ามาลงทุนในไทยอย่างต่อเนื่อง จากที่ก่อนหน้านี้ได้เคยร่วมลงทุนพัฒนาโครงการกับกลุ่มโกลเด้นแลนด์ และโรมอนแลนด์ในตลาดคอนโดมิเนียมระดับไฮเอนด์ในกรุงเทพฯ มาบ้างแล้ว

รศ.มานพ พงศทัต อาจารย์ประจำภาควิชาเคหะการ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้สัมภาษณ์กับสยามธุรกิจว่า⁴ “เม็ดเงินลงทุนในภาคอสังหาริมทรัพย์ได้ปรับเปลี่ยนไป โดยมีกลุ่มทุนใหม่จากประเทศในแถบอาหรับเอมิเรตเข้ามาร่วมกับนักพัฒนาที่ดินชาวไทยเพิ่มมากขึ้น จากเดิมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มทุนจากสิงคโปร์ เนื่องจากกลุ่มทุนจากประเทศอาหรับมีเม็ดเงินมหาศาลจากธุรกิจน้ำมันภายในประเทศ อีกทั้งมีเครือข่ายการลงทุนอยู่ในประเทศตะวันออกกลาง รวมทั้งสิงคโปร์ และมาเลเซียด้วย ดังนั้นเมื่อสิงคโปร์เข้ามาลงทุน ทำให้เครือข่ายกลุ่มตะวันออกกลางซึ่งมีฐานอยู่ในสิงคโปร์อยู่แล้วขยายการลงทุนเข้ามาด้วย เม็ดเงินนับพันล้านบาทจึงทะลักเข้ามา เห็นได้จากการเข้าร่วมหุ้นกับผู้ประกอบการชาวไทย บมจ.โรมอนด์แลนด์ ในโครงการมาริน่า ที่ จังหวัดภูเก็ต เมื่อเร็วๆ นี้ เป็นผู้ร่วมทุนจากตะวันออกกลางจำนวน 2 ราย ได้แก่ กลุ่มโรงแรมและรีสอร์ทในเครือ IFA (IFA HR) ซึ่งเป็นบริษัทในตลาดหลักทรัพย์คูเวต และโจฮันเนสเบอร์ก และกลุ่มโรงแรม Istihmar ซึ่งเป็นบริษัทบริหารทรัพย์สินในประเทศสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เพื่อเข้ามาช่วยเสริมความแข็งแกร่งด้านการเงินให้แก่บริษัท และสามารถขยายการลงทุนโครงการใหม่ รวมถึงการถ่ายทอดเทคโนโลยีใหม่ๆ ในการก่อสร้าง โดยได้ร่วมทุนกับบริษัทแผ่นดินทอง พร็อพเพอร์ตี้ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน) หรือโกลเด้นแลนด์ พัฒนาโรงแรมในโครงการสาทร สแควร์ ในนามบริษัท นอร์ท สาทร เรสลิดี จำกัด และมีแผนจะลงทุนในไทยต่อเนื่องตามรีสอร์ทเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญอย่างสมุย ภูเก็ต⁵ และล่าสุด บริษัทกรุงเทพบ้านที่ดิน ซึ่งเป็นบริษัทในเครือของพร็อพเพอร์ตี้ เพอร์เฟกต์กำลังอยู่ระหว่างการเจรจาร่วมทุนกับกลุ่มทุนตะวันออกกลางเช่นกัน สำหรับกลุ่มโรงแรมและรีสอร์ท (IFA HR) ที่ได้เข้าร่วมทุนกับโรมอนด์แลนด์ในครั้งนี้

³ ในส่วนของคนต่างชาติที่ต้องการเข้ามาลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ในช่วงที่พ.ร.บ.ประกอบธุรกิจคนต่างด้าวยังไม่ชัดเจน จะต้องเข้าระยะยาว 30 ปีเท่านั้น

⁴ สยามธุรกิจ ฉบับที่ 767 ประจำวันที่ 14 ถึง 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

⁵ กรุงเทพธุรกิจ สัปดาห์ที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2551

เพื่อต้องการที่จะขยายการลงทุนไปสู่ภูมิภาคเอเชียได้สะดวกและง่ายขึ้น เนื่องจากเห็นว่าประเทศไทยมีฐานทางด้านเศรษฐกิจที่ดีและแข็งแกร่ง สามารถขยายตัวได้ดีในอนาคต”

นายพรนริศ ชวนไชยสิทธิ์ กรรมการผู้จัดการ บริษัท พรไพลิน ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด ให้ความเห็นว่า กลุ่มทุนตะวันตกมีเงินทุนหนา และปัจจุบันก็ลงทุนอยู่ในแถบเอเชียเป็นจำนวนมาก โดยผ่านเข้ามาในรูปแบบกองทุนหรือทางสถาบันการเงินซึ่งมีฐานอยู่ในฮ่องกงหรือสิงคโปร์ ซึ่งกลุ่มทุนดังกล่าวมองว่าไทยเองมีศักยภาพที่จะขยายตัวได้อีกมาก โดยเฉพาะธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

ดร.โสภณ พรโชคชัย ประธานกรรมการบริษัท เอเจนซี ฟอร์ เรียลเอสเตท แอฟแฟร์ส กล่าวว่า กลุ่มทุนในประเทศไทยมีมากมายหลากหลายประเทศ การที่กลุ่มอาหรับเพิ่งเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเป็นเพราะช่วงจังหวะที่กลุ่มทุนสิงคโปร์กำลังชะลอการลงทุนลง จึงได้ขยับเข้ามาลงทุนมากขึ้น โดยก่อนหน้านี้ทุนอาหรับเหล่านี้เคยเข้าไปลงทุนยังประเทศมาเลเซียแล้ว จึงได้ขยายเข้ามาลงทุนทางด้านรีสอร์ทในประเทศไทย แถบจังหวัดภูเก็ต ตามอิทธิพลทางด้านศาสนาและเพื่อเป็นการกระจายความเสี่ยง ซึ่งการเข้ามาของนักกลุ่มนั้นล้วนเป็นเรื่องที่ดี แต่ต้องทำให้เกิดความโปร่งใส ไม่ไปทำให้เกิดกรณีการซื้อที่ดินบนเขา โดยส่วนคนมองว่าควรให้นักลงทุนต่างชาติที่มีเม็ดเงินจำนวนมากเข้ามาลงทุนในภาคอุตสาหกรรม สาธารณูปโภค อันจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่าที่จะให้เข้ามาลงทุนในภาคอสังหาริมทรัพย์

นายสงกรานต์ กระจ่างเนตร์ กรรมการผู้จัดการ บริษัท เอสจี ดีเวลลอปเม้นท์ (ไทยแลนด์) จำกัด เปิดเผยว่า กลุ่มตะวันตกมีเงินทุนที่หนา แต่ก็ยังมีข้อจำกัดคือ ต้องพัฒนาโครงการที่ไม่เป็นในรูปแบบการแสวงหาดอกเบี้ย เนื่องจากผิดหลักศาสนา

หนังสือพิมพ์โพสทูเดย์ ฉบับวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2550 รายงานว่า นักลงทุนตะวันตกกลาง ได้เข้ามาลงทุนหนักในประเทศไทยตั้งแต่ปลายปี 2549 เป็นต้นมา โดยเฉพาะธุรกิจโรงพยาบาล และอสังหาริมทรัพย์ รวม 4 บริษัท มูลค่าประมาณ 3,850 ล้านบาท เริ่มจากบริษัท คูไบ อินเวสเมนต์ กรุ๊ป บริษัทจัดการกองทุนหลายแห่งที่เชี่ยวชาญด้านการลงทุนอุตสาหกรรมก่อสร้างการเงิน อสังหาริมทรัพย์และที่พักอาศัย ที่เข้ามาลงทุนครั้งแรกในประเทศไทยในบริษัท ธนาียง (TYONG) ยักษ์ใหญ่อสังหาริมทรัพย์ โดยการเข้าซื้อหุ้น 16.5% ของทุนจดทะเบียน คิดเป็นมูลค่าลงทุนประมาณ 435 ล้านบาท โดยคาโต๊ะ อามิน ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัท คูไบ อินเวสเมนต์ กรุ๊ป กล่าวว่า ได้ใช้เวลาหลายเดือนในการตรวจสอบฐานะทางการเงินของบริษัทธนาียง และตัดสินใจเลือกลงทุนใน TYONG เป็นอันดับแรกในการลงทุนในไทย เนื่องจากเป็นบริษัทที่จะมีโอกาสเติบโตสูง

ส่วนกลุ่มบริษัท เคา์ปา ยูไนเต็ล สัณชาติ คูไบ เป็นกลุ่มธุรกิจออกแบบก่อสร้าง ตกแต่งภายในที่ใหญ่ที่สุดในตะวันออกกลาง และเป็นผู้นำอันดับ 5 ในตลาดโลก ได้เข้าร่วมทุนในบริษัท อุตสาหกรรมพรมไทย (TCMC) ของตระกูลศรีวิกรม์ สัดส่วนร้อยละ 20 หรือ 82 ล้านบาท เมื่อเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมา ทั้งนี้ มร. โมฮันนาดี เสวท ประธานกรรมการบริหารกลุ่มบริษัท เคา์ปา ยูไนเต็ล กล่าวว่า ที่ตัดสินใจเข้าร่วมทุนครั้งนี้เนื่องจาก TCMC เป็นหุ้นส่วนที่แข็งแกร่งที่จะช่วยเสริมความเข้มแข็งให้เคา์ปา ในการขยายเข้าสู่ประเทศไทย สหรัฐ และยุโรป นอกจากนั้น เคา์ปา ยังสนใจจะร่วมทุนในบริษัทผลิตไม้เป็นพิเศษสำหรับประเทศไทย โดยกลุ่มมีงบลงทุนในภูมิภาคเอเชียประมาณ 3.7 พันล้านบาท

และเมื่อปลายปี 2549 ที่ผ่านมา บริษัทสัณชาติตะวันออกกลาง 2 แห่งคือ บริษัท ไอเอฟเอ โฮเทลและรีสอร์ท เอชอาร์ รวมถึงบริษัท อีสธีมาร์ ได้ลงทุนในบริษัท ไรมอนแลนด์ (RAIMON) รายละร้อยละ 24.9 โดยซื้อจากผู้ถือหุ้นเดิมคือนายโฟรเค้ ไทเก้น และนายโอเล่ย์ ไทเก้น รวมมูลค่า 2,258 ล้านบาท สำหรับ อีสธีมาร์ บริษัทเอกชนและองค์กรที่มีการลงทุนหลากหลายภายใต้อีสธีมาร์ พี เจเอสซี ซึ่งเป็นของรัฐบาลคูไบ ได้เข้ามาลงทุนในเมืองไทยครั้งแรกตั้งแต่ต้นปี 2549 โดยการซื้อหุ้นโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ (BH) ร้อยละ 5.96 หรือมูลค่ารวม 1,075 ล้านบาท และตามด้วยหุ้นไรมอนแลนด์ดังกล่าว

นายทาลาล จัสซิม อัล-บาฮาร์ ประธานและกรรมการผู้จัดการ กลุ่มโรงแรมและรีสอร์ทไอเอฟเอ เอชอาร์ กล่าวว่า การลงทุนถือหุ้น RAIMON เป็นส่วนหนึ่งของการสร้างกลยุทธ์ขยายเขตโรงแรมและรีสอร์ทในเครือ ด้วยการผสมผสานร่วมทุนระหว่างผู้พัฒนาอสังหาริมทรัพย์จากทุกมุมต่างๆ ทั่วโลก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการบริหารสินทรัพย์ โดยไอเอฟเอ มุ่งมั่นให้ RAIMON เป็นฐานการลงทุนในประเทศภูมิภาคนี้

“ผมคิดว่า RAIMON มีศักยภาพที่จะเป็นได้ด้วยตัวบริษัทเอง นอกจากนั้นขนาดของการท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นใหญ่เพียงพอ รวมถึงราคาที่ดินในเมืองไทย นั้นมีราคาต่ำเทียบประเทศฮ่องกงและสิงคโปร์”

ทั้งนี้ ทั้งสองบริษัทถือเป็นนักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาถือหุ้นรวมกันใน RAIMON ร้อยละ 49.8 และมีอำนาจในการบริหารงานเต็ม โดยส่งผู้อำนวยการกรรมการ RAIMON ถึง 6 ที่นั่ง แต่นายอัล-บาฮาร์ ยืนยันว่าไม่ผิดกฎหมายการถือครองหุ้นของนักลงทุนต่างชาติแต่อย่างใด

“ก่อนเข้าร่วมทุนได้มีการทำงานกับบริษัทนี้อย่างใกล้ชิด และได้มีการปรึกษาหารือกันเรื่องกฎหมายแล้วว่าไม่มีผล เพราะทั้งสองรายถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 25”

ดร.โสภณ พรโชคชัย ประธานกรรมการบริหาร บริษัท เอเจนซี ฟอร์ เรียลเอสเตท แอฟแฟร์ส จำกัดเปิดเผยว่า⁶ จากการลงพื้นที่สำรวจธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ทั้งที่เป็นบ้านจัดสรร บ้านหรู โรงแรม รีสอร์ท สนามกอล์ฟ มีบ้านจัดสรรเกิดขึ้นในขณะนี้ 81 โครงการ โรงแรม รีสอร์ท 70 โครงการ และที่ดินริมหาด รวมทั้งสนามกอล์ฟ ทำให้พบว่าในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาการลงทุนอสังหาริมทรัพย์ในภูเก็ตที่เป็นบ้านจัดสรรมีประมาณ 81 โครงการ 9,230 ยูนิต มูลค่าการลงทุน 32,511 ล้านบาท ซึ่งถือว่าเป็นการลงทุนที่ใหญ่มากประมาณ 1 ใน 10 ของการลงทุนของกรุงเทพฯ

จากการสำรวจยังพบว่า ตลาดที่น่าสนใจมากสำหรับภูเก็ต คือ การลงทุนด้านรีสอร์ท บ้านตากอากาศที่อยู่ในทำเลที่สวยงามสามารถมองเห็นวิวทะเลได้สวยงาม สำหรับชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงาน พักผ่อนในภูเก็ต ซึ่งขณะนี้ได้มีการลงทุนไปแล้ว 70 โครงการประมาณ 3,000 ยูนิต มูลค่าการลงทุน 70,000 ล้านบาท โดยราคาเฉลี่ยจะอยู่ที่ 20-50 ล้านบาทขึ้นไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความต้องการที่อยู่อาศัยที่เป็นบ้านหรูในภูเก็ตมีสูง จึงก่อให้เกิดการลงทุนอย่างต่อเนื่องและแสดงให้เห็นว่าตลาดที่เป็นลูกค้าชาวต่างประเทศมีการเติบโตสูงกว่าตลาดภายในประเทศ

สำหรับกลุ่มนักลงทุนที่เข้ามาลงทุนอสังหาริมทรัพย์ในภูเก็ตนั้นจะเป็นทั้งนักลงทุนจากท้องถิ่นภูเก็ตเอง นักลงทุนจากส่วนกลาง รวมทั้งนักลงทุนชาวต่างชาติที่เข้ามาลงทุนบ้านหรู รีสอร์ท เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ กลุ่มจากสแกนดิเนเวียและกลุ่มนักลงทุนกลุ่มใหม่ที่เข้ามา รวมถึงกลุ่มทุนจากยุโรป

การเติบโตของธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ในจังหวัดภูเก็ตมีอย่างต่อเนื่องตัวเลขการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการทำนิติกรรมที่ดิน ของสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต⁷ เป็นตัวยืนยันการเคลื่อนไหวในเรื่องของการเปลี่ยนมือซื้อขายที่ดิน และการโอนบ้านให้กับลูกค้าได้อย่างชัดเจน จากการที่นักลงทุนทั้งในท้องถิ่นและส่วนกลาง เข้ามาลงทุนอย่างต่อเนื่อง ทำให้ที่ดินมีการเปลี่ยนมือสูง

ข้อมูลต่างๆ ข้างต้น สะท้อนถึงตัวเลขการลงทุนมหาศาลจากกลุ่มประเทศ GCC ที่มีขนาดใหญ่กว่าตัวเลขทางการที่มีการรายงานในเงินทุนไหลเข้าของธนาคารแห่งประเทศไทย และตัวเลขของกรมส่งเสริมการลงทุนของ BOI อย่างมาก (ตัวเลขทางการสะท้อนว่า FDI จากกลุ่มประเทศ GCC แทบไม่มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจไทยเลย) สาเหตุคือ เงินลงทุนที่มาจากกลุ่มประเทศ GCC ผ่านบุคคลที่สาม สถาบันการเงินหรือผ่านมาทางประเทศอื่นก่อน เช่น สิงคโปร์ ซึ่ง

⁶ สัมมนา “ความรุ่งโรจน์และโอกาสของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ภูเก็ต” (Phuket Real Estate: Challenges and Opportunities) ระหว่างวันที่ 22 – 23 มีนาคม พ.ศ. 2550 ณ โรงแรมรอยัลภูเก็ต ซิตี้ โดยมูลนิธิประเมินทรัพย์สินไทย ร่วมกับ บริษัท เอเจนซี ฟอร์ เรียลเอสเตท แอฟแฟร์ส จำกัด

⁷ ตลอดปีงบประมาณ 2549 ภูเก็ตเก็บค่าธรรมเนียมและภาษีการทำนิติกรรมที่ดินได้กว่า 1,200 ล้านบาท

ทำให้ไม่สามารถระบุสัญชาติของเจ้าของเงินทุนที่แท้จริงได้ จึงเป็นเรื่องยากมากที่จะทราบว่ามีปริมาณเงินไหลเข้าจากกลุ่ม GCC สู่ไทยเป็นเท่าไร จากข้อมูลอย่างไม่เป็นทางการที่รวบรวมได้จากสื่อต่างๆ อาจพอประมาณการขั้นต่ำได้ว่า ถ้าการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ของจังหวัดภูเก็ตโดยกลุ่มประเทศ GCC มีประมาณร้อยละ 10⁸ ดังนั้นจากตัวเลขการลงทุนในภาคอสังหาริมทรัพย์ในภูเก็ต 100,000 ล้านบาท จะมี FDI จากกลุ่ม GCC ถึง 10,000 ล้านบาท และหากเรามองว่าเงินลงทุนในจังหวัดภูเก็ตเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเงินทุนทั่วประเทศ เราอาจจะพอเห็นภาพว่า FDI จาก GCC มายังประเทศไทยแต่ละปีจำนวนอย่างต่ำที่หลักหลายหมื่นล้านบาท เทียบกับตัวเลข FDI ไหลเข้าของประเทศต่างๆ มายังประเทศไทยตามรายงานของธนาคารแห่งประเทศไทยใน พ.ศ. 2549 อันดับหนึ่งคือ สิงคโปร์ ประมาณร้อยละ 30 อันดับสอง คือ ญี่ปุ่น ประมาณร้อยละ 14 อันดับสามคือ สหรัฐอเมริกา ประมาณร้อยละ 12 และอันดับที่ 25 คือ GCC ประมาณร้อยละ 0.12 แต่หากเราใช้ตัวเลขขั้นต่ำที่ได้จากการประมาณการตัวเลขไม่เป็นทางการ จะขยับลำดับของกลุ่มประเทศ GCC ไปอยู่อันดับที่ 10 เลยทีเดียว ดังนั้น FDI จากกลุ่มประเทศ GCC มายังไทยจึงไม่ได้ไม่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจไทยดังที่เห็นจากตัวเลขทางการ

ประเด็นสำคัญคือ แม้ว่าเงินทุนที่ไหลเข้ามาจำนวนมากจะอยู่ในหลายภาคเศรษฐกิจ แต่ส่วนใหญ่กลับกระจุกตัวอยู่ที่การเข้ามาซื้ออสังหาริมทรัพย์ในเมืองต่างๆ ของประเทศไทย ซึ่งปกติแล้วการเข้ามาซื้ออสังหาริมทรัพย์โดยตรงก่อให้เกิดผลดีกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไม่มากนัก เพราะไม่ใช่การเพิ่มผลิตภาพให้กับประเทศ แต่ก็อาจก่อให้เกิดผลดีได้หากเป็นการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์นั้นๆ ควบคู่ไปด้วย โดยในทางเศรษฐศาสตร์แล้ว เราเรียกรูปแบบแรกที่มีเฉพาะการซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ว่า “การลงทุนที่ไม่ก่อให้เกิดผลิตภาพ” (Unproductive Investment) และเรียกรูปแบบที่สองที่มีการพัฒนาควบคู่กันไปด้วยว่า “การลงทุนที่ก่อให้เกิดผลิตภาพ” (Productive Investment) อย่างไรก็ตามการลงทุนในภาคการผลิตอื่นหรือ การลงทุนในสาธารณูปโภคพื้นฐานสามารถสร้างผลิตภาพและเป็นประโยชน์กับประเทศโดยรวมมากกว่าเนื่องจากมี Externalities มากกว่าการลงทุนในภาคอสังหาริมทรัพย์ ที่ในทางเศรษฐศาสตร์ถือว่ามีประสิทธิผลต่ำ (Unproductive) กว่าการลงทุนในภาคการผลิตอื่น⁹

⁸ ตัวเลखร้อยละ 10 เป็นเพียงสมมติฐานของสัดส่วนขั้นต่ำของการลงทุนโดยกลุ่มประเทศ GCC ในประเทศไทย ซึ่งคาดว่าในช่วง 2 – 3 ปีที่ผ่านมาและในอนาคตอันใกล้ การลงทุนของกลุ่มประเทศ GCC ในภาคอสังหาริมทรัพย์น่าจะเพิ่มสัดส่วนสูงกว่านี้ เนื่องจากในแง่การลงทุนในไทยของนักลงทุนจาก GCC ถือว่าอยู่ในช่วงเริ่มต้น และปัจจุบันนักลงทุนจาก GCC มองว่าประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศสำคัญของเอเชียในด้านการลงทุนอสังหาริมทรัพย์ จากการที่นักลงทุนจากทั่วโลกเข้ามาลงทุนพัฒนาก่อสร้างอสังหาริมทรัพย์ในไทยอย่างต่อเนื่อง

⁹ ปัญหา คือ การลงทุนในภาคการผลิตที่แท้จริงมีความเสี่ยงที่จะขัดกับกฎระเบียบที่สูงกว่า

บทที่ 5

นโยบายส่งเสริมการลงทุนระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศไทย

การลงทุนทางตรงระหว่างกลุ่มประเทศ GCC กับประเทศไทย บางส่วนจะเป็นการพิจารณาความร่วมมือระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศ GCC โดยตรง แต่บางส่วนจะเป็นการพิจารณาความร่วมมือระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศในภูมิภาคตะวันออกกลาง ซึ่งกลุ่ม GCC เป็นส่วนหนึ่งของภูมิภาคนี้ด้วย เนื่องจากนโยบายของประเทศไทยมีทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ

เนื้อหาในส่วนนี้จำแนกออกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ นโยบายส่งเสริมการลงทุนแก่นักลงทุนต่างชาติที่เข้ามายังประเทศไทยและนโยบายส่งเสริมการลงทุนแก่นักลงทุนไทยที่ออกไปลงทุนนอกประเทศ

นโยบายส่งเสริมการลงทุนต่อนักลงทุนต่างชาติเข้ามายังประเทศไทย

นโยบายส่งเสริมการลงทุนต่อนักลงทุนต่างชาติเข้ามายังประเทศไทยจำแนกออกเป็นนโยบายส่งเสริมการลงทุนในภาพรวม นโยบายส่งเสริมการลงทุนเฉพาะรายประเทศและนโยบายส่งเสริมการลงทุนทางอ้อม

1. นโยบายส่งเสริมการลงทุนในภาพรวม

การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) เป็นปัจจัยหนึ่งที่ก่อให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และยังเป็นตัวสนับสนุนให้เกิดการลงทุนโดยตรงภายในประเทศ (Domestic Direct Investment: DDI) ตามมาด้วย ที่ผ่านมามีภาครัฐได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นอย่างมากโดยผ่านมาทางสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board of Investment: BOI)

ก่อน พ.ศ.2547 BOI ให้การสนับสนุนเน้นไปที่ 5 กลุ่มอุตสาหกรรมหลัก ได้แก่ 1) อุตสาหกรรมเกษตร (อาหารและผลผลิตทางการเกษตร) 2) อุตสาหกรรมแพ้น (สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป เครื่องหนัง อัญมณี และเครื่องประดับ) 3) อุตสาหกรรมยานยนต์ 4) อุตสาหกรรมบริการ และ 5) อุตสาหกรรมไอซีที (Information Communication Technology) ซึ่งกลุ่มอุตสาหกรรม

ดังกล่าวน่าจะนำมาซึ่งการลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC ได้มากเพียงในกลุ่มที่ 1) และ 4) เท่านั้น

นอกจากนี้ BOI ยังมีนโยบายดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศใน 3 กลุ่มภูมิภาคคือ ภูมิภาคอเมริกาเหนือ ภูมิภาคยุโรป และภูมิภาคเอเชีย และในกลุ่มประเทศเอเชียนั้นเน้นไปที่จีน ญี่ปุ่น อาเซียนและอินเดีย โดยไม่มีกลุ่มประเทศ GCC หรือประเทศอื่นในตะวันออกกลางเลย

ต่อมาในพ.ศ. 2547 การลงทุนจากต่างประเทศเริ่มเข้ามาสู่ธุรกิจใหม่ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมพลังงานตั้งแต่โครงการขนาดใหญ่ไปจนถึงโครงการขนาดเล็ก โดย BOI ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการสนับสนุนโครงการต่างๆ เช่น โครงการแลนด์บริดจ์หรือท่อส่งน้ำมันจากอ่าวทาบละมุ จังหวัดพังงามายังอ่าวสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช ระยะทาง 230 กิโลเมตร ซึ่งใช้เงินลงทุนกว่า 700 ล้านดอลลาร์. โดยโครงการนี้ไม่สามารถดำเนินการได้โดยบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) เพียงบริษัทเดียว ดังนั้น การดึงนักลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาจึงเป็นสิ่งสำคัญ กระทรวงพลังงานในฐานะผู้รับผิดชอบในการแสวงหาเงินลงทุนจากประเทศต่างๆ จึงดำเนินการแสวงหาเงินทุนทั้งจากประเทศผู้ซื้อน้ำมัน เช่น จีน เกาหลีใต้ ฮ่องกง ฟิลิปปินส์ และญี่ปุ่น เพื่อให้เข้ามาเป็นพันธมิตรร่วมลงทุน และประเทศผู้ขายน้ำมัน อย่างโอมาน คูบาและบาห์เรน เพื่อเป็นพันธมิตรลงทุนให้กับประเทศไทยและภูมิภาคเอเชียแทนที่จะต้องนำเข้าจากประเทศแถบตะวันออกกลางโดยตรงแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งโครงการที่ว่านี้ถือได้ว่าเป็นโครงการแรกๆ ที่เริ่มก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐของไทยกับกลุ่มประเทศตะวันออกกลางอย่างจริงจัง

ล่าสุด เมื่อ พ.ศ.2550 นักลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC นำโดยนักลงทุนจากคูบาได้ขอเข้าพบรัฐบาลพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ เพื่อเสนอตัวลงทุนในโครงการเมกะโปรเจกต์ โดยเฉพาะโครงการรถไฟฟ้า 5 สายทางและโครงการพัฒนาที่ดินย่านมักกะสัน จำนวน 571 ไร่ มูลค่า 400,000 ล้านบาท ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ ร.ฟ.ท. มีแผนพัฒนาเชิงพาณิชย์อยู่แล้วประมาณ 450 ไร่ แต่ยังติดปัญหาในการก่อตั้งบริษัทลูกขึ้นมาดำเนินการ โดยกลุ่มทุนที่ให้ความสนใจมีทั้งทุนจากคูบา อเมริกา และฮ่องกง และหากกลุ่มทุนต่างชาติต้องการเข้ามาลงทุนจะต้องเสนอรูปแบบการลงทุนและเปิดประมูล ซึ่งเท่ากับว่าเข้าข่าย พ.ร.บ.ว่าด้วยการร่วมดำเนินงานในกิจการของรัฐ พ.ศ. 2535 หรือ พ.ร.บ.ร่วมทุนพ.ศ. 2535 อีกชั้นหนึ่ง

นอกจากนโยบายส่งเสริมการลงทุนตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ภาครัฐของไทยยังมีโครงการจำนวนหนึ่งที่เป็นนโยบายส่งเสริมการลงทุนในระดับภูมิภาค โดยเฉพาะกลุ่มจังหวัดหรือภูมิภาคที่มีวัฒนธรรมและ/หรือศาสนาคล้ายคลึงกับประเทศในกลุ่ม GCC อันได้แก่ กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้

เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2550 กระทรวงพลังงานได้เสนอแนวความคิดในการพัฒนา จังหวัดปัตตานี โดยการชักชวนนักลงทุนในตะวันออกกลางและมาเลเซียร่วมผลิตอาหารและ ธุรกิจพลังงาน โดยให้สิทธิประโยชน์ส่งเสริมการลงทุนพิเศษสูงสุด เนื่องจากกระทรวงพลังงานเห็นว่าจังหวัดปัตตานีมีความเหมาะสมเรื่องการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล การเลี้ยงแพะ การส่งออก เพราะมีน้ำลึกเหมาะสมที่จะสร้างท่าเรือส่งออก ส่วนโครงการด้านพลังงาน จังหวัดปัตตานีสามารถสร้างโรงกลั่นน้ำมันได้ รวมทั้งพื้นที่ในอ่าวไทยมีแรงลมมากสามารถพัฒนาสร้าง โรงไฟฟ้าพลังงานลมได้เช่นกัน

2. นโยบายส่งเสริมการลงทุนเฉพาะรายประเทศ

นอกจากนโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อดึงดูดเงินทุนจากกลุ่ม GCC แล้ว ประเทศไทยยังได้ดำเนินความร่วมมือและส่งเสริมความสัมพันธ์เป็นรายประเทศควบคู่กันไปด้วย โดยประเทศที่ภาครัฐของไทยให้ความสำคัญ เช่น ซาอุดีอาระเบียและบาห์เรน ซึ่งเมื่อเดือนมิถุนายน 2548 ได้มีการสรุปความคืบหน้าในการประสานความร่วมมือระหว่างกันเอาไว้ ดังนี้

- BOI และคณะนักธุรกิจซึ่งเป็นสมาชิกสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยได้ เดินทางเยือนประเทศซาอุดีอาระเบียและบาห์เรนเพื่อเตรียมการจัดตั้งสภาธุรกิจไทยและกลุ่มประเทศอาหรับ (Thai-Gulf State Business Forum: TGSBF) ขึ้นในประเทศไทยเพื่อเชื่อมโยงการค้า การลงทุนใน 2 ภูมิภาค
- การสร้างกรอบความร่วมมือระหว่างสภาอุตสาหกรรมฯ กับสภาหอการค้า และอุตสาหกรรมแห่งชาติซาอุดีอาระเบีย เพื่อจัดตั้งสภาธุรกิจไทย – ซาอุดีอาระเบีย (Thai – Saudi Arabian Business Council) เพื่อส่งเสริมให้มีการติดต่อธุรกิจระหว่าง 2 ประเทศขยายตัวมากขึ้น
- นักธุรกิจซาอุดีอาระเบียมีความต้องการส่งพนักงานมาฝึกอบรมเกี่ยวกับการแพทย์แผนไทย และสนใจว่าจ้างบริษัทสถาปนิกออกแบบและตกแต่งภายในของไทย เพื่อมาร่วมงานในโครงการก่อสร้างรีสอร์ทและโรงแรม
- การจัดทำเขตการค้าเสรีไทย – บาห์เรน ฝ่ายบาห์เรนเสนอว่าต้องการให้มีการจัดทำเขตการค้าเสรีไทย – กลุ่มประเทศ GCC ซึ่งครอบคลุมในกรอบที่กว้างขึ้น และจะเอื้อประโยชน์ในการส่งออกสินค้าไทยไปยังกลุ่มประเทศสมาชิก GCC ทั้งหมด ซึ่งขณะนี้ทาง GCC ได้มีการจัดทำเขตการค้าเสรีกับประเทศต่างๆ ได้แก่ อินเดีย ปากีสถาน จีน และอียิปต์
- ผู้ประกอบการไทยสามารถใช้ประโยชน์จากการจัดทำเขตการค้าเสรีบาห์เรน – สหรัฐได้ โดยไทยจะได้รับประโยชน์ทั้งด้านอัตราภาษีศุลกากรที่อยู่ในระดับต่ำ และกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า (Rule of Origin) ที่กำหนดไว้ร้อยละ 35 เท่านั้น และยังสามารถใช้บาห์เรนเป็น Exporting Hub นำสินค้าไปยังซาอุดีอาระเบียทางสะพานข้ามทะเล King Fahad Causeway ซึ่งใช้

เวลาเพียง 25 นาที และเป็นจุดในการส่งออกสินค้าไทยไปยังตลาด AGCC (Arabian Gulf Corporation Council) ผ่านโครงการ Thai Business Center อันจะส่งผลให้มูลค่าการค้าและการลงทุนระหว่างกันเพิ่มมากยิ่งขึ้น

- การรับมอบศูนย์แสดงสินค้าไทย (Thai Business Center) ณ กรุงมานามาในประเทศบาห์เรน เพื่อใช้เป็นประตูนำสินค้าไทยบุกตลาดตะวันออกกลาง โดยเป็นช่องทางในการประชาสัมพันธ์สินค้าไทย และศูนย์กลางเพื่อแพร่ข้อมูลการค้าการลงทุน และอุตสาหกรรมของภาคธุรกิจไทยให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายมากยิ่งขึ้นในหมู่นักธุรกิจชาวบาห์เรนและกลุ่มประเทศอาหรับอื่นๆ ที่อยู่ใกล้เคียง

โดยอุตสาหกรรมของไทยที่มีศักยภาพและน่าสนใจของนักธุรกิจชาวคูเวตและบาห์เรน ได้แก่

- อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
- ยานยนต์
- ชิ้นส่วนและอะไหล่ยานยนต์
- เฟอร์นิเจอร์
- ก่อสร้าง
- อาหารฮาลาล
- สปา

การประเมินโอกาสดังกล่าวในอุตสาหกรรมเป้าหมายเหล่านี้จะนำมาซึ่งนโยบายอุตสาหกรรมที่เฉพาะเจาะจง (Selective Industrial Policy) ในอนาคตเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างกันที่ชัดเจนในเชิงลึกลงไป

3. นโยบายส่งเสริมการลงทุนทางอ้อม

นอกเหนือจากนโยบายที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ภาครัฐของไทยยังให้การสนับสนุนการลงทุนผ่านการพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่ถือว่าเป็นปัจจัยหลักต่อการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะการพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในพื้นที่กลุ่มจังหวัด/ภูมิภาคที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว ก็เท่ากับเป็นนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC ทางอ้อมด้วย

นโยบายส่งเสริมการลงทุนทางอ้อมผ่านการพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่ชัดเจนนโยบายหนึ่งก็คือ โครงการก่อสร้างท่าอากาศยานนานาชาติ อ.เบตง โดยมีงบก่อสร้าง 200 ล้านบาท ขนาดทางวิ่ง 1,500 - 1,800 เมตร สามารถรองรับเครื่องบินขนาดประมาณ 80 ที่นั่ง ซึ่งจะช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจอนุภาคจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง โดยเฉพาะภายใต้กรอบ

สามเหลี่ยมเศรษฐกิจ อินโดนีเซีย และมาเลเซีย (IMT-GT) ที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน และจะขยายโครงข่ายสู่ประเทศแถบตะวันออกกลาง ในภาพรวมจังหวัดยะลาถูกกำหนดให้พัฒนาเป็นศูนย์กลางการขนส่งสินค้าและผลิตภัณฑ์ของพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งจังหวัดยะลาจะเป็นศูนย์รวบรวมสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรเพื่อการส่งออกผ่านทาง อ.เบตง นอกจากโครงการก่อสร้างท่าอากาศยานนานาชาติขนาดเล็กแห่งนี้อยู่แล้ว ยังมีโครงการก่อสร้างและปรับปรุงโครงข่ายถนนหนทางต่างๆ เชื่อมโยงระหว่างกันทั้งในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้อีกด้วย ซึ่งขณะนี้ถนนหลายสายก็มีความคืบหน้าไปมากแล้ว โดยโครงการพัฒนาทั้งหมดน่าจะส่งผลให้นักลงทุนโดยเฉพาะจากกลุ่ม GCC ให้ความสนใจมาลงทุนในพื้นที่เหล่านี้มากขึ้น

โครงข่ายการคมนาคมขนส่งทางอากาศระหว่างท่าอากาศยานนานาชาติเบตงกับสนามบินช้างเคียง พบว่า ภายในประเทศสามารถเชื่อมโยงได้กับสนามบินนานาชาติหาดใหญ่ อ.หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และสนามบินบ้านทอนในจังหวัดนราธิวาส รวมถึงสนามบินนานาชาติภูเก็ตและสนามบินในประเทศอื่นๆ ส่วนในต่างประเทศ นอกจากสนามบินในประเทศเพื่อนบ้านหลายแห่งแล้ว สนามบินที่เป็นเป้าหมายหลักคือสนามบินในแถบประเทศตะวันออกกลาง ได้แก่ สนามบินคูไบ ประเทศสหรัฐอเมริกาแอร์พอร์ต ซึ่งเป็นเมืองปลอดภัย โดยหากมีการเชื่อมเส้นทางบินได้ก็จะช่วยยกระดับการพัฒนาการค้า การลงทุนและการท่องเที่ยวอย่างมาก เนื่องจากพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้มีประชากรหลักเป็นมุสลิม อีกทั้งยังสามารถส่งสินค้าอาหารฮาลาลและอื่นๆ ไปเปิดตลาดในประเทศแถบตะวันออกกลางได้ด้วย ซึ่งจะช่วยการพัฒนาเศรษฐกิจของชายแดนใต้

นโยบายส่งเสริมการลงทุนต่อนักลงทุนไทยออกไปลงทุนต่างชาติ

ประเทศไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนให้กับนักลงทุนไทยที่ไปลงทุนต่างประเทศเช่นเดียวกับนโยบายดึงดูดการลงทุน โดยนโยบายดังกล่าวมีทั้งที่เป็นการสนับสนุนในภาพรวมทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การยกเว้นภาษีชั่วคราว การเร่งคืนภาษี การให้ข้อมูล การสนับสนุนทางด้านสินเชื่อ เป็นต้น สำหรับในที่นี่จะขอเน้นถึงเฉพาะนโยบายสนับสนุนการออกไปลงทุนที่เกี่ยวข้องกับภูมิภาคตะวันออกกลางและกลุ่มประเทศ GCC เท่านั้น

หัวข้อนี้ประกอบไปด้วยนโยบายสนับสนุนการออกไปลงทุนในเชิงภูมิภาคและนโยบายสนับสนุนการออกไปลงทุนในรายประเทศ

1. นโยบายสนับสนุนการออกไปลงทุนในเชิงภูมิภาค

นโยบายการสนับสนุนการออกไปลงทุนในเชิงภูมิภาคที่เป็นพื้นฐานสำคัญคือนโยบายมองตะวันตก (Look West Policy) ที่กรมเอเชียใต้ ตะวันออกกลาง และแอฟริกาเริ่มต้นมาตั้งแต่ พ.ศ.2544 โดยมีแนวความคิดหลักคือ การช่วยให้ประเทศไทยสามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงในทางการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยสอดคล้องกับความเป็นจริงของยุคหลังสงครามเย็น

วัตถุประสงค์ของนโยบาย ได้แก่ การกระชับความสัมพันธ์ทวิภาคีกับประเทศเป้าหมาย และการแสวงหาตลาดการค้าและคู่ทางการลงทุนในต่างประเทศ พร้อมกับส่งเสริมให้มีการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งมีประเทศเป้าหมาย ได้แก่ ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียใต้ ตะวันออกกลาง และแอฟริกา เนื่องจากรัฐบาลไทยเห็นว่าจะจะเป็นผลประโยชน์ที่สำคัญต่อประเทศไทยในการนำนโยบายมองตะวันตกไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ โดยส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการเมืองและกระชับความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่สร้างสรรค์ในด้านต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ร่วมกันกับรัฐเป้าหมาย รัฐบาลไทยจึงดำเนินการหลายวิธีเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายนี้ได้แก่ การจัดส่งคณะบุคคลระดับสูงของภาครัฐบาลไปเยือนรัฐเป้าหมายเพื่อแสวงหาโอกาสสำหรับไทยและรัฐเป้าหมายในการขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่มีระหว่างกัน และการจัดตั้งกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างภูมิภาคเพื่อเป็นอีกมาตรการหนึ่งสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเป้าหมายได้

2. นโยบายสนับสนุนการออกไปลงทุนในรายประเทศ

นอกจากนโยบายสนับสนุนการออกไปลงทุนในภาพรวมและในเชิงภูมิภาคแล้ว รัฐบาลไทยยังมีการสนับสนุนทั้งทางตรงและทางอ้อมให้กับนักลงทุนในรายประเทศด้วย โดยในที่นี้จะขอลำถึงนโยบายสนับสนุนการออกไปลงทุนในประเทศบาห์เรน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ การ์ตาร์และโอมาน

บาห์เรน

การเป็นพันธมิตรทางเศรษฐกิจ ไทย – บาห์เรน เริ่มต้นมาจากการเจรจาจนสามารถบรรลุกรอบความตกลงว่าด้วยการเป็นพันธมิตรทางเศรษฐกิจไทย – บาห์เรน (Framework Agreement between the Kingdom of Thailand and the Kingdom of Bahrain on Closer Economic Partnership) โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ดร. อดิศัย โพธารามิก และรัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงการคลังและเศรษฐกิจแห่งชาติ บาห์เรน (Mr. Abdullah Hassan Saif) ได้ลงนามกรอบความตกลงดังกล่าว และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 29 ธันวาคม 2545

ไทยและบาห์เรนได้จัดตั้งคณะทำงานด้านเทคนิคไทย – บาห์เรน เพื่อเจรจารายละเอียดของแต่ละไตรมาส ภายใต้กรอบความตกลงดังกล่าว จนกระทั่งเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน – 2 ธันวาคม พ.ศ. 2546 ณ กรุงมานามา ประเทศบาห์เรน ทั้ง 2 ฝ่ายสามารถตกลงในสาระสำคัญหลายประเด็น ได้แก่

1. การมีผลบังคับใช้ภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการเป็นพันธมิตรทางเศรษฐกิจ (CEP) ไทย – บาห์เรน ฝ่ายบาห์เรนได้แจ้งขั้นตอนการดำเนินการว่าขณะนี้กรอบความตกลงได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีบาห์เรนแล้ว และอยู่ในระหว่างการพิจารณาของฝ่ายกฎหมายก่อนที่จะสามารถประกาศใช้บังคับ และเมื่อกระบวนการพิจารณาเสร็จสิ้นก็จะได้แลกเปลี่ยน Notice of Fulfillments ระหว่างกัน คาดว่าใช้เวลาประมาณ 2 สัปดาห์

2. การลดภาษีสำหรับสินค้าส่วนที่เหลือ สำหรับรายการ Fast Track ทั้ง 2 ฝ่ายหารือร่วมกันในการลดภาษีสินค้า Fast Track ซึ่งประกอบด้วยสินค้าประมาณร้อยละ 40 ของสินค้าส่วนที่เหลือทั้งหมด และให้ลดภาษีลงเหลือร้อยละ 0 ภายในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2548

3. การค้าการบริการ ฝ่ายบาห์เรนขอให้มีการเสนอสาขาที่แต่ละฝ่ายสนใจ เพื่อเริ่มเจรจาในการประชุมครั้งต่อไป สำหรับสาขาที่ยังไม่ได้เสนอ ขอให้มีการเจรจาในช่วงหลัง สาขาที่บาห์เรนขอให้มีการเจรจาในช่วงแรก ได้แก่

- การบริการด้านการเงิน คือ ธนาคารอิสลาม ประกันภัยอิสลาม และธุรกิจหลักทรัพย์
- สาขาโทรคมนาคม ครอบคลุมทุกกิจกรรม
- สาขาบริการธุรกิจ โดยเฉพาะสาขาวิชาชีพ

เพื่อกระชับความสัมพันธ์ทางการเงินระหว่างไทยและบาห์เรน บาห์เรนจึงได้เสนอให้ Technical Assistance และ Training Course ในสาขาธนาคารอิสลามและธุรกิจหลักทรัพย์ รวมทั้งจะให้มีการแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญระหว่าง 2 ประเทศ ซึ่งให้ Bahrain Institute of Banking and Finance (BIBF) เป็นหน่วยงานประสาน สำหรับสาขาที่ไทยเสนอให้มีการเจรจาในช่วงแรก ได้แก่

- สาขาก่อสร้างและธุรกิจต่อเนื่อง
- บริการด้านสุขภาพ ได้แก่ โรงพยาบาล ซึ่งต้องการให้ชาวบาห์เรนเข้ามาใช้บริการและสามารถ Reimburse จากสถาบันของรัฐได้

- สาขาท่องเที่ยว ได้แก่ ร้านอาหาร และโรงแรม
- บริการเสริมความงามและผ่อนคลาย ได้แก่ ธุรกิจสปา นวดแผนไทย และร้าน

ตัดผม

ในสาระสำคัญส่วนที่สามที่กล่าวมานั้นถือได้ว่าเป็นนโยบายส่งเสริมการลงทุนสำหรับนักลงทุนไทย โดยมีทั้งในส่วนของการสร้างความสัมพันธ์ทางการเงินเพื่อให้การเคลื่อนย้ายเงินลงทุนระหว่างกันมีความคล่องตัวมากขึ้นและในส่วนของการสนับสนุนการลงทุนเฉพาะสาขาในสาขาที่ประเทศไทยมีศักยภาพ

แม้ว่าที่ผ่านมานโยบายการส่งเสริมการลงทุนสำหรับนักลงทุนไทยในบาห์เรนยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร แต่รัฐบาลไทยก็ได้มีความพยายามอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในช่วงที่ผ่านมาได้มีความพยายามผลักดันการส่งออกสินค้าจมนมอัตรการเติบโตเพิ่มสูงขึ้นในระดับหนึ่งแล้วจึงเริ่มหันมาสนับสนุนการเป็นผู้กระจายสินค้าและทำประชาสัมพันธ์เอง ทั้งนี้เพื่อรักษาส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบการไทยและนำมาซึ่งความสัมพันธ์อันดีระหว่างสองประเทศ

โครงการ Thailand Business Center ในประเทศบาห์เรน เป็นโครงการที่สืบเนื่องมาจากความริเริ่มร่วมกันระหว่างนายกรัฐมนตรีของไทย (ฯพณฯ ดร. ทักษิณ ชินวัตร) และนายกรัฐมนตรีของบาห์เรน (His Highness Shaikh Khalifa bin Salman Al-Khalifa) อันจะส่งผลให้ภาคเอกชนทั้งสองฝ่ายได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ ในการจัดทำความตกลงร่วมกันเพื่อจัดตั้ง Thailand Business Center ในประเทศบาห์เรนอันจะนำมาซึ่งการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างสองประเทศ

สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยได้ร่วมลงนามใน Memorandum of Understanding กับ Promoseven Holdings E.C. ในวันที่ 22 กันยายน พ.ศ. 2547 ณ The Regency Intercontinental Hotel โดยได้รับเกียรติจาก H.E. Mr. Ali bin Saleh Al Saleh รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ และ ฯพณฯ นายวิทยา พูลสุวรรณ เอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงมานามา ร่วมเป็นสักขีพยานในพิธีดังกล่าว ซึ่งผู้ร่วมลงนามในข้อตกลง คือ ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (นายประพัฒน์ โปธิ์วรคุณ) และประธานบริษัท Promoseven Holdings E.C. (Mr. Akram Miknas) สาระสำคัญ คือ ส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการค้า และการลงทุนของไทยไปสู่ภูมิภาคตะวันออกกลาง โดยผ่านโครงการ Thailand Business Center

หลักการและเหตุผลของโครงการคือจากการศึกษาสถานการณ์ปัจจุบัน และแนวทางการตลาดส่งออกสินค้าและบริการของไทยไปยังภูมิภาคตะวันออกกลาง พบว่า สินค้า

ไทยประสบปัญหาด้านศักยภาพในการแข่งขัน เนื่องจากต้นทุนการผลิตสินค้าไทยสูงขึ้น และมีประเทศคู่แข่งที่มีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าเข้ามาแย่งส่วนแบ่งการครองตลาด

ประเทศคู่แข่งสำคัญๆ ได้แก่ จีน อินเดีย เวียดนาม และอินโดนีเซีย เป็นต้น ส่งผลให้การส่งออกของสินค้าไทยเริ่มประสบปัญหา ดังนั้น การสร้างโอกาสใหม่ในการส่งออกสินค้าและบริการของไทยในภูมิภาคตะวันออกกลางควรมีการปรับตัวจากการเป็นผู้ผลิตสินค้าระดับล่าง-ระดับกลางมาเป็นคุณภาพระดับกลาง-ระดับสูง รวมถึงการสร้างตราสินค้าไทยให้เป็นที่รู้จัก กลยุทธ์ที่เป็นปัจจัยสำคัญที่สุด คือ การสร้างฐานการตลาดที่มั่นคงในตลาดเป้าหมายที่เป็นตลาดใหม่ ซึ่งตลาดในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน จำเป็นต้องมีกลยุทธ์ที่แตกต่างจึงจะทำให้สามารถเปิดตลาดเพื่อครอบคลุมส่วนแบ่งตลาดในภูมิภาคดังกล่าวให้มากและเร็วที่สุด ส่งผลให้มีการจัดตั้งโครงการ Thailand Business Center ณ กรุงมานามา ประเทศบาห์เรน เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการไทยในการทำตลาดแบบยั่งยืน และปรับวิธีดำเนินการให้เหมาะกับตลาดเป้าหมาย ตลาดบาห์เรนเป็นช่องทางการค้ากับประเทศซาอุดีอาระเบีย และมีรากฐานการนำเข้าสินค้าทุกประเภทเพื่อเป็นฐานไปสู่ประเทศอื่นๆ รวมทั้งมีความสัมพันธ์อันดีกับประเทศไทยทั้งในระดับผู้บริหารประเทศระดับนักธุรกิจจนถึงประชาชนทั่วไป ดังจะเห็นได้จากการได้รับการยกเว้นการขอวีซ่าเข้าบาห์เรนของไทย (สามารถพำนักในบาห์เรนได้ไม่เกิน 15 วัน)

สำหรับวัตถุประสงค์ของโครงการ ประกอบด้วย

- เป็นศูนย์แสดงสินค้าและการบริการแบบขายส่ง (Showroom & Distribution Center) เป็นศูนย์แสดงนิทรรศการ เพื่อกระจายสินค้าและบริการไปยังบาห์เรน และไปสู่ประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคตะวันออกกลาง
- เป็นศูนย์ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยในด้านการตลาด การลงทุนให้กับนักธุรกิจบาห์เรนและนักลงทุนไทยที่ต้องการลงทุนในธุรกิจด้านต่างๆ และเป็นพื้นที่สำหรับหน่วยงานรัฐบาลไทย
- เป็นเวทีให้นักธุรกิจได้มีการพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ อันจะนำไปสู่การขยายการค้าการลงทุน และเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจในอนาคต
- สร้างทัศนคติที่ดีต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยในด้านสินค้าและบริการไปยังประเทศบาห์เรน และภูมิภาคตะวันออกกลาง
- สร้างความสัมพันธ์เครือข่ายกับผู้นำเข้าและหน่วยงานต่างๆ ในตลาดบาห์เรนและภูมิภาคตะวันออกกลาง โดยให้ผู้นำเข้าทราบถึงศักยภาพการส่งออกของไทย
- เผยแพร่สินค้าและบริการของไทย เพื่อสร้างความคุ้นเคยในการบริโภคของจากไทย

- เพิ่มจำนวนผู้บริโภคนสินค้าไทย เพื่อให้มูลค่าการส่งออกของไทยเพิ่มขึ้น
- ส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างทั้งสองประเทศ
- ขยายโอกาสการค้าการลงทุน และเพิ่มโลกทัศน์ให้กับนักธุรกิจไทยในการศึกษา

ภาวะและแนวทางการขยายตลาดในภูมิภาคตะวันออกกลาง

จะเห็นได้ว่า โครงการดังกล่าวหากประสบความสำเร็จได้ก็น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของการสนับสนุนการลงทุนของนักลงทุนไทยในประเทศบาห์เรนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากจะทำให้นักลงทุนได้รับข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ ได้เป็นที่รู้จักของชาวบาห์เรนและมีภาพลักษณ์ที่ดีด้วย

ขณะที่ฝ่ายบาห์เรนเองก็ได้เสนอให้มีความร่วมมือภาคเอกชนในระดับ Chamber of Commerce ไม่ว่าจะเป็นรูปของ Joint Council หรือการจัดทำ MOU เพื่อเป็นเครื่องมือในการผลักดันให้การบังคับใช้ภายใต้กรอบความตกลงมีผลเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น โดยทั้ง 2 ฝ่ายจะได้ประโยชน์จากการดำเนินการร่วมกันต่อไปอีกช่องทางหนึ่ง

กาตาร์

ภูมิภาคตะวันออกกลางถือเป็นโอกาสใหม่สำหรับภาคธุรกิจบริการและการก่อสร้าง หลังจากบริษัท FEDCON¹ ได้สร้างชื่อเสียงในโครงการ ฮาหมัดเมดิคอลเซ็นเตอร์ ที่เมืองโดฮา ประเทศกาตาร์ โดย FEDCON เริ่มต้นมาจากนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการผลักดันส่งเสริมสนับสนุนให้ภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมก่อสร้างของไทย ไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ FEDCON ได้งานโครงการแรกในประเทศการ์ตา คือ โครงการฮาหมัดเมดิคอลเซ็นเตอร์ ที่ตั้งอยู่ภายในหมู่บ้านนักกีฬาเอเชียนเกมส์ (โดฮาเกมส์) ที่กาตาร์เป็นเจ้าภาพ และหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 15 ณ กรุงโดฮา ประเทศกาตาร์ พ.ศ. 2549 จะมีการปรับปรุงให้เป็นศูนย์กลางด้านการรักษาพยาบาลที่ใหญ่ที่สุดของตะวันออกกลาง โดยกาตาร์ได้ติดต่อให้โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ของประเทศไทยเข้ามาวางระบบการบริหารและจัดการด้านการรักษาพยาบาล

สำหรับงานแรกดังกล่าว กาตาร์ต้องประสบปัญหาในการทำงานระหว่าง FEDCON กับผู้ว่าจ้างคือกระทรวงเกษตรและเทศบาลของกาตาร์ เนื่องจากไม่มั่นใจในศักยภาพของนักออกแบบไทย รวมไปถึง Project Management จากอเมริกาของทางกาตาร์ที่มีปัญหากับ

¹ FEDCON คือ สหพันธ์ธุรกิจบริการออกแบบและการก่อสร้างแห่งประเทศไทย (Federation of Design and Construction Services of Thailand) เกิดขึ้นจากการรวมตัวของ 9 สมาคมวิชาชีพด้านการออกแบบ และก่อสร้างในเมืองไทย เพื่อรวมตัวกันเดินทางไปเปิดตลาดงานออกแบบ และก่อสร้างในต่างประเทศ ให้กับบริษัทในเมืองไทย

FEDCON ทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ตลอด ส่งผลให้การทำงานยุ่งยากและต้องเริ่มต้นใหม่ตลอดเวลา แต่เมื่อเสร็จสิ้นสมบูรณ์ งานชิ้นนี้จึงกลายเป็นผลงานที่สามารถใช้เป็น Reference ในการไปรับงานใหม่ๆ ในต่างประเทศ ชื่อเสียง FEDCON นอกจากจะเป็นที่ยอมรับของทางกาดาร์แล้วยังได้สร้างชื่อเสียงในฐานะผู้นำด้านเทคโนโลยีการก่อสร้างระบบ Post – Tension ที่กาดาร์ไม่เคยรู้จักและไม่เคยทำมาก่อนให้เป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยินยอมแพร่หลายในขณะนี้

สำหรับนโยบายของ FEDCON คือการเป็นตัวกลางในการหางานในต่างประเทศ แล้วส่งต่อให้สมาชิก และต่อจากโครงการหมู่บ้านนักกีฬาที่กาดาร์ อีกโครงการหนึ่งที่ FEDCON ได้เป็นผู้ดำเนินการคือ โครงการงานออกแบบสร้างเมืองใหม่ New Muri ที่ประเทศปากีสถาน ซึ่งรัฐบาลกำลังผลักดันให้เป็นเมืองใหม่ และสนับสนุนให้เป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยว

ธุรกิจออกแบบและก่อสร้างถือเป็นอีกธุรกิจของไทยที่มีศักยภาพมากในการขยายงานไปยังต่างประเทศ โดยเริ่มจากการออกแบบเป็นต้นนำ ซึ่งสามารถกำหนดสเปคของแบบที่ใช้ผลิตภัณฑ์จากในประเทศ จึงเป็นอีกช่องทางหนึ่งของการลงทุน เผยแพร่และขยายตลาดสินค้าวัสดุก่อสร้างและตกแต่งของไทยให้เป็นที่รู้จักและขยายไปในต่างประเทศอีกด้วย โดยหลายๆ สินค้า ไม่ว่าจะเป็นกระเบื้อง สุขภัณฑ์ เป็นสินค้าที่ไทยสามารถผลิตได้มาตรฐานเทียบกับต่างประเทศ รวมไปถึงแรงงานระดับผู้เชี่ยวชาญวิศวกร สถาปนิก ไปจนถึงแรงงานฝีมือและไร้ฝีมือ เช่น งานออกแบบโรงพยาบาล โดฮาหมัดเมดคิคอลเซ็นเตอร์ ก็เลือกใช้ผลิตภัณฑ์ Cotto ทั้งโครงการมูลค่า 200 – 300 ล้านบาท บริษัท Powerline ซึ่งอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ ได้งานระบบส่งคนงานมากกว่า 1 พันคน บริษัท PBL เป็นผู้ริเริ่มระบบ Post – Tension มีคนงานไทยมาก และมีมูลค่างานกว่า 400 ล้านบาท

ข้อเรียกร้องของ FEDCON ที่ต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือในเรื่องการเงินทั้งในรูปของการจัดตั้งกองทุนเพื่อการหางานในตลาดต่างประเทศ และจัดทำ Package Lone ในรูปสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ โดยรัฐบาลอาจจะใช้ธนาคารรัฐวิสาหกิจ เช่น กรุงไทย ออมสิน เป็นผู้ให้การสนับสนุนเพราะหากผู้ประกอบการคนไทยมีทุนเพียงพอจะสามารถเข้ามาแข่งขันกับต่างชาติได้นอกจากนั้นจะต้องมีการหารือในเรื่องของการจัดส่งแรงงาน ซึ่งกรมแรงงานจะต้องเข้าไปดูช่องทางที่เอื้อประโยชน์ต่อการจัดส่งแรงงาน รวมไปถึง การศึกษาระเบียบ กฎหมายเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ออกแบบ ผู้ควบคุมงานและบริษัทก่อสร้าง เพราะทั้งหมดนี้คือหนทางในการนำเงินตราเข้าประเทศไม่ต่ำกว่าปีละ 2 – 3 หมื่นล้านบาท ส่วนปัญหาที่ต้องช่วย FEDCON เร่งด่วนในขณะนี้ คือในเรื่องของเงินกู้ที่ติดชำระธนาคารกรุงไทยและเงินส่วนอื่นๆ วงเงินกว่า 300 ล้านบาท ที่ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ปัญหาเพราะหาก FEDCON สามารถจัดการเงินก้อนนี้ได้จะทำให้มีเงินหมุนเวียนในการทำงาน

นอกจากนี้ บริษัทสถาปนิก วิศวกร และความคุมงานหลายบริษัทได้รวมกลุ่มกัน ในนาม “เทวานันท์” เพื่อรับงานในกาตาร์และสหรัฐอเมริกาอเมริกาใต้ที่รัฐคูไบ และอาบูดาบี เพราะพื้นที่เหล่านี้มีการพัฒนาประเทศจึงมีการก่อสร้างเกิดขึ้นมากมายทั้งในเรื่องของระบบสาธารณูปโภค ถนน สนามบิน และอาคารสูง นอกจากกลุ่มเทวานันท์ ที่จะเข้าไปรับงานแล้ว สมัยลีสกุล กรรมการและเลขาธิการ FEDCON ยังได้รับการแต่งตั้งเป็นตัวแทนของบริษัท China Petroleum Pipeline Bureau (CPP) ซึ่งเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ในการวางท่อก๊าซของจีน ปัจจุบันได้ร่วมทุนกับบริษัทอิอาร์ซี คอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน) วางท่อก๊าซของปตท. จากวังน้อย - แก่งคอย ไปติดต่อและเจรจางานวางท่อก๊าซที่กาตาร์ เนื่องจากกาตาร์เป็นแหล่งก๊าซธรรมชาติที่ใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลก และกาตาร์มีนโยบายที่จะวางท่อและเชื่อมต่อระบบท่อก๊าซให้ครบวงจร

บริษัทอิตัลไทยซึ่งเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ของไทยก็ได้เข้าร่วมประมูลก่อสร้างอาคารสำนักงานสถาบันการเงิน สูง 52 ชั้น มูลค่ากว่า 5,000 ล้านบาท ที่กาตาร์ โดยบริษัทที่เข้าแข่งขันส่วนใหญ่เป็นบริษัทรับเหมาของญี่ปุ่นและจอร์แดน

กาตาร์เป็นประเทศที่น่าเข้ามาลงทุนและกำลังเติบโตซึ่งเศรษฐกิจของกาตาร์มีการขยายตัว (GDP) ร้อยละ 20.5 มูลค่า 28,500 ล้านดอลลาร์. อีกทั้งมีเป้าหมายที่จะเพิ่มมูลค่าเป็น 69,000 ล้านดอลลาร์. ทำให้ภาครัฐต้องการเร่งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานภายในประเทศเพื่อรองรับกับการขยายตัว ซึ่งใช้งบประมาณทั้งหมดกว่า 1,900 ล้านดอลลาร์. เพื่อให้แล้วเสร็จใน พ.ศ. 2552 แผนการก่อสร้าง พ.ศ. 2548 – 2552 มีมูลค่าถึง 1,815 ล้านดอลลาร์. จัดเป็นการก่อสร้างและพัฒนาถนนสายต่างๆ ก่อสร้างระบบ ก่อสร้างอาคารต่างๆ รวมทั้งมีการลงทุนพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมที่เมือง Meisaced มูลค่า 386 ล้านดอลลาร์. แล้วจะทำการพัฒนาโรงงานในเครือ Qatar Petroleum มาตั้งอยู่ในเขตเมืองอุตสาหกรรมนี้ โดยในเมืองจะมีการก่อสร้างทั้งถนน ท่าเรือ สถานที่พักผ่อน ศูนย์พาณิชย์ การแพทย์ และโรงพยาบาลน้ำเสีย นอกจากนี้ ยังมีโครงการก่อสร้างอสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ของกาตาร์ มูลค่าโครงการ 2,500 ล้านดอลลาร์. คือโครงการ Pearl-Qatar ด้วยการถมทะเลมีชายฝั่งยาว 30 กิโลเมตร เนื้อที่ 2,500 ไร่ เพื่อเป็นที่พักอาศัยและให้นักลงทุนทั้งในและต่างประเทศให้เข้ามาลงทุน โดยมีบริษัท United Development Company ซึ่งเป็นบริษัทใหญ่ที่สุดในกาตาร์เป็นผู้ดูแล คาดว่าจะแล้วเสร็จ พ.ศ. 2552 โดยภายในโครงการจะประกอบด้วยที่พักอาศัยระดับหรูหราราว 30,000 หลัง โรงแรม 5 ดาว 3 แห่ง ศูนย์พาณิชย์และศูนย์การศึกษา

นอกจากนี้ การ์ตาร์ยังต้องการลงทุนด้านการท่องเที่ยวประมาณ 15,000 ล้านดอลลาร์. โดยลงทุนก่อสร้างท่าอากาศยานโดฮาแห่งใหม่ มูลค่า 5,500 ล้านดอลลาร์. ซึ่งจะต้องถมทะเลร้อยละ 40 ของพื้นที่ท่าอากาศยาน จากเนื้อที่ 10,625 ไร่ แบ่งการก่อสร้างออกเป็น 2

ช่วง คาดว่าช่วงแรกจะแล้วเสร็จ พ.ศ. 2552 และส่วนที่สอง แล้วเสร็จ พ.ศ. 2558 โดยส่วนที่เหลือคือ การก่อสร้างโรงแรม รีสอร์ท เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ในการเชื่อมเส้นทางระหว่าง ประเทศเพื่อนบ้าน กาตาร์และบาห์เรนร่วมกันสร้างถนนเชื่อมระหว่างทั้งสองประเทศ มูลค่า 1,800 ล้านดอลลาร์. ชื่อว่าถนนแห่งมิตรภาพ Jistr al Mahaba ระยะทาง 45 กิโลเมตร อีกทั้งตอนนี้ กาตาร์กำลังศึกษาความเป็นไปได้ในการก่อสร้างเส้นทางรถไฟเชื่อมโยงระหว่างบาห์เรน กาตาร์ และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ระยะทาง 800 กิโลเมตร มูลค่า 12,970 ล้านดอลลาร์. เส้นทางดังกล่าวจะเป็นรถไฟระบบแม่เหล็ก วิ่งความเร็วสูงสุด 550 กม/ชม.และมีการพิจารณาเชื่อมเส้นทางไปยังคูเวต และโอมานทำให้อาจมีเส้นทาง 2,000 กิโลเมตร

การขยายการลงทุนดังกล่าวถือได้ว่าเป็นโอกาสในการส่งเสริมการลงทุนสำหรับ รัฐบาลไทยที่จะมีต่อนักลงทุนไทยเป็นอย่างมาก โดยที่ผ่านมา FEDCON ได้เสนอรัฐบาลขอจัดตั้ง กองทุนเพื่อการหางาน และจัดหาสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ เพื่อผลักดันให้บริษัทคนไทยแข่งขันกับต่างชาติ ได้ ซึ่ง FEDCON ประเมินว่าจะสร้างรายได้เข้าประเทศปีละกว่า 2 – 3 หมื่นล้านบาท โดยเฉพาะการ สนับสนุนในช่วงแรกเนื่องจากผู้ประกอบการไทยยังไม่ชำนาญในการทำธุรกิจกับชาวตะวันออก กลาง วัฒนธรรมต่างกัน และการลงทุนค่อนข้างมีปัญหา เนื่องจากต้องแข่งขันกับนักธุรกิจท้องถิ่น และค่อนข้างมีการเกาะกลุ่มกันระหว่างประเทศอาหรับทั้ง 6 ประเทศ

สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

เมืองสำคัญในสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ที่จะขอล่าถึงคือ ดูไบ (Dubai) ในฐานะ เป็นศูนย์กลางการค้าและธุรกิจในภูมิภาคตะวันออกกลางสมัยใหม่ โดยเมืองดูไบเป็นเมืองท่าที่สำคัญที่มีการพัฒนาการต่างๆ อย่างมากและมีความเจริญอย่างรวดเร็ว บริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่ใน ธุรกิจต่างๆ ได้เข้ามาตั้งสำนักงานอยู่ในดูไบ สำนักงานที่ตั้งขึ้นเหล่านี้เป็นสำนักงานในระดับ ภูมิภาคขนาดใหญ่ ซึ่งความสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ทางการค้าและพาณิชย์ของเมืองดูไบพอจะสรุป เป็นสาระได้ดังนี้

- ดูไบเป็นเมืองที่มีการผ่อนปรนของระเบียบข้อบังคับทางศาสนาอิสลามมากที่สุด เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้ จึงทำให้มีชาวต่างประเทศเข้ามาอาศัยดำเนินชีวิตและทำงาน ในเมืองนี้ได้ค่อนข้างเป็นอิสระที่สุด นอกจากนี้การที่ดูไบเป็นเมืองที่ค่อนข้างเปิดรับสังคม ตะวันตกจึงทำให้ดูไบเป็นเมืองท่องเที่ยวและพักผ่อน ชื่อสินค้าของชาวตะวันออกกลางในช่วง วันหยุดสุดสัปดาห์ ธุรกิจโรงแรม ห้างสรรพสินค้า ศูนย์บริการสปาและสุขภาพ สถานบันเทิงและที่ ท่องเที่ยวพักผ่อน จึงเป็นธุรกิจที่มีการขยายตัวมากมาย

- คูไบเป็นเมืองที่มีการขยายตัวของเขตเสรี (Free Zone) ที่ให้สิทธิประโยชน์กับนักลงทุนต่างชาติเป็นจำนวนมาก เช่น การอนุญาตให้ต่างชาติมีสิทธิถือหุ้นได้ทั้งร้อยละ 100 และมีสิทธิในการเช่าที่ดินได้ถึง 99 ปี การได้รับผ่อนผัน ยกเว้นภาษีรายได้นิติบุคคลของธุรกิจ การยกเว้นภาษีขาเข้าและขาออก รวมทั้งการไม่จำกัดเพดานของจำนวนเงินที่จะนำเข้าและออกนอกประเทศ จึงทำให้บริษัทขนาดใหญ่ทั่วโลกต้องการเข้ามาทำธุรกิจในตะวันออกกลาง โดยทำการลงทุนทั้งในด้านการผลิต การประกอบ การจัดจำหน่าย การขนส่ง การธนาคารและการบริการต่างๆ อยู่ในคูไบอย่างครบวงจร

- คูไบเป็นเมืองท่าขนาดใหญ่ของการเดินเรือขนส่งสินค้า จึงทำให้คูไบเป็นศูนย์กลางการกระจายสินค้าไปยังประเทศต่างๆ ในภูมิภาค โดยเฉพาะที่ทำเรือมีปริมาณตู้สินค้าคอนเทนเนอร์มากกว่า 6,500,000 ตู้เข้าออกต่อปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้มีการพัฒนาการบริการขนส่งและอาคารเก็บสินค้าเพื่อการ Re-Export ในเขตเศรษฐกิจเสรี ในพ.ศ. 2546 เฉพาะที่เมืองคูไบมีการนำเข้าสินค้าที่ไม่ใช่น้ำมันจากประเทศต่างๆ เป็นมูลค่าสูงถึง 30,000 ล้านดอลลาร์. (1.2 ล้านล้านบาท) และมีการ Re-Export สินค้านำเข้าเหล่านี้กระจายสู่ประเทศต่างๆ สูงถึง 10,300 ล้านดอลลาร์. (400,000 ล้านบาท) คูไบจึงไม่ได้เป็นเพียงศูนย์กลางการกระจายสินค้าในภูมิภาคตะวันออกกลางเท่านั้น แต่ยังได้พัฒนาขยายต่อไปให้เป็นศูนย์กลางการกระจายสินค้าให้กับสินค้าต่างๆ ที่มาจากเอเชียเพื่อส่งกระจายสินค้า โดยเฉพาะสินค้านำมาจากประเทศจีนและเกาหลีใต้ สำหรับส่งต่อไปยังแอฟริกาด้วย

จะเห็นได้ว่าจากข้อได้เปรียบต่างๆ และการส่งเสริมการพัฒนาอย่างรวดเร็วของคูไบจะก่อให้เกิดโอกาสดังประเทศไทยอย่างมาก รวมทั้ง การจัดตั้งเขตเสรีก็ยิ่งเท่ากับว่าโอกาสของนักลงทุนไทยไม่ได้จำกัดอยู่ที่เฉพาะสาขาก่อสร้างเท่านั้น แต่ยังสามารถขยายการลงทุนไปสู่อุตสาหกรรมอื่นๆ ที่มีศักยภาพได้เช่นเดียวกัน

โอมาน

ในส่วนของการลงทุนไทยในประเทศกลุ่ม GCC โดยเฉพาะสาขาการผลิตน่าจะเรียกได้ว่ามีความชัดเจนที่สุดในประเทศโอมาน โดยบริษัท ปตท. สำรวจและผลิตปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน) หรือ ปตท. สผ. ผู้ได้รับสัมปทานเป็นผู้สำรวจและผลิตก๊าซธรรมชาติและคอนเดนเสทจากแหล่งขามส์ ในรัฐสุลต่านโอมาน ชื่อ “โครงการโอมาน 44” โดยถือสัดส่วนหุ้นและดำเนินการเองทั้งหมดร้อยละ 100 พื้นที่โครงการโอมาน 44 นับเป็นพื้นที่แปลงที่มีศักยภาพทางปิโตรเลียมสูง ซึ่งหลังจากที่สุลต่านแห่งโอมานได้ตรา พ.ร.ก. สัญญาแบ่งปันผลผลิตปิโตรเลียม เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2545 แล้ว ปตท. สผ. ก็ได้เร่งสำรวจและเมื่อผลสำรวจเป็นที่น่าพอใจก็พบว่ามีความศักยภาพปิโตรเลียมเพียงพอที่จะผลิตก๊าซธรรมชาติ น้ำมันคุณภาพสูง (คอนเดนเสท) และ

น้ำมันดิบ คาดว่าสิ้น พ.ศ. 2551 จะเพิ่มกำลังผลิตก๊าซเป็น 100 ล้านลูกบาศก์ฟุต และเพิ่มการผลิตน้ำมันดิบ คอนแดนเสทเป็น 10,000 บาร์เรล โครงการโอมาน 44 ถือเป็นความภาคภูมิใจของ ปตท.สผ. เพื่อตอบสนองต้องการทางด้านพลังงานให้ประเทศ และยังเป็นประวัติศาสตร์ด้านพลังงานของคนไทยด้วย ที่สามารถออกไปพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมต่างประเทศและนำรายได้กลับเข้าประเทศ

โครงการโอมาน 44 ใช้เงินลงทุนในการขุดเจาะและผลิตไปแล้วไม่ต่ำกว่า 145 ล้านเหรียญสหรัฐเพื่อขุดแหล่งน้ำมันถึง 10 หลุม ซึ่งแต่ละหลุมใช้เงินลงทุนในการขุดหลุมละ 6 ล้านเหรียญสหรัฐ. คาดว่าน่าจะได้รับผลตอบแทนกลับมาในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า หลังจากที่ได้เริ่มผลิตก๊าซธรรมชาติและคอนแดนเสทในปลาย พ.ศ.2549 ที่ผ่านมา ก๊าซที่ผลิตได้ทั้งหมดขายให้กระทรวงน้ำมันและก๊าซแห่งโอมาน ตามสัญญาการซื้อขาย และนับเป็นการขายก๊าซจากแหล่งที่คนไทยเป็นผู้ดำเนินการเองในประเทศตะวันออกกลางเป็นครั้งแรก ส่วนคอนแดนเสทนั้น จะขายให้บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) เพื่อนำเข้ามาใช้ในประเทศไทย โดยจะเริ่มส่งกลับมาเมืองไทยทางเรือ

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลไทยได้หารือกับโอมาน เพื่อร่วมกันทำธุรกิจสำรวจก๊าซฯ และน้ำมันดิบ ดังนั้นจึงได้วางเป้าหมายที่จะสำรวจแหล่งก๊าซฯ และน้ำมันในประเทศที่ 3 ให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นในกลุ่มตะวันออกกลางหรือประเทศอื่นๆ โดยเร็วๆ นี้มีแผนที่จะเข้าไปสำรวจแหล่งก๊าซ และน้ำมันดิบในประเทศพม่าก่อน นับเป็นก้าวที่สำคัญทั้งของประเทศไทยและโอมาน ซึ่งโอมานถือเป็นประเทศคู่ค้าสำคัญของไทย และมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยปัจจุบันไทยนำเข้าน้ำมันจากประเทศตะวันออกกลางมากที่สุด คือ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ วันละ 280,000 บาร์เรล รองลงมาคือ โอมาน 120,000 บาร์เรล ในจำนวนนี้ ปตท. นำเข้าวันละ 80,000 บาร์เรล ประกอบกับโอมานไม่มีปัญหาทางการเมืองจึงเป็นประเทศที่เหมาะสมที่ไทยน่าจะขยายความสัมพันธ์ทั้งการค้าและการลงทุน โดยเฉพาะการเป็นพันธมิตรที่จะร่วมกันออกไปสำรวจแหล่งก๊าซธรรมชาติและน้ำมันดิบในกลุ่มประเทศที่ 3 ได้อีกมาก นอกจากนี้ประเทศกาตาร์มีก๊าซฯ สำรองสูงสุดเป็นอันดับ 3 ของโลก ไทยจึงได้เดินทางไปเจรจากับประเทศกาตาร์เพื่อเป็นคู่ทางสำหรับการนำเข้าก๊าซธรรมชาติเหลว (แอลเอ็นจี) มาป้อนแก่ประเทศไทยในอนาคต

การเข้าร่วมทุนในแหล่งเอ็ม 9 ของพม่า ที่คาดว่าจะลงทุนรวม 1,000 ล้านเหรียญสหรัฐ. เพื่อเตรียมพร้อมขยายการลงทุนไปประเทศอื่นๆ โดยบริษัท โอมานออยล์ บริษัทของรัฐบาลโอมานได้ตกลงเข้าร่วมถือหุ้นร้อยละ 5 ในขณะที่รัฐบาลพม่าจะเข้ามาถือหุ้นตามสิทธิ์ร้อยละ 15 ส่วนที่เหลือจะเป็นพันธมิตรใหม่รายอื่นๆ โดย ปตท.สผ.จะเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในสัดส่วนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 30 - 40 โอมานเป็นรายแรกที่เข้าร่วม โดยถือหุ้น เพื่อดึงเป้าหมายเป็นพันธมิตรลงทุนในตะวันออกกลาง คาดว่าประมาณปลาย พ.ศ. 2554 - 2555 จะสามารถจัดส่งก๊าซธรรมชาติจากแหล่ง

เอ็ม 9 ในพม่า มาใช้ในประเทศไทยได้ตามนโยบายของกระทรวงพลังงานและปตท. ที่ต้องการให้ เร่งนำมาใช้ให้เร็ว เพื่อรองรับความต้องการใช้ไฟฟ้าของประเทศไทยที่เพิ่มสูงขึ้น

ที่ผ่านมา ผลกระทบจากค่าเงินบาทแข็งค่าขึ้น ได้ทำให้ ปตท. สผ. และบริษัทย่อย มีกำไรสุทธิต่อหุ้นลดลงร้อยละ 2 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว ในขณะที่มีรายได้ ลดลงร้อยละ 3 สาเหตุหลักมาจากการแข็งค่าของเงินบาท ซึ่งอยู่ที่ 34.82 บาท/เหรียญสหรัฐ. เมื่อ เปรียบเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว ที่ 38.37 บาท/เหรียญสหรัฐ. การที่ค่าเงินบาทแข็งค่าขึ้นนั้นมี ผลกระทบทางบัญชีเท่านั้น แต่ไม่ได้มีผลกระทบต่อการประกอบการของปตท. สผ. มากนัก เนื่องจากบริษัทมีรายได้และค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นสกุลดอลลาร์สหรัฐอยู่แล้ว ทั้งนี้จากเงินบาทที่ แข็งค่าขึ้น ยังทำให้คาดว่าเงินลงทุนปีนี้จะลดลงไม่ต่ำกว่า 3,000 ล้านบาท จากวงเงินเดิม 74,512 ล้านบาท เพราะเป็นการประมาณจากเงินบาทที่อัตราแลกเปลี่ยน 36 บาท/เหรียญสหรัฐ.

บทสรุป

เมื่อพิจารณาในภาพรวมของความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศ GCC แล้ว จะพบว่า ส่วนมากเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนกับเอกชน หรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยเอกชน เช่น สมาคมการค้าการลงทุนต่างๆ เป็นหลัก โดยความสัมพันธ์ที่มีรัฐเป็นผู้ริเริ่มหรือดำเนินการนั้น ยังคงค่อนข้างน้อย

ขณะที่เมื่อเอกชนเป็นผู้ดำเนินการหลัก ความสัมพันธ์หรือการลงทุนที่เกิดขึ้นจึง กระจุกกระจายและขาดความต่อเนื่อง² หมายความว่าไม่มียุทธศาสตร์ของอุตสาหกรรมที่มุ่งให้เกิด ความร่วมมือที่ชัดเจน แม้ว่าทางไทยจะทราบดีว่ากลุ่มประเทศ GCC มีศักยภาพทางด้านพลังงาน และไทยมีศักยภาพทางด้านก่อสร้างอันเป็นที่ต้องการของประเทศดังกล่าว นอกจากนี้ ความผันผวน ของมูลค่าการลงทุนยังมีอยู่สูงมาก ทำให้ขาดความต่อเนื่องและโอกาสในการพัฒนาอุตสาหกรรม นั้นๆ อย่างแท้จริง

² ดูภาคผนวก ข.

บทที่ 6

นโยบายส่งเสริมการลงทุน เปรียบเทียบระหว่างประเทศในอาเซียนต่อกลุ่ม GCC

ในส่วนของนโยบายส่งเสริมการลงทุนเปรียบเทียบระหว่างบางประเทศในอาเซียนต่อกลุ่ม GCC จะเป็นการพิจารณาสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เอื้อต่อการลงทุนและนโยบายส่งเสริมการลงทุนของแต่ละประเทศ เพื่อพิจารณาว่าปัจจัยอะไรที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนทางตรงของกลุ่มประเทศ GCC

การพิจารณาประเทศเปรียบเทียบจะเลือกจากประเทศในกลุ่มอาเซียนที่มีมูลค่าการลงทุนจากประเทศในกลุ่ม GCC มาก สาเหตุที่เลือกจากกลุ่มอาเซียนเพราะมีทำเลที่ตั้งและวัฒนธรรมคล้ายคลึงกับประเทศไทย จึงจะนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกรณีของประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม ประเทศที่นำมาวิเคราะห์ประกอบด้วยมาเลเซีย อินโดนีเซียและสิงคโปร์

โดยการวิเคราะห์จะประกอบด้วยข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ภาพรวมอันดับความน่าลงทุน พิจารณาจากการจัดอันดับขององค์กรระหว่างประเทศ 2 แห่ง ได้แก่ World Economic Forum (เปรียบเทียบ 131 ประเทศทั่วโลก) และ Doing Business Organization โดยองค์กรแรกจะทำการจัดอันดับความน่าลงทุนจากสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและนโยบายภาครัฐ ขณะที่องค์กรหลังจะมุ่งเน้นไปที่กระบวนการและขั้นตอนต่างๆ ในระดับของธุรกิจ นโยบายส่งเสริมการลงทุน สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนและปัจจัยดึงดูดการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC หรือพิจารณาความสะดวกของการดำเนินการของภาครัฐอีก อันได้แก่ การจัดตั้งธุรกิจ การขอใบอนุญาต การจ้างแรงงาน การจดทะเบียนทรัพย์สิน การขอสินเชื่อ การคุ้มครองนักลงทุน การจ่ายภาษี การค้าข้ามแดน การบังคับใช้สัญญาและการปิดกิจการ

ประเทศมาเลเซีย

มาเลเซียเป็นประเทศที่ถือได้ว่ามีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับกลุ่มประเทศ GCC สูงมากประเทศหนึ่งของโลก โดยส่วนหนึ่งเกิดจากประชากรส่วนใหญ่ของทั้งสองประเทศนับถือศาสนาเดียวกัน แม้ว่ามาเลเซียจะมีสัดส่วนของชาวจีนอยู่พอสมควรก็ตาม แต่ประชากรส่วนใหญ่รวมไปถึงผู้นำประเทศก็เป็นชาวมุสลิม

1. ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซีย

มาเลเซียเป็นประเทศที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจค่อนข้างดีและนำลงทุนประเทศหนึ่งในอาเซียน หากพิจารณาจากข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจแล้วจะพบว่า ผลผลิตมวลรวมประชาชาติของมาเลเซียเติบโตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ พ.ศ. 2542 ขณะที่เงินเฟ้ออยู่ในระดับต่ำ ดุลการค้าและดุลการชำระเงินเกินดุลอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่งผลให้มาเลเซียเป็นประเทศที่มีปัจจัยพื้นฐานเอื้อต่อการลงทุน รวมทั้งอัตราแลกเปลี่ยนที่ใช้ก็ถูกกำหนดอยู่ในอัตราคงที่จึงไม่มีความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน (ดูตารางที่ 6.1)

ตารางที่ 6.1 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของมาเลเซีย ช่วง พ.ศ. 2542 – 2547

เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญ	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ1/	90.3	88.0	95.2	103.7	118.5	130.8	150.9	160.6
อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่แท้จริง	8.9	0.3	4.4	5.5	7.2	5.2	5.9	5.5
อัตราเงินเฟ้อ	1.6	1.4	1.8	1.1	1.4	3.0	3.6	2.6
อัตราการว่างงาน	3.1	3.7	3.5	3.6	3.6			
การค้าระหว่างประเทศ1/								
- การส่งออก	98.3	88.0	93.2	99.3	125.7	140.9	160.6	
- การนำเข้า	82.0	73.9	79.9	82.0	105.3	114.4	131.1	
- ดุลการค้า	16.3	14.1	13.3	17.3	20.4	26.5	29.5	
ดุลบัญชีเดินสะพัด1/	8.5	7.3	8.0	13.2	14.9	19.9	23.8	24.6
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ1/	3.8	0.6	3.2	2.5	4.6	4.0	6.1	
อัตราแลกเปลี่ยนเฉลี่ย (RM/US\$)	3.8	3.8	3.8	3.8	3.8			

แหล่งที่มา UNCTAD, IMF

หมายเหตุ 1/ หน่วย : พันล้านเหรียญสหรัฐ.

2. ภาพรวมของอันดับความน่าลงทุนของประเทศมาเลเซีย

ผลการจัดอันดับของ World Economic Forum พบว่า ใน พ.ศ. 2551 มาเลเซียมีความน่าลงทุนอยู่ในลำดับที่ 21 ของโลกลดลงเล็กน้อยจาก พ.ศ. 2549 ที่อยู่ในลำดับที่ 19 (ดูตารางที่ 6.2)

ตารางที่ 6.2 การจัดอันดับประเทศทั่วโลกที่นำลงทุนในช่วงพ.ศ. 2549 – 2551

Country/Economy	GCI 2550 - 2551		GCI 2549 - 2550
	Rank	Score	Rank
สหรัฐอเมริกา	1	5.67	1
สวิตเซอร์แลนด์	2	5.62	4
เดนมาร์ก	3	5.55	3
สวีเดน	4	5.54	9
เยอรมันนี	5	5.51	7
ฟินแลนด์	6	5.49	6
สิงคโปร์	7	5.45	8
มาเลเซีย	21	5.10	19
ไทย	28	4.70	28
อินโดนีเซีย	54	4.24	54

แหล่งที่มา The Global Competitiveness Report 2007-2008 © 2007 World Economic Forum

สำหรับอันดับความสามารถของการดำเนินการของภาครัฐกิจใน พ.ศ. 2551
มาเลเซียอยู่ในลำดับที่ 21 ของโลกลดลงเล็กน้อยจากลำดับที่ 19 ใน พ.ศ. 2550 (ดูตารางที่ 6.3)

ตารางที่ 6.3 การจัดอันดับความสะดวกของการดำเนินการของภาคธุรกิจประเทศมาเลเซีย ช่วงพ.ศ. 2550 – 2551

การจัดอันดับ	2550	2551
การจัดตั้งธุรกิจ	74	74
การขอใบอนุญาต	102	105
การจ้างแรงงาน	43	43
การจดทะเบียนทรัพย์สิน	65	67
การขอสินเชื่อ	3	3
การคุ้มครองนักลงทุน	4	4
การจ่ายภาษี	55	56
การค้าข้ามแดน	18	21
การบังคับใช้สัญญา	62	63
การปิดกิจการ	53	54

แหล่งที่มา: Doing Business Organization

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าลำดับความน่าลงทุนของมาเลเซียจะลดลงทั้งสภาพแวดล้อมระดับมหภาคและความสะดวกของระดับจุลภาค แต่ก็เป็นการลดลำดับลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น รวมทั้งลำดับของมาเลเซียที่ 19 และ 21 ก็ยังถือได้ว่าเป็นประเทศที่น่าลงทุนในลำดับต้นๆ ของโลก

3. นโยบายส่งเสริมการลงทุนของประเทศมาเลเซีย

ประเทศมาเลเซียมีนโยบายที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นประเทศพัฒนาแล้วและประเทศอุตสาหกรรมภายในพ.ศ. 2563 ดังนั้นมาเลเซียจึงให้ความสำคัญกับกิจการที่เน้นการใช้เครื่องจักรและเทคโนโลยีขั้นสูง และกิจการที่มีมูลค่าเพิ่มสูงเป็นหลัก โดยรัฐบาลจะให้การสนับสนุนการเข้ามาลงทุนของต่างชาติ รวมทั้งการร่วมทุน การถ่ายโอนความรู้ทางเทคโนโลยีการจัดการขั้นสูง การส่งออกของกิจการในประเทศ และการค้นคว้าวิจัยทางเทคโนโลยีใหม่ๆ อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่พ.ศ. 2538 มาเลเซียมีความพยายามที่จะคัดเลือกโครงการต่างๆ โดยไม่เน้นโครงการที่ใช้แรงงานเข้มข้น เนื่องจากเกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานในประเทศ

แนวนโยบายทางเศรษฐกิจที่สำคัญของมาเลเซียที่ถูกใช้มาจนถึงปัจจุบันสามารถจำแนกออกได้เป็น 3 แนวทาง ดังนี้

1) การเปิดรับการค้า การลงทุน และการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากตะวันตก เพื่อพัฒนาประเทศไปสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วภายใน พ.ศ. 2563 (Vision 2020) ตามที่อดีตนายกรัฐมนตรี ดร.มหาธีร์ บิน โมฮัมหมัดตั้งเป้าหมายไว้

2) การใช้นโยบายการเมืองนำเศรษฐกิจเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์และโอกาสทางการค้าแก่ประเทศ

3) การขยายการติดต่อด้านเศรษฐกิจและการค้ากับประเทศกำลังพัฒนาเพื่อลดการพึ่งพาตลาดสหรัฐฯ และยุโรป อาทิ มาเลเซียในฐานะประธานองค์การการประชุมอิสลาม (Organization of Islamic Conference – OIC) ให้มีความสำคัญกับการรวมตัวทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิก OIC (รวม 57 ประเทศ) โดยเฉพาะด้านอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ธนาคารอิสลาม การศึกษา และการท่องเที่ยว

นอกจากนี้ มาเลเซียยังได้วางนโยบายเศรษฐกิจสืบต่อจาก Vision 2020 คือ นโยบายวิสัยทัศน์แห่งชาติ (National Vision Policy: NVP) ซึ่งมีเป้าหมายในการสร้างมาเลเซียให้เป็น “ประเทศที่มีความยืดหยุ่นคงทนและมีความสามารถในการแข่งขัน” โดยจะลดความสำคัญของการลงทุนที่ทำให้เกิดการเจริญเติบโตที่ไม่ยั่งยืนและขาดประสิทธิภาพ และให้ความสำคัญต่อประเด็นใหม่คือ การเติบโตที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสิทธิภาพการผลิตโดยรวม โดยจะเน้นการลงทุนที่มีการค้นคว้าและวิจัย (R & D) และเทคโนโลยีขั้นสูง ทั้งนี้เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจบนฐานความรู้ (Knowledge-Based Economy) กระตุ้นและเพิ่มพลวัตของภาคการเกษตร การผลิต และการบริการโดยใช้ความรู้และเทคโนโลยีวิทยาการ เพิ่มการมีส่วนร่วมของภูมิภาค ในภาคเศรษฐกิจชั้นนำ และปรับให้มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับสังคมบนฐานความรู้ (Knowledge-Based Society) ในช่วงที่ผ่านมา มาเลเซียมีความสัมพันธ์ด้านการเมืองที่ไม่ราบรื่นนักกับประเทศตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐฯ เนื่องจากประเทศตะวันตกมองว่ารัฐบาลมาเลเซียมักใช้กฎหมายว่าด้วยความมั่นคงภายใน (Internal Security Act - ISA) เพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง ซึ่งถือเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่มาเลเซียถือว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องภายในประเทศ และประเทศตะวันตกมักใช้นโยบายสองมาตรฐาน (Double Standard) ในการดำเนินนโยบายกับประเทศต่าง ๆ ทั้งนี้ วิกฤตการณ์ด้านการเงินและการคลังที่เกิดขึ้นในประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ ในปัจจุบันเป็นผลจากการเปิดเสรีด้านการเงินและการคลัง ซึ่งประเทศตะวันตกผลักดันอย่างแข็งขัน

นอกจากนี้ รัฐบาลมาเลเซียประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (2549-2553) ในวันที่ 31 มีนาคม 2549 ซึ่งยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน และถือได้ว่าเป็นการสืบเนื่องระยะที่สองของ Vision 2020 โดยมีหลักการสำคัญได้แก่

1) มุ่งเน้นการขยายตัวทางเศรษฐกิจ พร้อมกับการกระจายรายได้และโอกาสอย่างเท่าเทียม ลดช่องว่างระหว่างเชื้อชาติ ระหว่างชนบทและในเมือง และระหว่างคาบสมุทรมมาเลเซียกับรัฐซาบาห์และซาราวัก

2) ส่งเสริมให้ภาคเอกชน โดยเฉพาะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เข้ามามีส่วนร่วมในสาขาที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศในระยะยาว เช่น ภาคเกษตรกรรม เทคโนโลยีชีวภาพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การท่องเที่ยว สาธารณสุข และการศึกษา

3) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสร้างเศรษฐกิจบนฐานความรู้ โดยมุ่งเน้นการคิดค้นใหม่ๆ

4) ปรับปรุงบริการของภาครัฐและลดต้นทุนการทำธุรกิจในมาเลเซีย

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในด้านเศรษฐกิจมาเลเซียมีการติดต่อการค้า การลงทุน การศึกษาที่ใกล้ชิดกับประเทศตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษ ส่วนหนึ่งเนื่องจากความผูกพันในสมัยอาณานิคมซึ่งส่งผลให้การพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างรวดเร็ว แต่จากแนวทางหลักในการพัฒนาประเทศของมาเลเซียในข้อสุดท้าย (ข้อ 3) จะพบว่า มาเลเซียได้ให้ความสำคัญกับการติดต่อและสร้างความสัมพันธ์กับกลุ่มประเทศในแถบตะวันออกกลางรวมถึงประเทศในกลุ่ม GCC อย่างจริงจังจนนำมาเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาประเทศ

4. สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนของประเทศมาเลเซีย

สิทธิประโยชน์ที่รัฐบาลมาเลเซียมีให้กับนักลงทุนเป็นการทั่วไปจะอยู่ภายใต้ Promotion of Investment Act (PIA) โดยรายละเอียดที่สำคัญของกฎหมายนี้ ได้แก่

- การคิดค่าเสื่อมราคาแบบอัตราเร่ง (Accelerated)
- การให้นำผลขาดทุนมาหักภาษีในปีถัดไป
- การยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีเงินได้
- การหักค่าใช้จ่ายในการส่งออก
- การหักค่าลดหย่อนในการลงทุน การปรับปรุงกิจการอุตสาหกรรม และการลงทุนใหม่
- การยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าเครื่องจักรและวัตถุดิบ
- Tax Credits

สำหรับกิจการสำคัญที่มาเลเซียให้การสนับสนุนตาม PIA (1986) ได้แก่

Pioneer Status (PS) อุตสาหกรรมเป้าหมายที่มีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมบุกเบิก จะได้รับการยกเว้นภาษีเป็นระยะเวลา 5 ปี และสามารถต่ออายุได้อีก 5 ปี รวมทั้งดอกเบี้ยที่ได้รับจากผลกำไรก็จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเช่นกัน อย่างไรก็ตามกิจการที่ได้รับสถานภาพ Pioneer Status หลังวันที่ 1 พฤศจิกายน 2534 จะไม่ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ทั้งหมด แต่จะถูกเก็บภาษีร้อยละ 30 ของรายได้ทั้งหมด คือ ในอัตราร้อยละ 9 (จากอัตรากดร้อยละ 30)

กิจการที่ได้รับ Investment Tax Allowance (ITA) การให้ ITA เป็นการอนุญาตให้กิจการหักค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการลงทุนเป็นจำนวนที่กำหนดไว้ (มากที่สุดคือร้อยละ 100) กิจการที่ได้รับการอนุมัติสิทธิ ITA จะได้รับสิทธิให้หักค่าใช้จ่ายในอัตราร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่ายในการลงทุน

กิจการที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีระดับสูง กิจการที่ได้รับการส่งเสริมจะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้เป็นระยะเวลา 5 ปี หรือได้รับ Investment Tax Allowance (ITA) ร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่ายเป็นระยะเวลา 5 ปี ซึ่งกิจการที่ได้รับการส่งเสริมจะต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการค้นคว้าวิจัยภายในประเทศไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ของยอดขายทั้งหมด
- พนักงานที่เรียนจบสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ของพนักงานทั้งหมด

กิจการเกี่ยวกับการค้นคว้าวิจัยและพัฒนา (R&D) จะได้รับ ITA ในอัตราร้อยละ 50 - 100 ขึ้นอยู่กับการอนุมัติ

Promoted Area กิจการที่อยู่ในบริเวณที่กำหนดจะถูกเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 15 ของรายได้ (อัตรากดคือร้อยละ 30) และจะได้รับ ITA ร้อยละ 80 ของค่าใช้จ่ายในการลงทุน

The Multimedia

- เป็นกิจการที่ตั้งอยู่ในประเทศมาเลเซีย
- มียอดขายมากกว่า RM 25,000,000 ต่อปี
- มีผู้ถือหุ้นเป็นบุคคลสัญชาติมาเลเซียอย่างน้อยร้อยละ 70
- เป็นกิจการขนาดเล็กและขนาดกลาง
- ได้รับการขึ้นทะเบียนจาก Malaysian External Trade Development Corporation (MATRADE)

สำหรับสิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนของมาเลเซียเป็นลักษณะของการให้กับอุตสาหกรรมต่างๆ ในกรอบกว้างที่เน้นเทคโนโลยีและการลงทุนใหม่ ซึ่งนอกจากจะ

ไม่ได้เฉพาะเจาะจงกับประเทศในกลุ่ม GCC แล้ว กลุ่มประเทศดังกล่าวยังไม่น่าจะได้รับประโยชน์มากนักจากสิทธิประโยชน์เหล่านี้ เพราะไม่ใช่อุตสาหกรรมที่มีความเชี่ยวชาญมากนัก

5. ปัจจัยดึงดูดการลงทุนจากประเทศในกลุ่ม GCC ของประเทศมาเลเซีย

มาเลเซียอาศัยช่องทางของธนาคารในประเทศในการดึงดูดปิโตรดอลลาร์ เนื่องจากมองว่าบริการการเงินอิสลามกำลังเติบโตเป็นระดับโลก จากเดิมที่เป็นเพียงบริการเฉพาะทางเท่านั้น

การระดมทุนแบบอิสลามของมาเลเซียมีความพยายามในการดึงดูดเงินทุนมูลค่า 1.5 ล้านล้านดอลลาร์ที่กระจายอยู่ทั่วไปในตะวันออกกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความมั่งคั่งจากภาวะราคาน้ำมันแพง แม้ค่าเงินเหล่านี้จำนวนมากเคยไปกระจุกอยู่ในสหรัฐฯ อังกฤษ สวิตเซอร์แลนด์ ก่อนวินาศกรรม 11 กันยายน 2544 แต่ปัจจุบันนักลงทุนจากกลุ่มประเทศอาหรับเริ่มหันไปลงทุนที่อื่นๆ โลก ส่วนหนึ่งเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบที่เคร่งครัดขึ้น และอีกส่วนคือความพยายามเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการเติบโตล้ำหน้าของเอเชีย มีการประเมินว่า เงินของอาหรับมูลค่าประมาณ 800,000 ล้านดอลลาร์จะถูกเคลื่อนย้ายออกจากสหรัฐฯ และยุโรปไปสู่ภูมิภาคอื่นๆ และตัวเงินเหล่านี้ส่วนมากจะเข้าไปตามช่องทางเศรษฐกิจของโลกอิสลามโดยเฉพาะในปัจจุบันที่กระแสอนุรักษ์นิยมทางศาสนาค่อนข้างรุนแรงในหมู่ชาวมุสลิม 1,600 ล้านคนทั่วโลก¹

ดังนั้น มาเลเซียซึ่งเป็นประเทศที่คนส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิมและมีเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างรวดเร็วโดยมีภาคการส่งออกเป็นตัวขับเคลื่อน ได้กลายเป็นศูนย์กลางการพัฒนาระบบการเงินอิสลาม โดยใช้โอกาสจากการเติบโตของผลิตภัณฑ์การเงินอิสลามนานาประเภท ด้วยการสร้างระบบการเงินอิสลามที่เคร่งครัดแนวทางปฏิบัติภายใต้คัมภีร์กุรอ่าน เช่น นายธนาคารอิสลามไม่สามารถรับหรือจัดหาเงินทุนสำหรับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับของมีเมา การพนัน ภาพลามก บุหรี่ อาวุธ หรือสุรา รวมทั้งห้ามคิดดอกเบี้ย อย่างไรก็ตามข้อจำกัดเหล่านี้เป็นสิ่งที่นักลงทุนที่มีจิตสำนึกต่อสังคมรับได้ ไม่ว่าจะเป็นมุสลิมหรือไม่ ที่สำคัญข้อห้ามในการคิดดอกเบี้ยยังทำให้ระบบการเงินอิสลามแข็งแกร่งยิ่งขึ้น เพราะธนาคารอิสลามทำหน้าที่เหมือนบริษัทลงทุนภาคเอกชนมากกว่าธนาคารปกติ ด้วยการแบ่งปันความเสี่ยงซึ่งจะช่วยลดการกระทำที่อาจนำไปสู่วิกฤตได้

รัฐบาลมาเลเซียตั้งธนาคารอิสลามขึ้นหลายแห่งตามแผนปฏิรูปเพื่อส่งเสริมการพัฒนาประเทศ โดยตั้งแต่ต้นพ.ศ. 2544 รัฐบาลเสนอมาตรการจูงใจทางภาษี และแปลงสินทรัพย์ของประเทศอย่างน้อย 1 ใน 5 เป็นเงินทุนอิสลามซึ่งจะเสร็จสิ้นภายในพ.ศ. 2553 และการระดมทุน

¹ แบงก์ยักษ์ปรับแผนรับน้ำมันแพงรุกการเงินอิสลามชิงปีโตรดอลลาร์. ผู้จัดการออนไลน์ (30 เม.ย. 50)

แบบอิสลามได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามดึงดูดนักท่องเที่ยว การค้าและการลงทุนจาก ตะวันออกกลาง เมื่อพิจารณาย้อนกลับไปที่เกือบสองทศวรรษที่ผ่านมา มาเลเซียได้พัฒนาหุ้นกู้ อิสลาม หรือซุคูก ขึ้นมาเป็นครั้งแรกและประสบความสำเร็จอย่างดีจนมีการออกซุคูกระดับโลกครั้งแรกในพ.ศ. 2545 เพื่อระดมทุนมูลค่า 600 ล้านดอลลาร์ ปัจจุบันตลาดซุคูกทั่วโลกมีมูลค่าทั้งสิ้น 82,000 ล้านดอลลาร์ โดยเป็นของมาเลเซีย 2 ใน 3 ของมูลค่าทั้งหมด

นอกจากนี้ จากเดิมในอดีตที่นโยบายต่างประเทศมาเลเซียมุ่งไปที่การปกป้องและ ส่งเสริมผลประโยชน์แห่งชาติด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ และผลประโยชน์ที่สำคัญอื่น ๆ จนกระทั่ง เมื่อดร.มหาธีร์ บิน โมฮัมหมัด ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาเลเซียเมื่อพ.ศ. 2524 นโยบาย ต่างประเทศมาเลเซียก็ได้เน้นความสำคัญด้านเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น ทั้งยังส่งเสริมความเป็นชาตินิยม อย่างเข้มแข็ง (Strong and Nationalistic Defense) เพื่อรักษาผลประโยชน์ รวมทั้งสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกัน (South-South Cooperation)

มาเลเซียเห็นว่าหลักการ Islam Hadhari หรืออิสลามสายกลางจะช่วยส่งเสริม เสถียรภาพระหว่างประเทศ เพราะหลักการดังกล่าวเน้นการสร้างความก้าวหน้าและการพัฒนาโดย ส่งเสริมการศึกษา การแสวงหาความรู้ และการใช้หลักธรรมาภิบาล ตลอดจนการอยู่ร่วมกันอย่าง สันติในสังคมที่มีผู้คนหลายเชื้อชาติและศาสนา อดีตนายกรัฐมนตรีมาเลเซียเคยกล่าวไว้ว่ามาเลเซีย เป็นพหุสังคมที่ประชาชนอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติเพราะเข้าใจคุณค่าของความแตกต่างซึ่งเป็นจุด แข็งข้อหนึ่งของการพัฒนาประเทศ ซึ่งประชาคมโลกน่าจะทำความเข้าใจในลักษณะเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อป้องกันมิให้ช่องว่างระหว่างโลกมุสลิมและโลกตะวันตกขยายตัวขึ้น

ในช่วงที่ผ่านมาได้กล่าวได้ว่ามาเลเซียประสบความสำเร็จในเวทีระหว่างประเทศ อย่างสูง โดยสามารถสร้างบทบาทให้เป็นที่ยอมรับในฐานะผู้นำประเทศกำลังพัฒนาและเป็น ประเทศมุสลิมสายกลางซึ่งมีแนวนโยบายสอดคล้องกับประเทศตะวันตกในเรื่องของการต่อต้าน การก่อการร้าย ทำให้มาเลเซียสามารถมีบทบาทนำในเวทีการเมืองระหว่างประเทศได้ทั้งในกรอบ ของโลกมุสลิมและโลกตะวันตก โดยล่าสุดมาเลเซียเป็นประธานองค์การการประชุมอิสลาม (Organization of Islamic Conference - OIC) จนถึงสิ้น พ.ศ. 2550

ประเทศอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่เริ่มมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับกลุ่มประเทศ GCC เพิ่มมากขึ้นจากเดิมที่เคยมีความสัมพันธ์มาแล้วเป็นเวลานาน แต่มีลักษณะค่อยเป็นค่อยไปโดย

ประชากรของอินโดนีเซียเกือบทั้งหมดนับถือศาสนาอิสลามเช่นเดียวกับประชากรในกลุ่มประเทศ GCC

1. ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติอยู่มากและมีประชากรจำนวนมาก ส่งผลให้ค่าแรงมีราคาถูก แม้ว่าจะมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง แต่ผลผลิตมวลรวมประชาชาติของอินโดนีเซียก็เติบโตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ พ.ศ. 2541 รวมทั้งมูลค่าส่งออกก็มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นเดียวกัน (ดูตารางที่ 6.4)

ตารางที่ 6.4 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของอินโดนีเซีย ช่วง พ.ศ. 2542 – 2547

เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญ	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ1/	165.5	160.7	195.6	234.8	257.0	287.0	364.2	407.5
อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่แท้จริง	5.4	3.6	4.5	4.8	5.0	5.7	5.5	6.0
อัตราเงินเฟ้อ	3.8	11.5	11.8	6.8	6.1	10.5	13.1	6.3
อัตราการว่างงาน	6.1	8.1	9.1	9.5	9.9			
การค้าระหว่างประเทศ1/								
- การส่งออก	65.4	57.4	59.2	64.1	71.8	86.2	98.6	
- การนำเข้า	40.4	34.7	35.7	39.5	50.5	69.4	75.7	
- ดุลการค้า	25.0	22.4	23.5	24.6	21.3	16.8	22.9	
ดุลบัญชีเดินสะพัด1/	8.0	6.9	7.8	8.1	1.6	0.8	9.7	1.5
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ1/	-4.6	-3.0	0.1	-0.6	1.9	8.3	5.6	
อัตราแลกเปลี่ยนเฉลี่ย (Rupiah/US\$)	8,534	10,266	9,261	8,571	8,985			

แหล่งที่มา UNCTAD, IMF

หมายเหตุ 1/ หน่วย : พันล้านเหรียญสหรัฐ.

2. ภาพรวมของอันดับความน่าลงทุนของประเทศอินโดนีเซีย

ผลการจัดอันดับของ World Economic Forum พบว่า ใน พ.ศ. 2551 อินโดนีเซียมีความน่าลงทุนอยู่ในลำดับที่ 54 ของโลก ซึ่งลำดับไม่ได้มีความแตกต่างกับ พ.ศ. 2550 และ พ.ศ. 2549 ที่อยู่ในลำดับที่ 54 โดยเป็นการเปรียบเทียบจาก 131 ประเทศทั่วโลก (ดูตารางที่ 6.2)

พบว่า อินโดนีเซียมีความสะดวกโดยรวมแล้วอยู่ในลำดับที่ 123 ของโลกใน พ.ศ. 2551 ดีขึ้นเล็กน้อยจากลำดับที่ 133 ใน พ.ศ. 2550 (ดูตารางที่ 6.5)

ตารางที่ 6.5 การจัดอันดับความสะดวกของการดำเนินการของภาคธุรกิจประเทศอินโดนีเซีย พ.ศ. 2550 – 2551

การจัดอันดับ	2550	2551
การจัดตั้งธุรกิจ	163	168
การขอใบอนุญาต	117	99
การจ้างแรงงาน	154	153
การจดทะเบียนทรัพย์สิน	123	121
การขอสินเชื่อ	62	68
การคุ้มครองนักลงทุน	49	51
การจ่ายภาษี	141	110
การก้ำข้ำมแดน	61	41
การบังคับใช้สัญญา	142	141
การปิดกิจการ	137	136

แหล่งที่มา: Doing Business Organization

เมื่อพิจารณาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างประเทศอินโดนีเซียกับประเทศอื่นๆ ในโลก โดยเฉพาะกับประเทศที่นำมาศึกษาจะพบว่า ความน่าลงทุนจากศักยภาพของปัจจัยพื้นฐานของอินโดนีเซียยังห่างไกลมาก ทั้งสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและประสิทธิภาพของระบบธุรกิจ

3. นโยบายส่งเสริมการลงทุนของประเทศอินโดนีเซีย

ประเทศอินโดนีเซียมีนโยบายสนับสนุนการเข้ามาลงทุนของต่างชาติและการส่งออกสินค้าโดยเฉพาะในกิจการที่ไม่เกี่ยวกับน้ำมันและกิจการท่องเที่ยว ซึ่งจะเน้นกิจการที่มีการลงทุนสูงและใช้เทคโนโลยีขั้นสูง โดยธุรกิจที่อินโดนีเซียให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกๆ ได้แก่

- ธุรกิจที่มีการจ้างแรงงานชาวอินโดนีเซียเป็นจำนวนมาก
- ธุรกิจที่มีการนำเข้าเครื่องจักร เทคโนโลยีและการจัดการซึ่งยังไม่มีใช้ในประเทศ
- ธุรกิจที่มุ่งเน้นการส่งออก

ในทางปฏิบัติแล้ว มาตรการรูปธรรมที่รัฐบาลอินโดนีเซียนำมาใช้เพื่อดึงดูดนักลงทุนต่างชาติ ได้แก่

- ลดขั้นตอนทางเอกสารการลงทุน
- ผ่อนคลायข้อบังคับในการมีสิทธิเป็นเจ้าของกิจการของชาวต่างชาติสำหรับกิจการที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ กิจการค้าปลีก และกิจการการกระจายสินค้า
- มีการขยายประเภทของธุรกิจให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนได้มากขึ้น เช่น กิจการน้ำมันปาล์ม

- ลดการผูกขาดการนำเข้าและการกีดกันการนำเข้าที่ไม่ใช่ภาษี
- ยกเลิกอากรสินค้าที่มีการ Re-export
- ให้สิทธิพิเศษแก่อุตสาหกรรมที่เน้นการส่งออก
- ลดอากรสินค้านำเข้า
- มีการจัดระบบควบคุมการเคลื่อนย้ายของสินค้าให้มีความคล่องตัวขึ้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ในภาคการผลิตจริงเมื่อพิจารณานโยบายส่งเสริมการลงทุนไม่สอดคล้องกับความชำนาญเฉพาะทางของกลุ่มประเทศ GCC เท่าใดนัก โดยเฉพาะอินโดนีเซียไม่มีการสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับน้ำมัน

4. สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนของประเทศอินโดนีเซีย

ประเทศอินโดนีเซียได้มีการกำหนดสิทธิประโยชน์สำหรับนักลงทุน ควบคู่ไปกับการใช้นโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อให้การสนับสนุนดังกล่าวสัมฤทธิ์ผลมากขึ้น โดยสิทธิประโยชน์ที่สำคัญประกอบด้วย

- การยกเว้นภาษีเงินได้

- การยกเว้นอากรศุลกากรสำหรับกิจการที่อยู่ใน Master List สำหรับเครื่องจักร, อะไหล่ชิ้นส่วน, วัตถุดิบ ตั้งแต่ระยะเริ่มต้นกิจการจนถึง 2 ปี

- การคิดค่าเสื่อมราคาแบบอัตราเร่ง (Accelerated)

- การขยายระยะเวลานำผลขาดทุนมาลดหย่อนภาษีในปีถัดไป

รวมทั้ง ประเทศอินโดนีเซียได้ยกเลิกการให้ Income Tax Holiday (ITH) เป็นเวลา 13 ปี และได้นำกลับมาใช้ใหม่ใน พ.ศ. 2543 โดย

- กำหนดให้การยกเว้นสูงสุดถึง 10 ปี และเพิ่มให้อีก 2 ปี สำหรับธุรกิจใหม่ที่ดำเนินการนอกชวาและบาห์ลี ในธุรกิจบางประเภทที่รัฐบาลกำหนด

- ยกเว้นภาษีเงินได้ 3 ปี ให้กับกิจการที่ประกอบกิจการอยู่บนเกาะชวาและบาห์ลี และยกเว้นภาษีเงินได้ 5 ปี ให้กับกิจการที่ประกอบกิจการอยู่นอกจากสองเกาะนี้ นอกจากนี้ รัฐบาลอาจให้การยกเว้นภาษีเพิ่มไปอีก 1 ปี หากมีคุณสมบัติตรงตามหลักการข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้

- 1) มีการจ้างงานพนักงานสัญชาติอินโดนีเซียอย่างน้อย 2,000 คนขึ้นไป ในช่วงที่ดำเนินการผลิต
- 2) มีการร่วมหุ้นกันอย่างน้อยร้อยละ 20 ของจำนวนหุ้นทั้งหมด
- 3) มีเงินลงทุน โดยไม่รวมที่ดินและตัวอาคาร ตั้งแต่ 200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ. ขึ้นไปในกิจการที่ดำเนินการเกี่ยวกับการส่งออก การเกษตร และเหมืองแร่

- การนำผลขาดทุนมาหักภาษีในปีถัดไปได้ 5 ปี หรือ 8 ถึง 10 ปีสำหรับธุรกิจบางประเภทและธุรกิจที่ตั้งในบางพื้นที่

อย่างไรก็ตาม สิทธิประโยชน์สำหรับนักลงทุนของอินโดนีเซียไม่ได้มีความแตกต่างไปจากสิทธิประโยชน์ทั่วไปที่ให้กับประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะอินโดนีเซียไม่ได้ส่งเสริมให้ลงทุนในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับน้ำมัน ก็ยังทำให้การลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC ไม่ได้ประโยชน์จากสิทธิประโยชน์เหล่านี้

5. ปัจจัยดึงดูดการลงทุนจากประเทศในกลุ่ม GCC ของประเทศอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียเป็นประเทศหนึ่งในอาเซียนที่มีการลงทุนเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มเหมืองแร่ การแปรรูปสินค้าเกษตรและประมง การรับเหมาก่อสร้าง รวมถึงอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและกิจการบริการ เนื่องจากอินโดนีเซียมีทรัพยากร แรงงานและตลาดขนาดใหญ่

พื้นที่ที่นักลงทุนเข้าไปลงทุนจะค่อนข้างแตกต่างกันมาก โดยขึ้นกับอุตสาหกรรมที่ลงทุนและทรัพยากรที่ต้องการเป็นหลัก เนื่องจากอินโดนีเซียมีภูมิประเทศเป็นหมู่เกาะที่มีความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติและสภาพทางภูมิศาสตร์ ทำให้แต่ละท้องถิ่นมีความเหมาะสมในการลงทุนแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตาม อินโดนีเซียก็ได้เปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติสามารถ

ลงทุนได้ร้อยละ 100 ในเกือบทุกสาขา ยกเว้น เพียงบางสาขาที่สงวนไว้สำหรับธุรกิจในประเทศ หรือมีเงื่อนไขเพิ่มเติม โดยส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการสร้างมูลค่าเพิ่มจากทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ อาทิ เหมืองแร่ ประมง และการเกษตร เช่น มีข้อกำหนดว่าอย่างน้อยร้อยละ 70 ของผลผลิตการเกษตร ต้องมีการแปรรูปในประเทศก่อนส่งออก เงินลงทุนขั้นต่ำของธุรกิจทุกประเภทอยู่ที่ 1 แสนเหรียญสหรัฐ. รวมถึงนักลงทุนต่างชาติ ต้องขออนุมัติจาก Investment Coordinating Board ในสังกัด Badan Koordinasi Penanaman Modal หรือ BKPM ซึ่งทำหน้าที่คล้ายสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของไทย

อย่างไรก็ตาม นโยบายส่งเสริมการลงทุนของอินโดนีเซียยังไม่พบว่ามีการสนับสนุนเป็นพิเศษต่อทุนที่มาจากกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง แต่อินโดนีเซียเองก็มีธนาคารอิสลามที่มีขนาดใหญ่และมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกลุ่มประเทศอิสลามด้วยกัน ซึ่งตรงส่วนนี้น่าจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้มีการลงทุนจากกลุ่มประเทศตะวันออกกลางมายังประเทศอินโดนีเซียจำนวนมาก

ประเทศสิงคโปร์

สิงคโปร์เป็นประเทศที่ถือได้ว่ามีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับเกือบทุกประเทศทั่วโลก รวมไปถึงกลุ่มประเทศ GCC เนื่องจากนโยบายที่ชัดเจนของสิงคโปร์ในการเปิดประเทศ และสนับสนุนให้เกิดการลงทุนจากต่างประเทศ

1. ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ค่อนข้างสูงและมีแนวนโยบายการค้าที่เสรี เศรษฐกิจของสิงคโปร์จึงมีการพัฒนาจนรายได้เฉลี่ยของประชากรในประเทศอยู่ในระดับเดียวกับประเทศพัฒนาแล้ว นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง อัตราเงินเฟ้อค่อนข้างต่ำและการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศมีมูลค่าสูง (ดูตารางที่ 6.6)

ตารางที่ 6.6 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของสิงคโปร์ พ.ศ. 2542 – พ.ศ. 2547

เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญ	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ1/	92.7	85.5	88.1	92.3	107.7	116.7	132.2	146.1
อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่แท้จริง	10.1	-2.4	4.2	3.1	8.8	6.6	7.9	5.5
อัตราเงินเฟ้อ	1.3	1	-0.4	0.5	1.7	0.5	1	1.5
อัตราการว่างงาน	2.7	2.7	3.6	4.0	3.4	3.1	2.7	2.6
การค้าระหว่างประเทศ1/								
- การส่งออก	137.8	121.8	125.2	144.2	198.6	229.7	271.8	
- การนำเข้า	134.5	116.0	116.4	127.9	163.9	200.0	238.7	
- ดุลการค้า	3.3	5.8	8.8	16.3	34.7	29.7	33.1	
ดุลบัญชีเดินสะพัด1/	10.7	12.0	12.1	22.3	21.5	28.6	36.3	39.6
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ1/	16.5	15.6	7.2	11.7	19.8	15.0	24.2	
อัตราแลกเปลี่ยนเฉลี่ย (RM/US\$)	1.7240	1.7917	1.7906	1.7422	1.6903			

แหล่งที่มา UNCTAD, IMF

หมายเหตุ 1/ หน่วย : พันล้านเหรียญสหรัฐ.

2. ภาพรวมของอันดับความน่าลงทุนของประเทศสิงคโปร์

ผลการจัดอันดับของ World Economic Forum พบว่า ใน พ.ศ. 2551 สิงคโปร์มีความน่าลงทุนอยู่ในลำดับที่ 7 ของโลก ซึ่งเป็นลำดับเดียวกันกับ พ.ศ. 2550 และดีขึ้นกว่า พ.ศ. 2549 จากลำดับที่ 8 โดยเป็นการเปรียบเทียบจาก 131 ประเทศทั่วโลก

ในขณะที่เมื่อพิจารณาความสะดวกของการดำเนินการของภาคธุรกิจ พบว่า สิงคโปร์มีความสะดวกในการดำเนินธุรกิจโดยรวมแล้วอยู่ในลำดับที่ 1 ของโลกมาตั้งแต่ พ.ศ. 2550 (ดูตารางที่ 6.7)

ตารางที่ 6.7 การจัดอันดับความสะดวกของการดำเนินการของภาครัฐกิจประเทศสิงคโปร์ พ.ศ. 2550 – 2551

การจัดอันดับ	2550	2551
การจัดตั้งธุรกิจ	11	9
การขอใบอนุญาต	5	5
การจ้างแรงงาน	1	1
การจดทะเบียนทรัพย์สิน	13	13
การขอสินเชื่อ	7	7
การคุ้มครองนักลงทุน	2	2
การจ่ายภาษี	2	2
การค้าข้ามแดน	1	1
การบังคับใช้สัญญา	5	4
การปิดกิจการ	2	2

แหล่งที่มา: Doing Business Organization

จากลำดับความน่าลงทุนของสิงคโปร์จึงไม่เป็นที่สงสัยถึงการดึงดูดการลงทุนทั้งสภาพแวดล้อมระดับมหภาคและความสะดวกของระดับจุลภาค เพราะทั้งสองปัจจัย สิงคโปร์อยู่ในลำดับต้นๆของโลก

3. นโยบายส่งเสริมการลงทุนของประเทศสิงคโปร์

รัฐบาลสิงคโปร์สนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามาลงทุนในประเทศโดยมีการเปิดเสรีอย่างเต็มที่ในเกือบทุกด้าน อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดกรอบกว้างๆ ถึงอุตสาหกรรมที่เป็นที่ต้องการของประเทศเอาไว้ยังคงเน้นการลงทุน ใน 3 สาขาอุตสาหกรรม คือ

- อุตสาหกรรมที่ต้องอาศัยเทคโนโลยีระดับสูง
- อุตสาหกรรมที่เน้นการส่งออก
- อุตสาหกรรมบริการ

จากอุตสาหกรรมทั้ง 3 กลุ่ม ก็สามารถรวมเอาอุตสาหกรรมที่กลุ่มประเทศ GCC มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางเข้าไปในกลุ่มที่สองคืออุตสาหกรรมที่เน้นการส่งออกได้ เพราะ

อุตสาหกรรมน้ำมันและอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่อง หากลงทุนในสิ่งใดส่วนหนึ่งก็จะเป็นไปเพื่อการส่งออก

4. สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนของประเทศสิงคโปร์

สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนของรัฐบาลสิงคโปร์มีไม่มากนัก เนื่องจากประเทศเน้นไปที่นโยบายการเปิดเสรีการลงทุนอยู่แล้ว สิทธิประโยชน์ที่รัฐบาลมีให้จึงมีเน้นไปเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจการอันเป็นที่ต้องการของประเทศใน 3 กลุ่มที่กล่าวมาแล้วโดยสิทธิประโยชน์ที่นักลงทุนต่างชาติจะได้รับประกอบด้วย

- ยกเว้นภาษีเงินได้แก่กิจการที่ถือเป็น Pioneer Industries เป็นระยะเวลา 5-10 ปี และดอกเบี้ยที่ได้รับจากรายได้ก็จะได้รับการยกเว้นภาษีเช่นกัน
- กิจการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง จะได้รับการลดหย่อนภาษีเงินได้ลงร้อยละ 10 เป็นระยะเวลามากที่สุด 20 ปี
- กิจการที่เน้นการส่งออกซึ่งได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้จากร้อยละ 90 ของรายได้ที่ได้รับจากการส่งออก ซึ่งจะลดหย่อนให้เป็นระยะเวลา 5 ปี

5. ปัจจัยดึงดูดการลงทุนจากประเทศในกลุ่ม GCC ของประเทศสิงคโปร์

สิงคโปร์มีความพยายามในการพัฒนาประเทศให้เป็นสะพานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตะวันออกกลางและเอเชียตะวันออกให้แน่นแฟ้นขึ้น ทั้งทางการทูตและทางธุรกิจ โดยยุทธศาสตร์รองรับแนวทางดังกล่าวคือการเป็นศูนย์กลางทางการเงินและพลังงานในภูมิภาค

แอนดรูว์ ไชม่อน² ได้กล่าวว่าการเมืองในตะวันออกกลางมีความตึงเครียดมากขึ้นนับตั้งแต่เหตุการณ์ 11 กันยายน พ.ศ. 2544 เป็นต้นมา ส่งผลให้นักธุรกิจตะวันออกกลางเริ่มหันมามองเอเชียตะวันออก เพื่อแสวงหาแหล่งลงทุนและโอกาสทางการค้าใหม่ ๆ มากขึ้น และเป็นโอกาสสำคัญที่จะก่อให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่าง 2 ภูมิภาคนี้มากขึ้น สิงคโปร์จึงได้กลายเป็นผู้ได้รับโอกาสนี้ไป โดยหลังจากเหตุการณ์วินาศกรรม สิงคโปร์ก็ได้ต้อนรับการเยือนในระดับรัฐมนตรี หรือระดับสูงกว่านั้นจากประเทศต่างๆ ในตะวันออกกลาง มากกว่า 50 ครั้ง หรือมากกว่า 10 ปีก่อนหน้านั้นถึง 2 เท่า และในช่วง พ.ศ. 2550-2551 รัฐมนตรีในรัฐบาลสิงคโปร์ระดับอาวุโสรวมไปถึงนายกรัฐมนตรีลีเซียนลุง และประธานาธิบดีเชลลาพัณ รามนะชาน ต่างพากันไปเยือน

² เมื่อสิงคโปร์เกี่ยวข้องกับราคาหุ้น <http://www.manager.co.th> (2 ก.ย. 2550)

ตะวันออกกลาง (รวมไปถึงแอฟริกาตะวันออก) อยู่บ่อยครั้ง และบางครั้งก็เป็นการพาคณะผู้แทนภาคธุรกิจไปด้วย

การเดินทางเยือนดังกล่าวประสบความสำเร็จ เพราะมีการเดินทางเยือนกลับมาเช่นเดียวกัน โดยเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2550 ชีคซัลมาน บิน ฮาหมัด อัล-คาห์ลีฟา องค์รัชทายาทแห่งบาห์เรนเสด็จมาเปิดตัวกลุ่มธุรกิจตะวันออกกลางที่สมาพันธ์นักธุรกิจสิงคโปร์ (Singapore Business Federation -SBF) และก่อนหน้านั้น เจ้าฟ้าชายสุลต่าน บิน อับดุล อาซิซ อัล-ซาอูด องค์รัชทายาทแห่งซาอุดีอาระเบียก็ได้เสด็จมาเยือนสิงคโปร์ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2549 พระเจ้าอับดุลลาห์ กษัตริย์แห่งจอร์แดนเสด็จมาเยือนเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2549

เมื่อปลาย พ.ศ. 2550 อดีตนายกรัฐมนตรี ลี กวนยู ได้กล่าวกับคณะผู้แทนนักธุรกิจจากตะวันออกกลางที่มาเยือนสิงคโปร์ว่า ให้ถือสิงคโปร์เป็นเหมือน ‘กระดานสปริง’ เพื่อต่อยอดการลงทุนไปในภูมิภาคนี้ และเขายังกล่าวอีกว่าสิงคโปร์สามารถช่วยนักลงทุนจากตะวันออกกลางให้เข้าสู่ตลาดจีนได้ เพราะรัฐบาลสิงคโปร์กับรัฐบาลจีนปัจจุบันมีความใกล้ชิดกันอย่างแน่นอน

การแลกเปลี่ยนกันทางการทูต คล้องจองไปกับการยกระดับสำนักงานตัวแทนทางการเมือง มีการก่อตั้งหอการค้า พาณิชยกรรม และการลงทุนร่วม รวมทั้งหน่วยงานทางธุรกิจอื่น ๆ ระหว่าง 2 ฝ่าย และมีการตั้งสิงคโปร์ให้เป็นศูนย์กลางธนาคารอิสลามแห่งภูมิภาคอีกด้วย สิงคโปร์ลงนามข้อตกลงการค้าเสรีกับจอร์แดนเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2547 และขณะนี้ กำลังเจรจาข้อตกลงดังกล่าวนี้กับอียิปต์ โอมาน บาห์เรน กาตาร์ และซาอุดีอาระเบีย

The Singapore Business Federation (SBF) ได้ประกาศเปิดตัว The Middle East Business Group ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการขยายการค้าและส่งเสริมความสัมพันธ์และสร้างเครือข่ายทางธุรกิจระหว่างสิงคโปร์และประเทศในตะวันออกกลางให้แน่นแฟ้นมากขึ้น ซึ่งระหว่าง พ.ศ. 2547-2549 SBF ได้หารือกับคณะผู้แทนการค้า ทั้งจากหน่วยงานภาครัฐ และนักธุรกิจจากประเทศในตะวันออกกลางและ แอฟริกา อาทิ Dubai Properties, Akar Properties, Aldar Properties และ Emirates Investment Group เข้าร่วมงาน Global Entrepolis @ Singapore 2006

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักลงทุนจากประเทศในตะวันออกกลางสนใจภูมิภาคเอเชียเนื่องจากมีจำนวนประชากร 3 พันล้านคน เศรษฐกิจที่มีการเจริญเติบโตสูง และใช้เอเชียเป็นฐานในการขยายตลาดไปยังภูมิภาคอื่นๆ ทั่วโลก บริษัทฯ ที่เข้ามาลงทุนในสิงคโปร์ ได้แก่

1. บริษัท Dubai World (Dubai Government) ลงทุนในอุตสาหกรรม หลายด้าน เข้ามาลงทุนเมื่อ พ.ศ. 2548 จนถึงปัจจุบัน มีมูลค่ากว่า 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลงทุนใน อสังหาริมทรัพย์และตลาดหุ้น และในอนาคต จะลงทุนด้าน Hospitality และด้านอื่นๆ ทั่วไป

2. บริษัท Istithmar, Dubai-based Investment Firm เป็นธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ มูลค่าประมาณ 7 พันล้านเหรียญสหรัฐ กำลังวางแผนลงทุนในเอเชีย โดยได้เปิดสำนักงานแห่งแรกในสิงคโปร์เมื่อเดือนมิถุนายน 2550

3. Emirates National Oil Company ลงทุนด้าน Oil Terminal ที่เพิ่มมูลค่าให้แก่ storage industry ถึง 330 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์

4. บริษัท PWC Logistics of Kuwait ลงทุนในบริษัท Translink Group ของ สิงคโปร์ ที่ให้บริการด้าน logistics

นอกจากนี้ ไม่เพียงแต่เงินลงทุนจำนวนมากที่จะเข้ามาในสิงคโปร์ นักธุรกิจ จากตะวันออกกลางยังสร้างธุรกิจเต็มรูปแบบในสิงคโปร์ ซึ่งรวมถึงสำนักงานใหญ่ การพาณิชย์ Logistics และการผลิต ซึ่งใช้สิงคโปร์เป็นฐานในการขยายตลาดสู่ภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก

แม้ว่าการลงทุนของตะวันออกกลางในอุตสาหกรรมอื่นๆ เช่น ปิโตรเลียมใน สิงคโปร์ยังมีอยู่ค่อนข้างน้อย แต่ก็ค่อยๆ เติบโตขึ้น โดยในความจริงแล้ว การลงทุนจากตะวันออก กลางเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อตลาดอสังหาริมทรัพย์ของสิงคโปร์มาเป็นเวลานาน โดยเฉพาะมีการ ลงทุนขนาดใหญ่ในอสังหาริมทรัพย์ทางธุรกิจ (Commercial Properties)

ประเทศไทย

ไทยเป็นประเทศที่มีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับกลุ่มประเทศ GCC ค่อนข้างมาก โดยเฉพาะในช่วง พ.ศ. 2550 - 2551 ที่เริ่มมีความร่วมมือระหว่างกัน โดยเฉพาะในด้าน การพลังงาน การแลกเปลี่ยนทางการค้าและการลงทุนระหว่างทั้งสองกลุ่มก็เพิ่มสูงขึ้น

1. ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

ประเทศไทยมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างดี โดยมีการเติบโตทางเศรษฐกิจเป็น บวกมาตลอดตั้งแต่ พ.ศ. 2542 รวมทั้งมูลค่าการส่งออกก็เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากเครื่องชี้ภาวะ เศรษฐกิจต่างๆ ก็ได้แสดงให้เห็นว่าโครงสร้างพื้นฐานมีความน่าลงทุนเป็นอย่างดี (ดูตารางที่ 6.8)

ตารางที่ 6.8 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของไทย พ.ศ. 2542 – พ.ศ. 2547

เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญ	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ^{1/}	122.6	115.4	126.8	142.5	161.1	176.2	206.3	219.4
อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่แท้จริง	4.8	2.2	5.3	7.1	6.3	4.5	5.0	4.5
อัตราเงินเฟ้อ	1.6	1.7	0.7	1.8	2.8	4.5	4.6	2.5
อัตราการว่างงาน	3.6	3.3	2.4	2.2	2.1			
การค้าระหว่างประเทศ ^{1/}								
- การส่งออก	69.0	64.9	68.1	80.3	96.2	110.2	130.8	
- การนำเข้า	61.9	62.0	64.6	75.8	94.4	118.2	128.6	
- ดุลการค้า	7.1	2.9	3.5	4.5	1.8	-8.0	2.2	
ดุลบัญชีเดินสะพัด ^{1/}	9.3	5.1	4.7	4.8	2.8	-7.9	3.2	3.3
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ^{1/}	3.4	5.1	3.3	5.2	5.9	9.0	9.8	
อัตราแลกเปลี่ยนเฉลี่ย (RM/US\$)	40.2	44.5	43.0	41.5	40.3			

แหล่งที่มา UNCTAD, IMF

หมายเหตุ 1/ หน่วย : พันล้านเหรียญสหรัฐ.

2. ภาพรวมของอันดับความน่าลงทุนของประเทศไทย

ผลการจัดอันดับของ World Economic Forum พบว่า ใน พ.ศ. 2551 ไทยมีความน่าลงทุนอยู่ในลำดับที่ 28 ของโลก ซึ่งเป็นลำดับเดียวกันกับ พ.ศ. 2550 และ พ.ศ. 2549 จากการเปรียบเทียบจาก 131 ประเทศทั่วโลก (ดูตารางที่ 6.2)

ในขณะที่เมื่อพิจารณาความสะดวกของการดำเนินการของภาคธุรกิจ อันได้แก่ การจัดตั้งธุรกิจ การขอใบอนุญาต การจ้างแรงงาน การจดทะเบียนทรัพย์สิน การขอสินเชื่อ การคุ้มครองนักลงทุน การจ่ายภาษี การค้าข้ามแดน การบังคับใช้สัญญาและการปิดกิจการ พบว่า ไทยมีความสะดวกในการดำเนินธุรกิจโดยรวมแล้วอยู่ในลำดับที่ 17 ของโลกมาใน พ.ศ. 2550 และดีขึ้นมาเป็นลำดับที่ 15 ใน พ.ศ. 2551 (ดูตารางที่ 6.9)

ตารางที่ 6.9 การจัดอันดับความสะดวกของการดำเนินการของภาครัฐกิจประเทศมาเลเซีย พ.ศ. 2550 – 2551

การจัดอันดับ	2550	2551
การจัดตั้งธุรกิจ	27	36
การขอใบอนุญาต	11	12
การจ้างแรงงาน	49	49
การจดทะเบียนทรัพย์สิน	19	20
การขอสินเชื่อ	32	36
การคุ้มครองนักลงทุน	32	33
การจ่ายภาษี	83	89
การค้าข้ามแดน	108	50
การบังคับใช้สัญญา	26	26
การปิดกิจการ	41	44

แหล่งที่มา: Doing Business Organization

จากลำดับของประเทศไทย ทั้งระดับมหภาคและจุลภาคจะพบว่าประเทศไทยมีความน่าลงทุนเป็นลำดับต้นๆ ของโลก โดยในอาเซียนด้วยกันประเทศไทยมีลำดับใกล้เคียงกับมาเลเซีย

3. นโยบายส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทย

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของไทย ได้กำหนดแนวทางการส่งเสริมการลงทุนตามนโยบาย “ปีแห่งการลงทุนไทย” (Thailand Investment Year) ระหว่าง พ.ศ. 2551-2552 เพื่อเร่งฟื้นฟูความเชื่อมั่นของนักลงทุน และส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย กระตุ้นให้ผู้ประกอบการเดิมปรับตัวเพื่อยกระดับความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย โดยแบ่งเป็น 8 แนวทางหลัก ได้แก่

1. การพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมที่ประเทศมีศักยภาพ เช่น ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเกษตร และอุตสาหกรรมที่มี Value Creation

2. สร้างอุตสาหกรรมแห่งอนาคต เช่น อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และพลังงานทดแทน โดยบีโอไอ จะปรับปรุงประเภทกิจการที่จะให้การส่งเสริม ซึ่งปัจจุบันมีกว่า 140 ประเภทเพื่อกระตุ้นให้ผู้ประกอบการปรับตัวไปสู่การเพิ่มมูลค่า และใช้เทคโนโลยีขั้นสูงมากขึ้น

3. ส่งเสริมการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและเขตอุตสาหกรรมในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (เซาท์เทิร์น ซีบอร์ด) และพื้นที่อื่นที่เหมาะสม รวมถึงผลักดันให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมหลักขั้นต้นคุณภาพสูง เพื่อรองรับความต้องการทั้งในปัจจุบันและอนาคต

4. ส่งเสริมการปรับตัวเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และแก้ไขปัญหาของภาคอุตสาหกรรม โดยเสนอมาตรการจูงใจด้านภาษีอากร เพื่อให้ผู้ประกอบการปรับเปลี่ยนเครื่องจักรไปสู่เทคโนโลยีที่ทันสมัย ภายในช่วงเวลาที่กำหนด

5. ส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมไทยในต่างประเทศ เพื่อขยายโอกาสทางธุรกิจและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยจะจัดตั้ง Investment Support Center ในประเทศเป้าหมายเพื่อเป็นศูนย์ประสานการเชื่อมโยงธุรกิจแก่นักลงทุนไทยที่ทำธุรกิจในประเทศเป้าหมาย

6. ชักจูงการลงทุนเชิงรุก เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้นักลงทุน ผ่านสื่อต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการจัดคณะชักจูงการลงทุนเดินทางไปพบปะกับนักลงทุนชั้นนำในประเทศเป้าหมาย เช่น ญี่ปุ่น ยุโรป อเมริกา เป็นต้น และดำเนินการจัดตั้งสำนักงานเศรษฐกิจการลงทุนในประเทศเป้าหมายเพิ่มเติม อีก 6 แห่ง ได้แก่ โคล โทเป ปักกิ่ง กวางโจว ซิดนีย์ และสต็อกโฮล์ม

7. ปรับปรุงการให้บริการ และมาตรการต่างๆ ที่เอื้อต่อการลงทุน โดยเตรียมที่จะจัดทำข้อเสนอเพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และมีความยืดหยุ่นมากขึ้น รวมถึงประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กรมศุลกากร กรมสรรพากร เพื่อจัดทำข้อเสนอแนะแก้ไขปัญหาเชิงนโยบาย ตลอดจนปรับปรุงการให้บริการในด้านต่างๆ ของทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนให้สะดวกรวดเร็วขึ้น

8. จัดตั้ง “กองทุนพัฒนาความสามารถในการแข่งขันและการลงทุน” โดยสนับสนุนการปรับเปลี่ยนเครื่องจักรไปสู่เทคโนโลยีที่ทันสมัย การเพิ่มประสิทธิภาพ การประหยัดพลังงาน การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการวิจัยและพัฒนา และการฝึกอบรมบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม เป็นต้น

จากแนวทางทั้ง 8 ข้อดังกล่าว เป็นการกำหนดเพียงกรอบกว้างๆ โดยมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยหากกลุ่มประเทศ GCC ต้องการมาลงทุนในสาขาที่ตนเองมีความเชี่ยวชาญอย่างอุตสาหกรรมน้ำมันและพลังงาน ก็สามารถจัดเข้ากรอบของนโยบายส่งเสริมการลงทุนของไทยได้

4. สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทย

สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทยส่วนใหญ่จะเน้นทางด้านภาษีอากร โดยสิทธิประโยชน์ที่สำคัญ ได้แก่

- ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรตามที่คณะกรรมการพิจารณาอนุมัติ แต่เครื่องจักรนั้นต้องไม่เป็นเครื่องจักรที่ผลิต หรือประกอบได้ในประเทศ ซึ่งมีคุณภาพใกล้เคียงกันกับชนิดที่ผลิตในต่างประเทศ และมีปริมาณเพียงพอที่จะจัดหามาใช้ได้

- ในกรณีประกอบกิจการขาดทุนในระหว่างเวลาได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล ผู้ได้รับการส่งเสริม ที่ได้รับอนุญาต สามารถนำผลขาดทุนประจำปีที่เกิดขึ้นในระหว่างเวลานั้นไปหักออกจากกำไรสุทธิที่เกิดขึ้นภายหลัง ระยะเวลาได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลมีกำหนดเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันพ้นกำหนดเวลานั้น โดยจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่งหรือหลายปีก็ได้

- เงินปันผลจากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนซึ่งได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล ตามที่กฎหมายกำหนดให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ตลอดระยะเวลาที่ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลนั้น

เมื่อพิจารณาสิทธิประโยชน์ที่ประเทศไทยให้กับนักลงทุน ก็ไม่ได้มีความแตกต่างมากนักกับประเทศอื่นที่นำมาศึกษา รวมทั้งไม่ได้กำหนดกรอบมุ่งเน้นพิเศษกับกลุ่มประเทศ GCC หรือใกล้เคียงแต่อย่างใด

5. ปัจจัยดึงดูดการลงทุนจากประเทศในกลุ่ม GCC ของประเทศไทย

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการลงทุนของกลุ่มประเทศ GCC ในประเทศไทย ส่วนหนึ่งมาจากปัจจัยพื้นฐานของประเทศและอีกส่วนหนึ่งเป็นการเจรจาความร่วมมือระหว่างธุรกิจด้วยกันเอง ดังที่ได้กล่าวถึงในบทที่แล้ว

สรุป

เมื่อพิจารณาสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและธุรกิจเปรียบเทียบระหว่างประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์และไทย เพื่อพิจารณาความแตกต่างของปัจจัยดึงดูดการลงทุน

ทางตรง จะพบว่า แต่ละประเทศมีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป โดยความแตกต่างดังกล่าวที่สำคัญสามารถสรุปได้ ดังต่อไปนี้

ประเด็นแรก มาเลเซียและอินโดนีเซียมีประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งเป็นศาสนาเดียวกับประชาชนส่วนใหญ่ของกลุ่มประเทศ GCC นับถือ ขณะที่ประชาชนของสิงคโปร์ส่วนใหญ่มีเชื้อสายจีนเช่นเดียวกับไทย

ประเด็นถัดมา เมื่อพิจารณาปัจจัยดึงดูดการลงทุนพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจและธุรกิจ จะพบว่าสิงคโปร์มีปัจจัยพื้นฐานเหล่านี้ดีที่สุดในกลุ่ม รองลงมาคือประเทศไทย โดยมีมาเลเซียอยู่ในลำดับที่ใกล้เคียงกัน ขณะที่อินโดนีเซียยังมีปัจจัยดึงดูดการลงทุนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แม้ว่าจะมีทรัพยากรธรรมชาติมากที่สุดก็ตาม

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาแล้วกลับพบว่า ประเทศที่ได้รับการลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC มากที่สุดคือ มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซียและไทย ตามลำดับ ดังนั้น มูลค่าการลงทุนของกลุ่มประเทศ GCC ต่อประเทศในภูมิภาคนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานเพียงเท่านั้น

หากพิจารณาให้ลึกลงไป จะเห็นว่า มาเลเซียมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับกลุ่มประเทศ GCC มาเป็นเวลานาน และยังเป็นความสัมพันธ์ในระดับของผู้นำสูงสุดของประเทศด้วย ขณะที่สิงคโปร์แม้จะเริ่มดำเนินการมาได้ไม่นาน แต่ก็พยายามสร้างความสัมพันธ์ในระดับผู้นำประเทศและได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องด้วยนโยบายเชิงรุก กล่าวคือผู้นำประเทศของสิงคโปร์เดินทางไปเยือนประเทศต่างๆ ในกลุ่ม GCC อยู่บ่อยครั้งในช่วงที่ผ่านมา ส่วนอินโดนีเซียก็มีการดำเนินการมาแล้วอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะไม่ได้ดำเนินการเชิงรุกเท่ากับสิงคโปร์ แต่ความสัมพันธ์ทางศาสนาที่ยังรากลึกก็ส่งผลให้การสานสัมพันธ์ทำได้ไม่ยาก

ขณะที่ประเทศไทยเองมีความสัมพันธ์กับกลุ่มประเทศ GCC อย่างดีมาเป็นเวลานาน แต่รัฐบาลไทยมักดำเนินนโยบายเชิงรับคือรอเวลาที่เหมาะสม จึงส่งผลให้ความสัมพันธ์ไม่คืบหน้าเท่าที่ควร รวมทั้งนโยบายของระดับผู้นำประเทศยังขาดรูปธรรมที่ชัดเจนและขาดความต่อเนื่องในการสร้างความสัมพันธ์อันเป็นปัจจัยหลักในการดึงดูดการลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC

โดยสรุป ปัจจัยที่มีผลต่อการดึงดูดมูลค่าการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC คือ ปัจจัยทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมากกว่าปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ (ดูตารางที่ 6.10)

ตารางที่ 6.10 ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลในการดึงดูดมูลค่าการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC

ประเทศ	ลำดับมูลค่าการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC*	ลักษณะทางประชากรศาสตร์	ปัจจัยพื้นฐาน		นโยบายส่งเสริมการลงทุน	สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุน	ปัจจัยทางดึงดูดการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC
			อันดับความน่าลงทุนจากสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ**	อันดับความน่าลงทุนจากความสะดวกในการดำเนินการทางธุรกิจ***			
มาเลเซีย	มากที่สุด	ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม	21	24	เน้นการติดต่อกับกลุ่มประเทศในภูมิภาคตะวันออกกลาง ผ่านการเป็นประธานองค์การการประชุมอิสลาม (OIC)	ไม่แตกต่างกันมากนัก	ใช้ระบบการเงินอิสลามเป็นตัวดึงดูดสำคัญทั้งธนาคารอิสลามและการออกผลิตภัณฑ์การเงินอิสลาม โดยใช้บทบาทของการเป็นประธาน OIC เป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์
สิงคโปร์	มาก	ประชากรเกือบครึ่งหนึ่งนับถือศาสนาอิสลาม	7	1	สนับสนุนอุตสาหกรรมที่มีการผลิตเพื่อการส่งออก ซึ่งอุตสาหกรรมน้ำมันและพลังงานของ GCC สามารถเข้าข่ายนี้ได้		นายกรัฐมนตรีและประธานาธิบดีเดินทางเยือนกลุ่ม GCC หลายครั้งต่อปี เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในระดับผู้นำประเทศ

ตารางที่ 6.10 (ต่อ) ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลในการดึงดูดมูลค่าการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC

ประเทศ	ลำดับมูลค่าการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC*	ลักษณะทางประชากรศาสตร์	ปัจจัยพื้นฐาน		นโยบายส่งเสริมการลงทุน	สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุน	ปัจจัยทางดึงดูดการลงทุนจากกลุ่มประเทศ GCC
			อันดับความน่าลงทุนจากสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ**	อันดับความน่าลงทุนจากความสะดวกในการดำเนินการทางธุรกิจ***			
อินโดนีเซีย	มาก	ประชากรเกือบทั้งหมดนับถือศาสนาอิสลาม	54	123	ไม่มีนโยบายสนับสนุนที่ก่อให้เกิดโอกาสต่อกลุ่ม GCC และยังไม่มีการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ลงทุนเกี่ยวกับน้ำมันด้วย	ไม่แตกต่างกัน	ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาเดียวกันกับประชากรส่วนใหญ่ในกลุ่มประเทศ GCC และมีระบบธนาคารอิสลามที่ใหญ่
ไทย	น้อย	ประชากรส่วนน้อยนับถือศาสนาอิสลาม	28	17	สนับสนุนอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน ซึ่งอุตสาหกรรมน้ำมันและพลังงานของ GCC สามารถเข้าข่ายนี้ได้	มากนัก	ส่วนมากเป็นการติดต่อระหว่างเอกชนหรือสมาคมที่จัดตั้งโดยเอกชนด้วยตนเอง ขณะที่การติดต่อโดยภาครัฐเพิ่งเริ่มต้นอย่างจริงจัง

* มูลค่าที่ปรากฏในตารางเป็นการรวบรวมจากเอกสาร โดยผู้เขียน เพราะไม่มีข้อมูลตัวเลขที่ชัดเจน

** World Economic Forum (2007)

*** DoingBusiness Organisation (2008)

บทที่ 7

บทสรุป

ในเศรษฐกิจยุคโลกาภิวัตน์ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนับว่ามีบทบาทที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศและการกระจายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ประโยชน์หลักของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือการอัดฉีดเงินทุนเข้าไปในเศรษฐกิจท้องถิ่น แต่สำหรับกลุ่มประเทศ GCC ทั้งในอดีตและในปัจจุบัน เงินทุนไม่ใช่ปัจจัยสำคัญ สิ่งสำคัญที่กลุ่มประเทศ GCC ต้องการจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือ เพื่อให้เข้าถึงเทคโนโลยี ความชำนาญในการผลิต การจัดการ และเครือข่ายของตลาดข้ามชาติ สิ่งต่างๆเหล่านี้จะช่วยให้เกิดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและเสริมสร้างความแข็งแกร่งของการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจกลุ่มประเทศ GCC อย่างยั่งยืน

การเกินดุลการค้าขนาดใหญ่ของกลุ่มประเทศ GCC จากระดับราคาน้ำมันที่ปรับขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้รายได้ของประเทศซึ่งส่วนใหญ่เป็นรายรับของรัฐบาลขึ้นกับภาคไฮโดรคาร์บอนอย่างมาก อย่างไรก็ตาม รัฐบาลของ GCC ก็พยายามกระจายรายรับนี้ไปยังภาคเศรษฐกิจอื่นนอกเหนือจากภาคไฮโดรคาร์บอน รวมถึงการลดหนี้สาธารณะด้วย

เพื่อป้องกันสภาวะเงินเฟ้อจากสภาพคล่องจำนวนมากที่เพิ่มขึ้นในประเทศ โดยกลุ่มประเทศ GCC ได้หาทางระบายเงินปีโตรดอลลาร์มหาศาลนี้ออกจากภูมิภาค ในอดีตกลุ่มประเทศ GCC มีสัดส่วนลงทุนในสินทรัพย์สหรัฐอเมริกาสูงมาก แต่หลังจากเหตุการณ์ 9 กันยายนบวกกับการเสื่อมค่าของสินทรัพย์และค่าเงินดอลลาร์จากวิกฤตสินเชื่อที่อยู่อาศัยด้อยคุณภาพ ทำให้กลุ่มประเทศ GCC เริ่มให้ความสำคัญกับภูมิภาคเอเชียมากขึ้น อาทิ จีน และประเทศเกิดใหม่จำนวนมากที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจสูง เพื่อหาแหล่งลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงสุด และความเสี่ยงต่ำ

กลุ่มประเทศ GCC ที่กำลังส่งออกเงินปีโตรดอลลาร์ไปลงทุนในแทบทุกภูมิภาคต่างๆ จะมีผลกระทบกับประเทศไทยหรือไม่ คำถามคือ ประเทศไทยมีความจำเป็นแค่ไหนที่จะพึ่งพาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ แม้ในปัจจุบันเราจะมีอุปทานของเงินออมสูงกว่าอุปสงค์ในการลงทุนในประเทศก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าเราควรที่จะหวังพึ่งเพียงแค่งินทุนภายในประเทศเพียงอย่างเดียว เปรียบเช่นกลุ่มประเทศ GCC ที่ต้องการการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพื่อการถ่ายโอนเทคโนโลยี ความรู้ และขยายตลาด ประเทศไทยก็ต้องการผลประโยชน์

เหล่านี้นั้นเช่นเดียวกัน สิ่งที่เราแตกต่างจาก GCC ก็คือ เราไม่มีเงินทุนมหาศาลจากปิโตรดอลลาร์ที่จะทวีค่าขึ้นเรื่อยๆ จากการถือครองทรัพย์สินทั่วโลก สิ่งที่เราต้องทำ ณ เวลานี้คือ การลงทุนเพื่อเพิ่มการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในระยะสั้นและระยะยาวเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับโลก การที่ค่าเงินบาทแข็งขึ้นในช่วงนี้ ถือเป็นโอกาสที่ดีที่เราจะนำเงินทุนได้ในราคาที่ถูกลง โดยเปรียบเทียบกับช่วงที่เงินบาทอ่อนค่า หากเราต้องการที่จะมีเศรษฐกิจที่เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน เราจำเป็นต้องมีโครงสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานที่เข้มแข็ง และการลงทุนในทรัพยากรมนุษย์ ที่แม้จะเป็นการลงทุนระยะยาวมาก แต่ทฤษฎีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจก็ชี้ชัดว่าการลงทุนในทุนมนุษย์ แทบจะเป็นทางเดียวที่ก่อให้เกิดการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างไม่จำกัด ฉะนั้นการลงทุนในการศึกษา สาธารณสุข การวิจัยและการพัฒนา จึงมีความจำเป็นยิ่งยวด และแหล่งเงินทุนที่พร้อมอยู่แล้วอย่างเงินทุนของกลุ่มประเทศ GCC ก็สมควรที่ผู้วางนโยบายของไทยจะต้องหาวิธีดึงดูดเงินลงทุนมหาศาลจำนวนนี้ให้เข้ามาในประเทศไทยให้ได้

ปัจจุบันยังไม่มีธนาคารหรือสถาบันการเงินจากตะวันออกกลางเข้ามาลงทุนในสถาบันการเงินของไทยเนื่องจาก มูลค่าตลาดการเงินอิสลามในไทยยังเล็กเกินกว่าที่สถาบันการเงินจากตะวันออกกลางจะสนใจ ประเทศไทยไม่ใช่ประเทศมุสลิม ซึ่งอาจจะทำให้ประเทศในอาเซียนที่เป็นประเทศมุสลิมมีความได้เปรียบเราในด้านความสัมพันธ์ที่แนบแน่นกับกลุ่มประเทศตะวันออกกลางมากกว่า อาทิ มาเลเซียและอินโดนีเซีย โดยมาเลเซียได้ประกาศตัวเป็นศูนย์กลางการเงินอิสลาม รัฐบาลจะต้องมีนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับจุดยืนของประเทศไทย ในแง่ของเป้าหมายในการดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศว่าเรากำลังจะให้ความสำคัญจากแหล่งทุนที่มีศักยภาพสูงนี้เท่าใด

แม้ข้อมูลอย่างเป็นทางการของธนาคารแห่งประเทศไทย จะชี้ว่าการลงทุนโดยตรงระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศ GCC น้อยมาก แต่ตัวเลขอย่างไม่เป็นทางการจากการประมาณของทีมวิจัย สะท้อนถึงเม็ดเงินที่ไหลเข้ามาในประเทศไทยจากตะวันออกกลาง ไม่ได้น้อยอย่างที่ปรากฏในตัวเลขที่เป็นทางการ อย่างไรก็ตาม เงินทุนที่ไหลเข้ามาจำนวนมากกลับกระจุกตัวอยู่ในภาคอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งทางเศรษฐศาสตร์มองว่าเป็นการลงทุนที่ก่อให้เกิดผลิตภาพต่ำ หากนำไปลงทุนในภาคอุตสาหกรรม สาธารณูปโภค จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่าที่จะให้เข้ามาลงทุนในภาคอสังหาริมทรัพย์ ประเด็นจึงอยู่ที่ว่าทำอย่างไรที่จะทำให้เงินทุนที่ไหลเข้ามานั้นมีส่วนที่ไหลไปสู่การลงทุนทางตรงในภาคการผลิตที่มีผลิตภาพมากที่สุด

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับกลุ่มประเทศ GCC แล้ว จะพบว่าส่วนมากเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนกับเอกชน หรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยเอกชน เช่น สมาคม

การค้าการลงทุนต่างๆ เป็นหลัก โดยความสัมพันธ์ที่มีรัฐเป็นผู้ริเริ่มหรือดำเนินการนั้นยังค่อนข้างน้อย เช่น สมาคมทางการค้าการก่อสร้าง และบริษัท ปตท.สผ. เป็นต้น

ขณะที่เมื่อเอกชนเป็นผู้ดำเนินการหลัก ความสัมพันธ์หรือการลงทุนที่เกิดขึ้นจึงกระจัดกระจายและขาดความต่อเนื่อง กล่าวคือ ไม่มียุทธศาสตร์ของอุตสาหกรรมที่มุ่งให้เกิดความร่วมมือที่ชัดเจน แม้ว่าทางไทยจะทราบดีว่ากลุ่มประเทศ GCC มีศักยภาพทางด้านพลังงานและไทยมีศักยภาพทางด้านก่อสร้างอันเป็นที่ต้องการของประเทศดังกล่าว แต่การลงทุนก็มักเป็นไปแบบครั้งคราวหรือระยะสั้น เนื่องจากไม่มีนโยบายสนับสนุนในระยะยาวรองรับ นอกจากนี้ ความผันผวนของมูลค่าการลงทุนยังมีอยู่สูงมาก ทำให้ขาดความต่อเนื่องและโอกาสในการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้นๆ อย่างแท้จริง

เมื่อพิจารณาสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและธุรกิจเปรียบเทียบระหว่างประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์และไทย เพื่อพิจารณาความแตกต่างของปัจจัยดึงดูดการลงทุนทางตรง จะพบว่า แต่ละประเทศมีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป โดยความแตกต่างดังกล่าวที่สำคัญสามารถสรุปได้ คือ ประเด็นแรก มาเลเซียและอินโดนีเซียมีประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งเป็นศาสนาเดียวกันกับที่ประชาชนส่วนใหญ่ของกลุ่มประเทศ GCC นับถือ ขณะที่ประชาชนของสิงคโปร์ส่วนใหญ่มีเชื้อสายจีนเช่นเดียวกับไทย ประเด็นถัดมา เมื่อพิจารณาปัจจัยดึงดูดการลงทุนพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจและธุรกิจ จะพบว่า สิงคโปร์มีปัจจัยพื้นฐานเหล่านี้ดีที่สุดในกลุ่ม รองลงมาคือมาเลเซียและไทย ขณะที่อินโดนีเซียยังมีปัจจัยดึงดูดการลงทุนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แม้ว่าจะมีทรัพยากรธรรมชาติมากที่สุดก็ตาม

อย่างไรก็ตาม ประเทศที่ได้รับการลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC มากที่สุดเรียงตามลำดับคือ มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซียและไทย ดังนั้นมูลค่าการลงทุนของกลุ่มประเทศ GCC ต่อประเทศในภูมิภาคนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานเท่านั้น หากพิจารณาให้ลึกลงไป จะเห็นว่า มาเลเซียมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับกลุ่มประเทศ GCC มาเป็นเวลานาน และยังเป็นความสัมพันธ์ในระดับของผู้นำสูงสุดของประเทศด้วย ขณะที่สิงคโปร์แม้จะเริ่มดำเนินการมาได้ไม่นาน แต่ก็พยายามสร้างความสัมพันธ์ในระดับผู้นำประเทศและได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องด้วยนโยบายเชิงรุก กล่าวคือ ผู้นำของประเทศของสิงคโปร์ได้เดินทางไปเยือนประเทศต่างๆ ในกลุ่ม GCC อยู่บ่อยครั้งในช่วงที่ผ่านมา ส่วนอินโดนีเซียก็มีการดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะไม่ได้ดำเนินการเชิงรุกเท่ากับสิงคโปร์ แต่ความสัมพันธ์ทางศาสนาที่ยังรากลึกก็ส่งผลให้การสานสัมพันธ์ทำได้ไม่ยาก

ขณะที่ประเทศไทยเองมีความสัมพันธ์กับกลุ่มประเทศ GCC อย่างดีมาเป็นเวลานาน แต่ส่วนใหญ่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนกับเอกชน รัฐบาลไทยมักดำเนินนโยบายเชิงรับคือรอเวลาที่เหมาะสม จึงส่งผลให้ความสัมพันธ์ไม่คืบหน้าเท่าที่ควร รวมทั้ง นโยบายของระดับผู้นำประเทศยังขาดรูปธรรมที่ชัดเจนและความต่อเนื่องในการสร้างความสัมพันธ์อันเป็นปัจจัยดึงดูดการลงทุนทางตรงหลักจากกลุ่มประเทศ GCC จากบทบาทของประเทศในกลุ่ม GCC ที่มีมากขึ้นในระยะหลังรวมทั้งยังคงมีแนวโน้มที่จะมีบทบาททางเศรษฐกิจสูงขึ้นในอนาคต ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ยังมีโอกาสขยายความสัมพันธ์และดึงดูดการลงทุนทางตรงจากกลุ่มประเทศ GCC เพียงแต่รัฐบาลต้องให้ความสำคัญกับรัฐบาลของกลุ่มประเทศ GCC มากขึ้นและมีนโยบายส่งเสริมที่ชัดเจนกว่านี้

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ทุนอาหรับ 4 พันล้านบรูไน. โพสต์ทูเดย์ (26 มกราคม พ.ศ. 2550)

ทุ่มเงินกำไรน้ำมันครองตลาดแทนทุนสิงคโปร์. สยามธุรกิจ (14 – 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550)

ไทยปรับยุทธศาสตร์ดึงเงินทุนนอกสู่เศรษฐกิจ. บิสิเนสไทย (1 ต.ค.2549)

นงนุช สิงหเดชะ. Sovereign Wealth Funds การปฏิรูปวัฒนธรรมใน วอลล์ สตรีท. ประชาชาติธุรกิจ
(2 ก.ค. 2550)

แนวทางการลงทุนของนักลงทุนจากตะวันออกกลาง. โพสต์ทูเดย์ (30 เม.ย.2550).

บทบาทสำคัญของกองทุนจากตะวันออกกลาง. ประชาชาติธุรกิจ (2 ก.ค. 2550).

ผศ.ดร.ชนวรรณ พลวิชัย. ไทยยังอยู่ในแผนเพื่อการลงทุนของโลก. ศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจและธุรกิจ
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

ผศ.ดร.ภูเบศร์ สมุทรจักร. อันดับการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI)

ภาพรวมการลงทุนทางด้านอสังหาริมทรัพย์เชิงธุรกิจ. กรุงเทพธุรกิจ (16 มี.ค. 2549).

ภาวะการลงทุนในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของกลุ่มประเทศอาเซียน. โพสต์ทูเดย์ (27 ก.พ. 2549)

"เมืองพิเศษ"เทรนด์พัฒนาเอเชีย. บิสิเนสไทย (9 มี.ค. 2550)

เรื่องเงื้อมมือ ของยักษ์ใหญ่ บริษัทเพื่อการลงทุนแห่งอาบูดาบี. ฐานเศรษฐกิจ (2 - 5 มี.ค. 2551).

สุธี เหลืองอร่ามกุล. อาหรับ นักลงทุนรายใหญ่ของโลก (1). โลกวันนี้ (21 ก.พ. 2008).

สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ กรุงจาการ์ตา. ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการลงทุนในประเทศ
สาธารณรัฐอินโดนีเซีย. กรุงจาการ์ตา,กรกฎาคม 2550.

สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ กรุงสิงคโปร์. ตะวันออกกลางลงทุนในสิงคโปร์เพิ่มขึ้น.

Ministry of Trade and Industry, Economic Development Board and the Business
Times, พฤษภาคม 2550

แอนดรูว์ ไซมอน. เมื่อสิงคโปร์เกี่ยวบรรดาท่านซีก. ผู้จัดการรายวัน (ก.ย. 2550).

“เอเยนซี” ปรับแผนบริการครบไลน์เปิดรับทุนนอกทะลักเข้าอสังหาริมทรัพย์. กรุงเทพธุรกิจ
(11 มกราคม พ.ศ. 2551)

ภาษาอังกฤษ

Asian Wall Street Journal. Mar 2008

Deutsche Bank Research. GCC Chartbook. Deutsche Bank Research, Feb 2008.

Institute of International Finance. Economic Report Gulf Cooperation Council Countries. Institute of International Finance, Jan 2008.

Institute of International Finance. Regional Briefing Gulf Cooperation Council. Institute of International Finance, May 2007.

International Monetary Fund. Region Economic Outlook: Middle East and Central Asia, Oct 2007

International Monetary Fund. World Economic Outlook, 2007

United Nations Conference on Trade and Development. Handbook of Statistic, 2007

United Nations Conference on Trade and Development. World Investment Report, 2006

United Nations Conference on Trade and Development. World Investment Report, 2007

ภาคผนวก ก.

ตารางภาคผนวก ก. : เครื่องชี้วัดภาวะเศรษฐกิจของกลุ่ม ประเทศ GCC (Gulf Cooperation Council)

1. บาท์เรน

เครื่องชี้วัดภาวะเศรษฐกิจ	หน่วย	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาคงที่ ปี 2543	% การเปลี่ยนแปลง	3.1	4.8	4.3	5.2	4.6	5.2	7.2	5.6	7.8	7.7 ^f	6.9 ^f	6.6 ^f
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาปัจจุบัน	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	6.35	6.18	6.62	7.97	7.93	8.45	9.73	11.18	13.38	16.07 ^f	17.51 ^f	19.67 ^f
รายได้ต่อหัว	เหรียญสหรัฐ.	10,242	9,660	10,025	11,890	11,657	12,066	13,710	15,527	18,216	21,446 ^f	22,910 ^f	25,242 ^f
ดัชนีราคาผู้บริโภค	2543 = 100	102.45	102.06	100.69	100	98.78	98.34	100	102.25	104.93	108.05	111.3 ^f	114.4 ^f
ดุลบัญชีเดินสะพัด	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	-0.031	-0.778	-0.022	0.846	0.239	-0.035	0.219	0.442	1.6	2.905 ^f	2.13 ^f	2.087 ^f
ดุลบัญชีเดินสะพัด	%ของผลิตภัณฑ์รวม	-0.5	-12.6	-0.3	10.6	3	-0.4	2.3	4	12	18.1 ^f	12.2 ^f	10.6 ^f
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	ล้านเหรียญสหรัฐ.	329	180	454	364	80	217	517	865	1,049	2,915	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	ล้านเหรียญสหรัฐ.	48	181	163	10	216	190	741	1,036	1,123	980	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	43.3	20.7	50.5	33.8	7.6	14.9	27.0	36.4	37.4	98.7	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	6.3	20.9	18.2	0.9	20.4	13.0	38.7	43.5	40.1	33.2	..	..

2. ภาวะ

เครื่องชี้วัดภาวะเศรษฐกิจ	หน่วย	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาของปี 2543	% การเปลี่ยนแปลง	2.5	3.7	-1.8	4.7	0.2	3	16.5	10.5	10 ^f	5 ^f	3.5 ^f	4.8 ^f
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาปัจจุบัน	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	30.35	25.95	30.12	37.72	34.90	38.14	47.83	59.27	80.78 ^f	96.13 ^f	95.41 ^f	103.68 ^f
รายได้ต่อหัว	เหรียญสหรัฐ.	13,741	11,425	13,358	17,013	15,114	15,761	18,783	21,523	27,006 ^f	31,051 ^f	29,775 ^f	31,262 ^f
ดัชนีราคาผู้บริโภค	2543 = 100	94.94	95.51	98.456	100	101.45	102.26	103.26	104.56	108.86 ^f	112.11 ^f	115.29 ^f	118.25 ^f
ดุลบัญชีเดินสะพัด	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	7.87	2.22	5.06	14.67	8.3283	4.27	9.42	18.16	32.73 ^f	41.41 ^f	32.81 ^f	33.50 ^f
ดุลบัญชีเดินสะพัด	%ของผลิตภัณฑ์รวม	25.9	8.5	16.8	38.9	23.9	11.2	19.7	30.6	40.5 ^f	43.1 ^f	34.4 ^f	32.3 ^f
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้า	ล้านเหรียญสหรัฐ.	20	59	72	16	-112	4	-67	24	250	110	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหล ออก	ล้านเหรียญสหรัฐ.	-969	-1,867	23	-303	-1,915	-77	-4,960	2,526	5,142	7,892	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้า	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	0.5	1.2	1.7	0.4	-2.2	0.1	-0.8	0.2	1.6	0.7	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหล ออก	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	-23.7	-39.3	0.5	-7.7	-38.4	-1.2	-62.7	23.9	32.3	47.0	..	..

3. โอมาน

เครื่องชี้วัดภาวะเศรษฐกิจ	หน่วย	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาคงที่ ปี 2543	% การเปลี่ยนแปลง	6.2	2.7	-0.2	5.5	7.5	2.6	2	5.4	5.8	5.9 ^f	6 ^f	6.3 ^f
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาปัจจุบัน	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	15.84	14.09	15.71	19.87	19.95	20.33	21.78	24.75	30.84 ^f	36.00 ^f	38.35 ^f	42.44 ^f
รายได้ต่อหัว	เหรียญสหรัฐ.	7,367	6,467	6,546	8,143	8,077	8,162	8,679	9,782	11,998 ^f	13,845 ^f	14,583 ^f	15,956 ^f
ดัชนีราคาผู้บริโภค	2543 = 100	100.27	100.67	101.21	100	99.16	98.83	98.99	99.66	101.51 ^f	104.75 ^f	108.73 ^f	112.54 ^f
ดุลบัญชีเดินสะพัด	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	-0.19	-3.134	-0.46	3.09	1.95	1.41	0.85	0.30	2.67 ^f	3.03 ^f	-0.30 ^f	0.61 ^f
ดุลบัญชีเดินสะพัด	% ของผลิตภัณฑ์รวม	-1.2	-22.3	-2.9	15.5	9.8	6.9	3.9	1.2	8.7 ^f	8.4 ^f	-0.8 ^f	1.4 ^f
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	ล้านเหรียญสหรัฐ.	65	101	39	83	5	122	494	229	900	952	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	ล้านเหรียญสหรัฐ.	1	-5	3	-2	55	3	153	250	114	247	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	2.3	3.0	1.7	3.5	0.2	4.7	14.5	5.3	16.7	16.8	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	0.0	-0.1	0.1	-0.1	2.2	0.1	4.5	5.8	2.1	4.4	..	..

4. กาตาร์

เครื่องชี้วัดภาวะเศรษฐกิจ	หน่วย	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาคงที่ ปี 2543	% การเปลี่ยนแปลง	31.1	11.7	4.5	9.1	3.3	7.1	3.5	20.8	6.1	8.8 ^f	8 ^f	11.8 ^f
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาปัจจุบัน	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	11.30	10.26	12.40	17.76	17.54	19.36	23.53	31.73	42.46	52.72	57.29 ^f	69.05 ^f
รายได้ต่อหัว	เหรียญสหรัฐ.	21,642	18,524	21,106	28,519	27,030	28,355	32,788	41,949	53,333	62,914 ^f	65,114 ^f	74,739 ^f
ดัชนีราคาผู้บริโภค	2543 = 100	93.99	96.25	98.36	100	101.44	101.68	103.98	111.05	120.84	135.14	148.70 ^f	161.39 ^f
ดุลบัญชีเดินสะพัด	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	-2.82	-2.20	0.84	4.60	4.15	3.82	5.75	7.55	10.71	6.09 ^f	2.84 ^f	7.73 ^f
ดุลบัญชีเดินสะพัด	%ของผลิตภัณฑ์รวม	-25	-21.5	6.8	25.9	23.7	19.7	24.4	23.8	25.2	11.6 ^f	5 ^f	11.2 ^f
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	ล้านเหรียญสหรัฐ.	418	347	113	252	296	624	625	1,199	1,152	1,786	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	ล้านเหรียญสหรัฐ.	14	21	7	18	17	-21	88	192	352	379	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	10.7	11.0	5.0	7.3	7.4	10.4	7.6	13.8	8.1	12.0	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	0.4	0.7	0.3	0.5	0.4	-0.3	1.1	2.2	2.5	2.5	..	..

5. ชาติอิตาลี

เครื่องชี้วัดภาวะเศรษฐกิจ	หน่วย	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาคงที่ ปี 2543	% การเปลี่ยนแปลง	2.6	2.8	-0.7	4.9	0.5	0.1	7.7	5.3	6.6 ^f	4.6 ^f	4.8 ^f	4 ^f
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาปัจจุบัน	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	165	145.97	161.17	188.69	183.26	188.80	214.86	250.67	309.95 ^f	348.60 ^f	354.92 ^f	377.19 ^f
รายได้ต่อหัว	เหรียญสหรัฐ.	8,667.	7,484	8,059	9,216	8,736	8,785	9,758	11,055	13,410 ^f	14,715 ^f	14,616 ^f	15,154 ^f
ดัชนีราคาผู้บริโภค	(2543 = 100)	102.63	102.45	101.11	100	98.86	99.09	99.67	100.03	100.68	102.97	105.89	108.01
ดุลบัญชีเดินสะพัด	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	0.31	-13.15	0.41	14.34	9.37	11.89	28.09	51.99	90.79	95.5	69.87	64.59
ดุลบัญชีเดินสะพัด	(%ของผลิตภัณฑ์รวม)	0.2	-9	0.3	7.6	5.1	6.3	13.1	20.7	29.3	27.4	19.7	17.1
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	ล้านเหรียญสหรัฐ.	57	94	123	183	504	453	778	1,942	12,097	18,293	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	ล้านเหรียญสหรัฐ.	303	141	97	112	-591	211	368	709	1,183	753	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	0.2	0.3	0.4	0.6	1.5	1.3	2.0	4.5	24.0	32.1	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	1.0	0.5	0.3	0.3	-1.8	0.6	0.9	1.6	2.3	1.3	..	..

6. สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

เครื่องชี้วัดภาวะเศรษฐกิจ	หน่วย	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาคงที่ ปี 2543	% การเปลี่ยนแปลง	7.9	0.1	3.1	12.4	1.7	2.6	11.9	9.7	8.5 ^F	9.7 ^F	8.2 ^F	7.2 ^F
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาปัจจุบัน	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	51.22	48.51	55.18	70.22	68.68	75.29	88.58	103.78	130.26 ^F	168.26 ^F	185.95 ^F	207.94 ^F
รายได้ต่อหัว	เหรียญสหรัฐ.	19,851	17,119	18,194	21,626	19,689	20,054	21,920	23,871 ^F	27,831 ^F	33,397 ^F	34,283 ^F	35,604 ^F
ดัชนีราคาผู้บริโภค	(2543 = 100)	94.78	96.64	98.66	100	102.79	105.81	109.14	114.56	123.43	135.94 ^F	144.34 ^F	150.94 ^F
ดุลบัญชีเดินสะพัด	พันล้านเหรียญสหรัฐ.	5.18	0.89	0.90	12.14	6.54	3.76	7.59	10.34	20.53	27.35 ^F	21.99 ^F	17.83 ^F
ดุลบัญชีเดินสะพัด	(%ของผลิตภัณฑ์รวม)	10.1	1.8	1.6	17.3	9.5	5	8.6	10	15.8	16.3 ^F	11.8 ^F	8.6 ^F
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	ล้านเหรียญสหรัฐ.	232	258	-985	-515	1,184	1,307	4,256	10,004	10,900	8,386	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	ล้านเหรียญสหรัฐ.	231	127	317	424	214	413	991	2,208	3,750	2,316	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลเข้า	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	1.7	1.8	-6.7	-3.3	7.2	7.7	21.4	45.2	42.4	31.0	..	..
การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ไหลออก	% การสะสมทุนถาวรเบื้องต้น	1.7	0.9	2.2	2.7	1.3	2.4	5.0	10.0	14.6	8.6	..	..

ภาคผนวก ข.

ประเทศบาห์เรน

1. การลงทุนโดยตรงไหลเข้าจากประเทศบาห์เรนมายังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	37.88
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	4.81	0.00	0.00	1.53
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4. เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.83
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.83
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	2.62	2.01	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.27	0.66	0.00	0.92	0.00	12.02	25.50
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.27	0.66	0.00	0.92	0.00	12.02	25.50
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	5.60	0.00	5.14	0.00	8.92	0.00	0.03
รวม	2.62	7.89	0.66	5.14	5.73	8.92	12.02	65.78

2. การลงทุนโดยตรงไหลออกจากประเทศไทยไปยังประเทศบาห์เรน จำแนกตามประเภทธุรกิจของ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	37.96
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.59
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	17.01	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.เหมืองแร่และยอหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.85
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.85
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	12.16	25.77
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	12.16	25.77
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	58.48	0.00	0.00	0.00	0.00	7.16	0.00	0.03
รวม	-58.48	0.00	-17.01	0.00	0.00	-7.16	-12.16	-66.19

3. การลงทุนโดยตรงสุทธิจากประเทศบาห์เรนมายังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.07
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	4.81	0.00	0.00	-0.06
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	-17.01	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.01
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.01
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	2.62	2.01	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.27	0.66	0.00	0.92	0.00	-0.13	-0.27
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.27	0.66	0.00	0.92	0.00	-0.13	-0.27
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	-58.48	5.60	0.00	5.14	0.00	1.76	0.00	0.00
รวม	-55.86	7.89	-16.35	5.14	5.73	1.76	-0.13	-0.42

ประเทศคูเวต

1. การลงทุนโดยตรงไหลเข้าจากประเทศคูเวตมายังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.99	0.99
2. การค้า	0.00	0.81	1.69	0.00	9.81	0.00	0.00	0.00
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	8.03	8.03
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	19.28	19.28
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	19.28	19.28
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	2.91	0.00	0.00	85.29	85.29
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	2.91	0.00	0.00	85.29	85.29
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	26.74	5.71	1.23	104.12	7.38	0.04	0.04
รวม	0.00	27.54	7.41	4.14	113.93	7.38	113.63	113.63

2. การลงทุนโดยตรงไหลออกจากประเทศไทยไปยังประเทศคูเวต จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.00
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.79
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	8.04
4.เหมืองแร่และขอยหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	20.11
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	20.11
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	87.48
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	87.18
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.30
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	0.00	2.12	0.00	23.87	0.00	0.00	0.04
รวม	0.00	0.00	-2.12	0.00	-23.87	0.00	0.00	-117.47

3. การลงทุนโดยตรงสุทธิจากประเทศคูเวตมายังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.99	-0.01
2. การค้า	0.00	0.81	1.69	0.00	9.81	0.00	0.00	-0.79
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	8.03	-0.01
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	19.28	-0.83
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	19.28	-0.83
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	2.91	0.00	0.00	85.29	-2.19
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	2.91	0.00	0.00	85.29	-1.89
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.30
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	26.74	3.59	1.23	80.25	7.38	0.04	0.00
รวม	0.00	27.54	5.29	4.14	90.06	7.38	113.63	-3.84

ประเทศโอมาน

1. การลงทุนโดยตรงไหลเข้าจากประเทศโอมานมายังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
2. การค้า	10.70	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4. เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	7.43	1.18
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	7.37	1.18
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.06	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	1.51	22.50	1.41	2.00	3.00	5.69	0.00	0.00
รวม	12.21	22.50	1.41	2.00	3.00	5.69	7.43	1.18

2. การลงทุนโดยตรงไหลออกจากประเทศไทยไปยังประเทศโอมาน จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.27	0.00
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.14	0.00
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.14	0.00
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	7.25	1.13
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	7.25	1.13
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.05	0.00	0.00	0.00
รวม	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.05	0.00	-7.65	-1.13

3. การลงทุนโดยตรงสุทธิจากประเทศโอมานมายังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
2. การค้า	10.70	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.27	0.00
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.14	0.00
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.14	0.00
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.19	0.04
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.13	0.04
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.06	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	1.51	22.50	1.41	2.00	2.95	5.69	0.00	0.00
รวม	12.21	22.50	1.41	2.00	2.95	5.69	-0.22	0.04

ประเทศกาตาร์

1. การลงทุนโดยตรงไหลเข้าจากประเทศกาตาร์มายังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4. เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	27.74	0.00
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.99	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	25.75	0.00
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.72	0.00	5.57	87.11
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.72	0.00	5.57	87.11
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.82	6.29	1.27	0.00	0.00
รวม	0.00	0.00	0.00	0.82	7.01	1.27	33.31	87.11

2. การลงทุนโดยตรงไหลออกจากประเทศไทยไปยังประเทศกาตาร์ จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	161.70	0.00	0.00	0.00
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.เหมืองแร่และขอยหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	5.60	83.97
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	5.60	83.97
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
รวม	0.00	0.00	0.00	0.00	-161.70	0.00	-5.60	-83.97

3. การลงทุนโดยตรงสุทธิจากประเทศกตาร์มายังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	-161.70	0.00	0.00	0.00
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	27.74	0.00
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.99	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	25.75	0.00
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.72	0.00	-0.03	3.13
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.72	0.00	-0.03	3.13
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.82	6.29	1.27	0.00	0.00
รวม	0.00	0.00	0.00	0.82	-154.69	1.27	27.71	3.13

ประเทศซาอุดีอาระเบีย

1. การลงทุนโดยตรงไหลเข้าจากประเทศซาอุดีอาระเบียไปยังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.20	0.19
2. การค้า	8.60	5.91	0.00	1.47	0.00	0.00	2.46	0.69
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4. เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	3.03	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	3.03	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	5.28
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	5.28
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	12.69	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	208.91	26.78	60.71
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	208.91	26.70	12.73
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.07	47.98
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	10.00	405.73	18.36	19.03	40.15	230.04	0.52	0.19
รวม	18.60	411.64	18.36	20.49	52.84	438.96	32.99	67.06

2. การลงทุนโดยตรงไหลออกจากประเทศไทยไปยังประเทศซาอุดีอาระเบียจำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.45	0.20
2. การค้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	2.45	0.68
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	3.27	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	3.27	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	3.90
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	3.90
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	26.28	61.43
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	26.28	12.73
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	48.71
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	0.00	0.03	0.00	2.21	0.00	0.51	0.19
รวม	0.00	0.00	-0.03	0.00	-2.21	0.00	-33.97	-66.40

3. การลงทุนโดยตรงสุทธิจากประเทศซาอุดีอาระเบียไปยังประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-1.25	-0.01
2. การค้า	8.60	5.91	0.00	1.47	0.00	0.00	0.01	0.01
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.24	0.00
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.24	0.00
7. บริการ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.38
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.38
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	12.69	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	208.9	0.50	-0.72
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	208.9	0.43	0.00
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.07	-0.73
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	10.00	405.7	18.33	19.03	37.94	230.0	0.01	0.00
รวม	18.60	411.6	18.33	20.49	50.63	439	-0.98	0.66

ประเทศสหรัฐอเมริกา

1. การลงทุนโดยตรงไหลเข้าจากประเทศสหรัฐอเมริกาไปยังประเทศไทย

จำแนกตามประเภทธุรกิจของ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	177.	0.00	2.59	1.94	1.57	0.00	0.00
2. การค้า	0.40	19.65	6.52	8.08	0.00	6.43	12.85	37.00
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	22.61	0.00	0.00	37.62	295.53
4.เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	6.91	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	6.91	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.30	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	1.45	167.4	4.08	0.00	0.00	9.79	3.66	12.59
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	165.4	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	5.53	3.33	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	10.05
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	1.45	2.00	4.08	0.00	0.00	4.26	0.33	2.54
7. บริการ	0.00	4.75	0.00	2.54	1.96	0.00	123.1	38.43
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	4.75	0.00	0.00	0.00	0.00	116.3	31.12
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	2.54	1.96	0.00	6.75	7.30
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	6.07	14.88	25.28	1.27	4.25	253.9	349.4
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	6.07	14.88	25.28	1.27	2.87	253.9	342.4
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.38	0.00	7.08
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	0.00	36.49	83.56	178.2	99.84	76.43	359.4
รวม	1.85	376	61.96	144.6	190.3	121.9	507.5	1,092

2. การลงทุนโดยตรงไหลออกจากประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาและเม็กซิโก
จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.01	0.00
2. การค้า	2.03	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	9.29	82.90
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	37.02	219.24
4. เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	3.41	12.73
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	3.40	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	10.20
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่น ๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	2.54
7. บริการ	0.00	4.42	0.00	0.00	0.00	0.00	9.62	18.90
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	4.42	0.00	0.00	0.00	0.00	2.61	11.53
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	7.01	7.37
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	343.27	50.51
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	343.27	43.49
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	7.02
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่น ๆ	0.00	0.00	0.03	0.00	6.22	2.89	0.00	358.71
รวม	-2.03	-4.42	-0.03	0.00	-6.22	-2.89	-402.62	-742.99

3. การลงทุนโดยตรงสุทธิจากประเทศสหรัฐอเมริกาไปยังประเทศไทย

จำแนกตามประเภทธุรกิจของ

ภาคธุรกิจ	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
1. สถาบันการเงิน	0.00	177.80	0.00	2.59	1.94	1.57	-0.01	0.00
2. การค้า	-1.63	19.65	6.52	8.08	0.00	6.43	3.56	-45.90
3. การก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	22.61	0.00	0.00	0.60	76.29
4. เหมืองแร่และขุดหิน	0.00	0.00	0.00	0.00	6.91	0.00	0.00	0.00
4.1 การขุดเจาะน้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	6.91	0.00	0.00	0.00
4.2 อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
5. เกษตร	0.00	0.30	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6. อุตสาหกรรม	1.45	167.40	4.08	0.00	0.00	9.79	0.25	-0.14
6.1 อาหารและน้ำตาล	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.2 สิ่งทอ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.3 โลหะและอโลหะ	0.00	165.40	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.4 เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้า	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 เคมีภัณฑ์	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	5.53	-0.07	0.00
6.7 ผลิตภัณฑ์น้ำมัน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-0.15
6.8 อุปกรณ์ก่อสร้าง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.9 อื่นๆ	1.45	2.00	4.08	0.00	0.00	4.26	0.33	0.00
7. บริการ	0.00	0.33	0.00	2.54	1.96	0.00	113.44	19.53
7.1 การขนส่งและการท่องเที่ยว	0.00	0.33	0.00	0.00	0.00	0.00	113.69	19.59
7.2 บริการอื่นๆ	0.00	0.00	0.00	2.54	1.96	0.00	-0.26	-0.06
8. การลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
9. อสังหาริมทรัพย์	0.00	6.07	14.88	25.28	1.27	4.25	-89.34	298.92
9.1 ที่อยู่อาศัย	0.00	6.07	14.88	25.28	1.27	2.87	-89.34	298.87
9.2 โรงแรมและร้านอาหาร	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	1.38	0.00	0.06
9.3 อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
10. อื่นๆ	0.00	0.00	36.46	83.56	171.99	96.95	76.43	0.74
รวม	-0.18	371.55	61.93	144.64	184.08	119.00	104.93	349.43